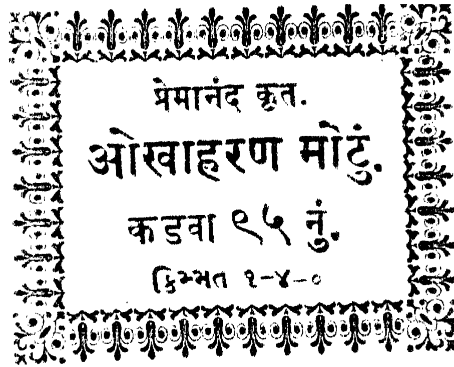

प्रेमानंद कृत.
ओखाहरण मोटुं.
कडवा ९५ नुं.
કિમ્મત ૧-૪-૦

ઓખાહરણ.

મોટું

કડવાં પંચાણુંનું

મહા કવિ પ્રેમાનંદ ભટ્ટનું રચેલું, તેમાં
વધારો ચાંદોદવાસી કવિ દયારામ ભાઈએ
કરેલો તેનો સારોદ્ધાર નાથાશંકર પ્રભુશંકર
શાસ્ત્રી પાસે કરાવી

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર

બુકસેલર ઠક્કર. રણછોડલાલ મોતીરામ

વડોદરાના.

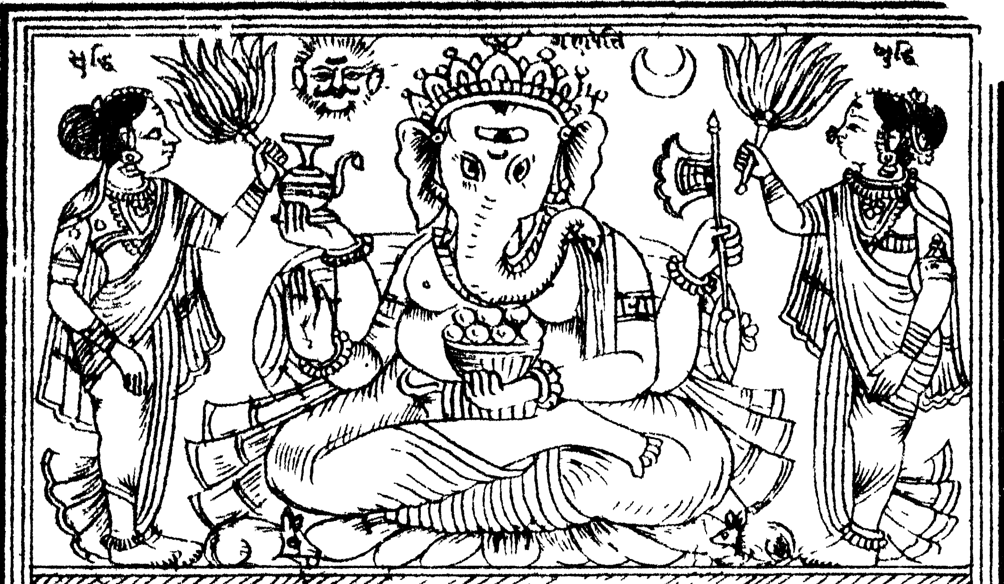
આવૃત્તિ બીજી.

અમદાવાદમધ્યે

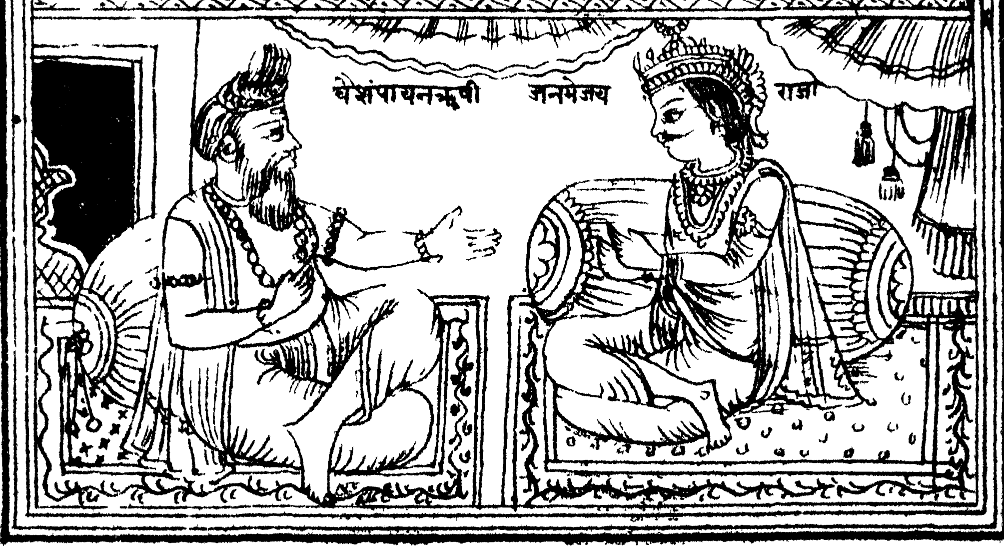
મામાની હવેલીમાં યુનાઈટેડ પ્રિન્ટિંગ અને જ-
નરલ એજન્સી કંપની "લિમિટેડ" ના પ્રેસમાં
રણછોડલાલ ગંગારામે છાપ્યું

સંવત ૧૯૪૩ સને ૧૮૮૬

કિંમત રૂ. ૧-૪-૦

गणपति
बुद्धि

श्रीशुकदेवजी
परीक्षितरा
जा

वैशंपायनऋषी
जनमेजय
राजा

सूचना ३०७७

"ओखाहरण" घणी जातनां छपाएलां छे, परंतु खरी नकल आज सुधी बहार पडेली नथी, एवुं घणाक कथा करनारा लोको तरफथी सांभळवामां आव्युं छे. अने जेने जेवी प्रत मळी तेणे तेवी ज छपावी बहार पाडेली, सबब एकमां कंईक ने बीजामां कंईक, एवा कारणथी वांचनारने एवां पुस्तक उपर खरी आस्था रेहेती नथी, माटे घणा एक कथा करनार ब्राह्मणो तरफथी तथा सुज्ञ सज्जनो तरफथी मने जणामण थयेली के महान कवि भट प्रेमानंद कृत "ओखाहरण" के जेमां सुधारो तथा वधारो दयाराम भाईए करेलो छे के जे हाल तेमना शिष्य रणछोडभाई वांचे छे ते बहार पडावो तो ठीक थाय.

तेउपरथी अमे घणीएक मेहनत करी तेनी भाळ काहाडतां वडोदरामां सुलतानपुरामां भटजी डाह्याभाई हरिशंकर पासथी जे प्रत मेळवी, ते उपर तथा ठक्कर काशीदास जेकृष्णदास पासेथी मेळवेली प्रत (जे लहीया मनसुखरामना हाथथी लखाएली हती) ते उपर आधार राखी एक प्रत स्वच्छ उतारी कवि पासे सुधरावी बहार पाडेली छे. अने सदरहु सद्गृहस्थो तरफथी जे चोपडीओ लखेली मळेली तेमनो पण आ ठेकाणे आभार मानवा चुकतो नथी.

आ ओखाहरण छापवानुं छे. तेनी समाप्तीए दयाराम भाईनुं तथा महान कविनुं नाम छे. ते उपरथी एम समजाय छे के सदरहु मूळ ग्रंथमां जे बन्ने कवियोए जे वधारो करेलो जणाय छे, परंतु रणछोडभाई कृत एकसठ कडवां कही समाप्त करे छे,

अेटलुं ओछुं केहेवानुं कारण अेवुं जणायछेके तेमने चार दिवसमां कथा समाप्त करवी ने थयुं केहेतां तेरनी मुद्दतमां पुरु थाय नहीं. अने ओगणीसमा तेने कडवां केहेता नथी ते ते कडवां ऊपर नीशानी फुद्री में नीमे जणाव्युं छे.

मु० वडोदरा

ता० माहे सने १८९ — ठकर रणछोडलाल मोतीराम

ग्रंथ प्रसिद्ध कर्त्ता.

बीजी आवृत्तिनी सूचना.

केटलाक सुज्ञ व्यासो पासेथी मने घणी सारी लखेली प्रतो मळी, ते प्रतोमां त्रण कडवां वधारे नां हतां. जेने वधारेनां कडवां ते लखेली प्रतोमां छे. ते घणां रसिक अने रसालंकारथी भरेलां छे माटे में जोके प्रथम आवृत्ति कडवांनुं ओछा करणे छपाव्युं हतुं, तोपण आ त्रण कडवां सारां लागवाथी ऊमेरी आ बीजी आवृत्तिमां वधते पंचावन कडवांनुं तैयार करी सज्जनोनी सेवामां रजु करयुं छे.

वडोदरा. — ठकर रणछोडलाल मोतीराम.

ता० माहे सने १८९ — ग्रंथप्रसिद्धकर्त्ता.

ओखा हरण.

श्रीगणेशायनमः॥ ॥श्रीशारदायनमः॥
॥ ॥अथश्री कृष्णनी कृपाए करीने ओखाहर
ण मोटुं रूप कडवानुं प्रारंभ॥ ॥कडवुं॥१॥लुं॥
॥ ॥रागहालारी॥ ॥दोहरो॥ ॥हुं
णो हुं जे लंबनो॥ सहाय आणे वेश॥ परथम पे-
लो समरिये॥ श्री गवरी पुत्र गणेश॥१॥ ॥
ढाळ॥ ॥श्रीशंकर सुतनेरे हो आदे आरा-
धुंज॥ मन क्रम वचनेरे हो सेवा साधुंज॥ चतुरद
शी लोकेरे हो जेने मानेज॥ तेना गुणनेरे हो लखी-
ओ शुं पानेज॥१॥ ॥ढाळ॥ ॥पाने
लख्या लजे नहीं, श्री गणेशना गुण ग्राम॥ स-
कळ कारज सिद्धि पामे, मुख लेतां नाम॥२॥ गज
वदन गज नासिकाने, दंत उज्वळ एक॥ आयुध
करी करधरी, जेणे असुर हणिया अनेक॥३॥ सं-
गे जे सुध बुध श्याम॥ सुत लाल नयणा॥ सिंदू-
र लेपन शरीर शोभे, उत्तम मोहिक लक्ष॥४॥
पिंतांबर पीतांबर पेहेर्युं, पढे सेवंत्रीनी सेवा
मारा प्रभुज पराक्रमीरे, जयजय दुंदुभ देव॥५॥ सु
ध बुध नारी अखय भंडारी, लक्ष लाल पुत्र सार॥
मन कामना वधु करीये, सकळ गुण भंडार॥६॥

रीद्धी सिद्धि बे दीकरी तेतो, आनंद रूप अपार॥
क्षेम कुशळ लमात्र कहीजे, एवो गणपतिनो परि
वार॥७॥ स्मरण मात्रे सकळ सिद्धि आपे, पार्वती
जेनी मात॥ स्वामि कार्त्तिक भ्रात कहिये, महेष
जेनो तात॥८॥ ॥वलण॥ ॥महेषजे
नो तात स्वामि॥ पुरे मनोरथ मन तणा रे॥ प्रथ
म वरणव्या गणपती॥ हवे गाउं गुण सरस्वति त
णा रे॥१॥ ॥कडवुं २*जुं॥ ॥राग राम
ग्री॥ ॥दोहरो॥ ॥शारदा सनमुख जेह
ने॥ जे करे रंकने राय॥ सुख करे दुःखने हरे॥ आद्य
शक्ति तुं माय॥१॥ ॥देशी॥ ॥सेवुं ब्रह्म
तनया सरस्वति॥ जे रूप मनोहर मात॥ ब्रह्मचार
णीछे त्यारथी॥ तु वैष्णवी विख्यात॥१॥ स्वेत व-
स्त्र ने स्वेत वपु॥ स्वेत वाहन हंस॥ बिम्ब लरी वरद-
यनी, करे कोटी विघ्ननो ध्वंश॥२॥ कमळ कटाक्षी ने
कमळ नयणी, कमळ वदनी कन्याय॥ वेद शास्त्र-
थी जदा जीपनी, धर्म शास्त्र ने न्याय॥३॥ ब्रह्म
विद्या योग विद्या, पुराण अष्टादश॥ गान तान-
ने रस ताळ जे, सर्व ताहरे वश॥४॥ कुळगाथा
कथन कथा, जेह छंदने नाद॥ जे तो गुण तारा सर
स्वति रे, वाणीनो एक स्वाद॥५॥ जे मुनिने स्तुत

* बीजुं कडवुं सरस्वतिनी स्तुतिनुं उलोईया गाईके तानथी.

पुराणी, तेने कृपा तारी हवी ॥ नट नाट आचार्य के
कीधा, शाणी हास कीधो कवि ॥६॥ करुणाळ तुं दयाळ तुं
हुं किंकर ताहरो माया ॥ रंक जाणीने आपवाणी,
जेम ग्रंथ आ पुरण थाय ॥७॥ आंधळो जेम वाम-
णो इछ्छे, अपंग सिंधु तरवा ॥ तेम दास ताहरो
हुं इछ्छुं छुं, कथा पदबंध करवा ॥८॥ ॥वलण
॥ ॥पदबंध बांधु कथा केरो ॥ आख्यान
ओखाहरण रे ॥ वदे विप्र प्रेमानंद मुजे, माता क
रे ग्रंथ पूरण रे ॥९॥ ॥कडवुं ॥२ जुं॥
॥ ॥राग धनाश्री॥ ॥दोहरा॥ ॥
लीजिवो पदवो चातुरी ॥ ए तीनुं आतां सूल ॥
काम दहन मन बस करन ॥ गगन चढन मुस्केल ॥१॥
॥ ॥देशी॥ ॥वेदव्यास तणा रे हो, सुत शु
कदेवजी ॥ ते प्रत्ये पुछे रे हो, परिक्षित अश्वमेधजी ॥२॥
बाण महाबळियो रे हो, ते क्यांनो रायजी ॥ जे
ओखाकुंवरी रे हो, तेनी केम थायजी ॥३॥ ॥
ढाळ॥ ॥परिक्षित राजे जेम पुछीयुं, तमे सां
भळो शुकजी वचनजी ॥ संदेह सघळो टाळियेरे,
प्रेम धरीने मनजी ॥४॥ बाण सुरतो महाबळि
यो, सहस्त्र भुज शामाटजी ॥ ओखा अनिरुद्ध के-
इ पेरे परण्यां, ते विस्तारी कहो वातजी ॥५॥ कहेण
कर जेने आपियारे, कहेण छे धापाणजी ॥ युद्ध के-

ई पेरे थयुं ते, विस्तारी कहो वाण ॥ ॥ श्रीशुकदेव व-
चनतुं बोलिया, राय सांभळ धरीने मन ॥ ७ ॥ ते ब्रह्म
ऊत्तम पूछियुं, तारी बुद्धिने धन धन ॥ ॥ ते कथा
तुजने संभळावुं, सांभळ परिक्षत राय ॥ ॥ श्रीभा
गवत दशम स्कंध, ऊत्तम जेह कथाय ॥ १० ॥ ते वि
स्तारी तुजने संभळावुं, रखे धरतो संदेह ॥ ॥ सां
भळतां सुख ऊपजे रे, हरि वंश मध्ये जेह ॥ ११ ॥ श्री
शुकदेव वचनतुं बोलिया, जे जाय समो जध्याय ॥
॥ आख्यान ते ओखातणुं, अनिरुद्ध हर्णी कथाय ॥
॥ १२ ॥ परिक्रमलथी जेह पद्म प्रगट्युं, तेथी ब्रह्मकार
॥ ॥ ब्रह्मपतिनो सुत मरीची, तेनो कश्यप कुमार ॥
॥ १३ ॥ कश्यपनो सुत हिरण्यकशिपु, तेनो सुत प्रल्हाद
॥ ॥ जेह कारणे नरसिंह प्रगट्या, ऊपन्यो अति आ-
ल्हाद ॥ १४ ॥ ते प्रल्हादनो सुत वैरोचन, तेनो ब
लिराजन ॥ ॥ तेणे आप देह समर्पि हरिने, संतो
ष्या वामन ॥ १५ ॥ ते बळिरायने शत पुत्र छे,
महा रूप तणा अति धाम ॥ ॥ ते सर्व मध्ये श्रेष्ठ पुत्र
बाण असुर तेनुं नाम ॥ १६ ॥ शोणितपुर अति
नगर सुंदर, तेह तणो राजन ॥ ॥ रुद्रदेव कृत तमे
सांभळो, परिक्षत धरीने मन ॥ १७ ॥ शोणित
पुरमां राज करतो, ऊपन्यो मन विचार ॥ ॥ तप क-
रीने ईश्वरने आराधुं, नहीं तरताबुं संसार ॥ ॥

त्यारे शुक्राचार्यने पासे तेडावी, बाणासुर लाग्यो
पाय ॥ इच्छावर केम पामिये, ते कहो मुने मुनिरा
य ॥ ४ ॥ त्यारे शुक्राचार्य बोलिया, सुण बा
णासुर राजन ॥ सर्व थकी ते उत्तम उपासना
ते करुं परम निधान ॥ ५ ॥ गंगातीरे जई तप करो
ने, उपासो महादेव ॥ भोळो शंभु प्रसन्न थई
ने, वर आपशे तत्खेव ॥ ६ ॥ वाक्य गुरुनां
सांभळीने, बाण ने हवो हुलास ॥ तप कर
वाने संचर्यो, हर्ष धरीने कैलास ॥ ७ ॥ कुंभांडना
मे मोटो मंत्री, तेने सोंप्युं पुर ॥ कैलास निकटे
गंगातटे, बेसी तप करे असुर ॥ ८ ॥ आवी
ने त्यां स्नान कीधुं, गंगा केरी तीर ॥ चोरासी
आसन वाळे ते, कष्ट करे छे शरीर ॥ ९ ॥ ग्रीष्म
काळे पंचाग्नि साधे, आसन पूरे प्राण ॥ चोपासे पा
वक परजळे, उपर तपे छे भाण ॥ १० ॥ उष्णका
ळ एम रहे ने, शीतकाळे सेवे वार ॥ अहोरात्री
जळमां रहे ने, किंचित न निसरे बहार ॥ ११
॥ वृषाकाळे कादवमां पेसे, उघाडी काया दृष्ट ॥
उपर जळना धोध वरसे, शरीर कष्टोकष्ट ॥ १२
॥ आसन वाळीने लागी ताळी, लोपोलोपो
मन ॥ १३ ॥ सहस्र वर्ष तो वही गयां ने, उधई लागी
न ॥ १४ ॥ वृषा शीत ग्रीष्म वेठे, न लुवे अवनि-

ड आलज ॥ अवणे सुगरीजे माणा डीधा, मस्तके
डीग्यो अलज ॥ २ ॥ पाय सुधा तृषा तजीने जेठो, तिष्र
मांज्युं तपज ॥ माणा हरवे मनथकी, लपेलो गंगाधरनो
जपज ॥ ३ ॥ त्यारे ईंद्रे मोकली अपछरा, तपतणे
करवा लंगज ॥ पण असुर तप मुक्यो नहीं, मह रुद्र
देहनुं अंगज ॥ ४ ॥ अपछरा थी डग्यो नहीं, जेणे ध
रे शिवनुं ध्यानज ॥ त्रिलोक लाग्युं डोलवा, त्यारे सं
चरया शिव ते स्थानज ॥ ५ ॥ तो वेगे वहीने आविया
शिव, ज्यां जेठो छे लूपज ॥ मह ध्यज ये निरपि-
युं रे, जाणासुरनुं रूपज ॥ ६ ॥ ॥ ॥ धणा ॥
॥ ॥ रूपलेवा जाणासुरनुं ॥ आव्या अतित
ने रूपरे ॥ जाणासुरने जोवा वियो ॥ ते लावेलुत
ने लूपरे ॥ ७ ॥ ४८ ॥ ॥ रूध्युं ॥ ४ थुं ॥ ॥
राग मारूधोण ॥ ॥ होहरो ॥ ॥ मन हदनि
श्चे नेनुं थयुं ॥ ज्त्यो नेकाम नी वास ॥ शुक रुद्र पर
रिस्सत सांलणो ॥ तेने मणे श्री अविनाश ॥ १ ॥ ॥
देशी ॥ ॥ आव्या आव्या उमया सहित मह
ईधरे ॥ दीठी दीठी असुर तणी घणी सेवरे ॥ १ ॥ नैणे
नीमेश स्वास नहीं ते करे ॥ दीठी स्तक काष्ट वत देहरे
॥ २ ॥ तेने लागी शं लुक शुं ताळी रे ॥ जाणासुर जे
ठो छे आसन वाळी रे ॥ ३ ॥ तप लईने जोल्या
त्रिपुरारी रे ॥ तमो सांलणो पारवती नारी रे ॥ ४ ॥

મહાદેવ
પાર્વતી

जेने तपे त्रिलोचन डोलेरे ॥ जाणो सुर जो लाध्यो
नव जोलेरे ॥ ५ ॥ जेवो असुरे महातप साध्योरे ॥
ध्यान धरी मुनने आराध्योरे ॥ ६ ॥ तप मोहोतो जेने
वर आपुंरे ॥ सती जेने पुत्र करीने थापुंरे ॥ ७ ॥ तप
जोत्यां पारवती राणीरे ॥ जेवा दुष्टने पाछे जे नपा-
णीरे ॥ ८ ॥ हूंय पाछेन ऊछेरवो सापरे ॥ तेथी पछी
पामिये परितापरे ॥ ९ ॥ तमे असुर घणाने वर आ-
प्यारे ॥ तेणे साधु घणा संताप्यारे ॥ १० ॥ पूर्वे तमे
लस्मांगदने वर दीधोरे ॥ वरदान पामी पापी अके-
डो लीधोरे ॥ ११ ॥ वरदान रावणने तमो आप्यांरे ॥ ते
दुष्टे जनकी नाथ संताप्यारे ॥ १२ ॥ माटे तमने शी री
आमण दीनेरे ॥ लोकारी लुंखुं गमे ते कीजेरे ॥ १३ ॥
मारे तमने घणुं हवे शुं कहीएरे ॥ जेवा दुष्टनी संगेन-
वरहीएरे ॥ १४ ॥ अन्नजो नारी पानी जे शुद्धि तमारीरे
॥ वरदान आपतां न शर्मी जे वारीरे ॥ १५ ॥ शुं करी अ-
अपणे फडली धोरे ॥ माटे न छे जे महावर दीधोरे ॥ १६ ॥ जा
ने कोई मुनने समरपे नीररे ॥ तेने सोंपुं ते मारुं श
रीररे ॥ १७ ॥ ने चढावे धंतुरानुं फूलरे ॥ तेने आपुं ते
गरथ अमूलरे ॥ १८ ॥ ने कोई चढावे बीलीनुं पानरे
॥ तेने आपुं अलय वरदानरे ॥ १९ ॥ ने चढावे तां-
दूल पांचरे ॥ तेने आपुं न ऊंनी आंचरे ॥ २० ॥ ने को-
ई मुनने चढावे फुलाररे ॥ तेने आपुं तेथ नलंडारे

॥२४॥ शालयशाळतां थाशे घेलोरे॥ आपुंवरदानये
हलोवेहलोरे॥ २५॥ एवुं कहीने ऊठ्या लोळो नाथ
रे॥ कर्छने दीधो बाणासुरने शीरहाथरे॥ २६॥ ऊठो
पुत्रवरमाग्येरे॥ ताहरुं सहुणपेयुंछे ल्यागयरे॥ २७॥
तुं जेमागे तेवरआपुंरे॥ तारांकुळजडांसरवे हुंपुंरे॥ २८॥
॥ वाणी सांत्मळी दानवकनग्योरे॥ तेणे शिवकपासे
वरमाग्योरे॥ २९॥ स्वामी सहस्त्रभुजमुने आपो
रे॥ पुत्र पोतानो करीथापोरे॥ ३०॥ भोळानाथ जेहडोभ
वो कीनेरे॥ दश सहस्त्र हस्ती तणुं बळ दीनेरे॥ ३१॥
॥ तथास्तु कहीने शिवे वर आप्योरे॥ बाणासुरने
पुत्रकरीने स्थाप्योरे॥ ३२॥ वरदान लेईदानवघेर
आव्योरे॥ तेने नगरना लोक वधाव्योरे॥ ३३॥ विप्र
तेडीने आप्यां घणां दामरे॥ सहुने दछे आदरमान
रे॥ ३४॥ बासनजडे बाणासुर रायरे॥ तेने ऊछ
रंगअंगनमायरे॥ ३५॥ ॥ वलण॥ ॥
ऊछरंग अंगनमाय तेने॥ बळपाम्युंछे अतिघणुंरे॥
॥ कह्युंतन अतिमान थी॥ देखी दळ पोतातणुंरे
॥ ३६॥ ॥ कडवुं॥ ४ थुं॥ ॥ राग सा
रंग॥ ॥ ढाळरो॥ ॥ शुकदेवजी वाणी वदे॥
तुं सांभळ परिक्षित राया॥ बाणासुरना बळतणो
॥ कहुंवेकुं महिमाया॥ १॥ गर्व घणो गुणहीणनो॥ ओ
सुरने कछुनाय॥ बाणनुं बळ मातुंनथी॥ मनआ

कुळव्याकुळथायारे॥ ॥देशी॥ ॥वरजा
पीयच्या विषधारी॥ सहस्रलूलपाम्यो जेकुशी
॥कधांकु अमरपयोसही॥ मुनेकोठ परलवेनहीं
॥१॥ अलिमानथीजोलतो मुजे॥ पुरविषेकरेनी
त्य सुखे॥ राज्यनेलेर त्यांजकु लावे॥ अन्नपुरनी
मोतीडेवधावे॥२॥ ॥ढाळ॥ ॥पाओला
गेअन्नपुरनी, आवी मळ्यो प्रधान॥ सहस्रभुज
नेम आंजलकरयां, सरोवरने समान॥ ३॥ अन्नगले
उनीरे॥ आकाजीअमसोहीजे कुररायतणा॥ पोहों
ये पोहांची रंगमगे॥ नेमरीषनागनीफणा॥ १॥
एक एक हस्ते सहस्र हस्तीजण॥ तेणे नक्क स
रवे जित्युं॥ नागलोकने स्वर्ग लीधुं, राजजेकछत्र
कीधुं॥ पा॥ असुर जेठा राजकरेछे, थाप्यो मनजेक
कार॥ मुजसमान त्रिलोकमांडे, नथीयोद्धा अवर
॥३॥ कुरकु लेइने चालियो, साथे कोलांड जणवंत
॥४॥ प्रथम पूर्वे हरीना तेणे, क्षत्रीयाराजन॥ ५॥ पूर्व-
थीते गयो उत्तर, हरीप्रत्ये लूपाण॥ राजउत्तर
दशीना, तेणे क्षत्रियातनकाण॥ ६॥ पश्चिम दसि
णोहरी क्षत्याने, क्षत्रीयानवर्जंड॥ हरी सघणाव
शेकर्या, जणवंत लूप अखंड॥ ७॥ अंगवंगकलिं-
गकाश्मीर, मगधने अंग॥ भोरासानने विजा

* भरनाकूवांनी पांचभोकडी, पछीथीते ओगणीसभोकडी सुधी डलोठियाजाकितानथी

यत, गौड किरंगने पंचाळ ॥४०॥ मच्छकच्छने डामडुनाघड, नैषदने किंयाराज्या ॥ लोढ्मीएणजोड सिंघमाळवो, गरुड सागर पान्याथशा ॥ अंकपा ंकस्ती मुखां, मृग स्थानजेर मंन्नरा ॥ मोरस्थलर राछमुजा, परलंकने दंडारा ॥४२॥ अयोध्या वैराट कुकण, मलंगने मलजारा ॥ दयू कलनारकन पाटण, इंद्रप्रस्थ गोकुल ॥४३॥ आधर्मुणपुरने यर्पांतिका, हस्तिनापुर मुलतान ॥ उडीसाने प्रागडरी, अटकने अरमान ॥४४॥ अमरावतीने अंजावटी, आदे जीतीनगरी सात ॥ मिथुलहेरी गुजरात वैरल, जीतीनेक्रीधी ख्यात ॥४५॥ अनेक जीत्ने देशना, तेणे जीतीया लूपाळ ॥ अष्टकुण परवत जीत्या, सागर दीश दिगपाळ ॥४६॥ अतण वितण सुतण नीतण, रसातण पाताळ ॥ तलातळ समस्त जीत्यो, जळे सात पाताळ ॥४७॥ सुरलोक लुवरलोक जीत्या, स्वर्ग लोक सुरंधाम ॥ कनन तपसतलोक जीत्या, जीतिया रविने धंधा ॥ ४८॥ स्वर्ग मृत्यु पाताळ जीत्या, ने जीतिया चौद लोक ॥ नृप त्रिलोचन केरा जीत्या, मनमां प्रगट्यो शोक ॥ ४९॥ चोरीक देशने च्यार दिशाये, वरतावी छे आण ॥ पाये पृथ्वी धृजवतोने, युद्ध मुजे मागे छे जाण ॥५०॥ मंत्री साथे यद्धवुं मागे, थाजे तेनुं जंग ॥ मातंगने मारे मक्षिकापेरे, लागे पर्वतना शृंग ॥५१॥ पालरावे

बाणने हाथ आप्या के, मुखे लागे मेघ स्वर॥ वदनास
विना बाणासुरने, प्रगट्यो पराक्रम अन्वर॥२२॥को
नव दीठो योद्धो जेवो, क्षण मात्रमां सामो थाय॥स
वे देवनी कीर्ति हरी निज नगरमां आव्यो राय॥२३॥ ॥
वलण॥ ॥नगरे आव्यो राय पोते॥ अहंकार वा
ध्यो अति घणुं रे॥ हवे उपाय करुं कोइ॥ जण नव मा
जे मुज सरखुं तणुं रे॥२४॥१५॥ ॥कडवुं॥१६॥
॥ ॥राग सोरठ॥ ॥देशी॥ ॥
अति रूपते कांई सारुं नहीं॥ अति गर्वे अनर्थ निरधार
॥ अति शीस रखे वरजवुं, एम पंडित बोले सार॥१॥
॥ ॥टेक॥ ॥ हवे गुण गांधर्व ने अप्सरा लेई
कैलासे गयो राजन॥ बाणासुर शंकर द्वारे, मांड्युं
संगीत गान॥२॥ थेई कार घुमकार थाय घणो, पग
मांडे छे ठमठमता॥ मंदिर मांहेथी महादेवनी सख्या
रामानी पेरे रमता॥३॥ असुर ईश्वरने भजणाना
ये, ते अमर ईच्छा दिकर्नया॥ चंग मृदंगने उपंग वेणा,
शब्द अकगहाय॥४॥ महादेव रस मग्न थया छे,
बाणने हवा तुष्टमान॥ असुरने कहे छे उमावर,
माग्य माग्य वरदान॥५॥ त्यारे राय कहे तमो प्रथम
मुजने, सहस्त्र आप्या छे हस्त॥ ते भुज जफ मांहे
काणे न मृत्यु, मंतो वश कीधा लोक समस्त॥६॥
स्वामि जण आप्युं तो योद्धो आपो, जे मागवुं छ म

रे ॥ तमो वढो कुं वढनार आपो, के मारा भुजनो भार
उतारे ॥३॥ तव रीस चढी अंतर ईश्वरने, मागतां
चूक्यो रे मूर्ख ॥ तारा भुजनो भार उतारशे ॥ त्रिलो
क पूजनिक पुरुष ॥४॥ पुत्री तारीनो ध्वज स्मरशे ते, तारा
भुजने कापशे ॥ पडघडी कापी करताराना, ककडा कण
गा करशे ॥५॥ त्यारे बाणासुरने सुधबुध आवी, मेंतो
माग्यो आ श्राप ॥ कटका करशे करतणा ने, कमणमा
री अहाप ॥६॥ त्यारे भूप कहे सांभळीये स्वामी,
तम वचन कर्शो प्रमाण ॥ पण जेटलुं मागुं तम पासे
शत्रु आवतो थाय भयाण ॥७॥ त्यारे शिव कहे आ धर्म
ध्वज ते, आकृणीये लागी पडशे ॥ त्यारे तुं जाणजे
थोडा दिवसमां, शत्रु आवी गडगडशे ॥८॥ ते ध्वज
त्यांथी लेईने आव्यो, मने स्हेज थयुं सुखकार ॥
हवे कोई जे कुं वढवाने आवशे, धन धन मारुं भाग्य
॥ हवे कुं कोईने नव गणुं, त्रण लोकतो तृणमात्र ॥
मारे माथे शंभु पिता छे, पारवती छे मात ॥९॥
अहंकार एवो मन धरिने, निज नगर आव्या राय
॥ ध्वज शिवनी हती ते पोते, त्यांथी मंदिर छजाय
॥१०॥ ॥ वलण ॥ ॥ त्यांथी ध्वजने रा
ख करतो ॥ नृपे नित्य अभ्यासे धरे ॥ शुकदेव कहे परी
क्षितने ॥ हवे कुंज पाम्या दुःख ते ॥१॥ राग ॥
कडवुं ॥ ४ थुं ॥ ॥ राग सामेरी ॥ ॥ हरे

॥ ॥ दोहा कुंजे पाम्या घणुं ॥ तुं सांभळ परिक्ष
त राय ॥ जन्मे रे जीपाय पछी ते कर्यो ॥ तेनी कहुं कथा-
या ॥ १ ॥ दोहरो ॥ ॥ रीतु कहे एक के परिक्षित ने,
तुं सांभळ गुजराय ॥ दैत्यना संकट जे भणीने, पाता-
ळ पुरमां जय ॥ २ ॥ ते पखण लोकमां लईने रह्या त्यां
करवा मांड्यो यज्ञ ॥ रीरी गुक्षयनो होम करे छे, मंत्रमां
थई रह्या मग्न ॥ ३ ॥ आहुती मूकी मंत्र भणीने ते,
आपे अग्नि मोजरा ॥ ते ज्वाळा केरी ज्योत मांहे
थी, प्रगट थई जेह नारा ॥ ४ ॥ चंद्र मुखी मृगलोचनी
अतिरामा रूप अति घणा ॥ चित्र आमुखमां आले-
खिये जेवी, माटे चित्रलेखा धर्युं नाम ॥ ५ ॥ ते कन्या
पण तुं ओच्चरी, मुने केम उपजवी आज्ञा आपुं जथा
जे सकु ध्यने, कहे तेवुं करुं मुने कहो आप ॥ त्यारे दैत्य
घणा ओच्चर्या, सती सांभळो जेह वात ॥ जे कंजा
णासुर बळवंत छे, तेना छे बहोत मो हणपाड ॥ त्या
रे लगपती कहे जे रूपने नथी, पुत्र के परिवार ॥ मु
ने सुता करीने सोंपो तो, करछे एवुं निरधार ॥ ७ ॥
हवे जाणासुरने नित्य लबुं, त्यां पानाणमां जणि
राया ॥ आसन उपर बेसवुं नित्य, भूको पिताना
पाया ॥ ८ ॥ पछी त्यांथकी पाछो फरे त्यारे, शेष मागे छे
मान ॥ ते लूपती लार घरा तमोतो, कहुं निरखुं श्री

* सात मुंकड्युं चित्रलेखानी उत्पत्तिनुं ... [illegible]

लगवान॥५॥ त्यारे पांचसें पाण पोतातणा, तेणे आसे सहु हथियार॥ पांचसें हथि जण करीने घेरे धरान्नो लार॥६॥ जेम सुभ करे शेष नागनें, तेना जण तणो नहि पार॥ ओ जेह वारने समे जा ण्यो, तव शुणपुर मोन्नर॥७॥ त्यारे देवे सोंपी दीकरी रायदेन्ने कन्यादान॥ जेम सेनमां सुतानडी, सुज पामियो राजन॥८॥ पुत्री लेई राय आवियो त्यारे सामो मळ्यो प्रधान॥ स्वामी तमने मळरी घणां पण, मारे नहि संतान॥९॥ आणां सुरह न्ने घेर आपुं तो, दुःज पामे घरनार॥ तुं आसे तेडी लावजे, हुं मूकुं छुं वाडी मोन्नर॥१०॥ शावाडी मांहे पुत्रीने मूकी, घेर आव्या मंत्रीनो साही हथिया जीने दिन कौलां करे थाल्यो, पुत्री पधारो मुज साथ॥११॥ पिता कहे छे हुं नहि आवुं, मारे धरवुं छे ब्रह्मानुं ध्यान॥ जे मास सुधी तप करी, मारे मागवुं छे वरदान॥१२॥ पछी ध्यान धरतां याता मणिया, मागवुं छे वरदान॥ भूत भविष्य वर्त्तमाननुं, घेर जेठांडीप ने ज्ञान॥१३॥ वळी प्रभु मुजने पांजो आपो, पुरो मननी आश॥ त्यारे विधि करे स्वयं हुन्ने, सहु विद्या तारी पास॥१४॥ वरदान मान पामी विधात्री, सह जपवुं तेनुं ध्यान॥ पछी आवीने तेडी गयो जाण सुरनो प्रधान॥१५॥ ॥वळण॥ ॥

प्रधान तेडी गयो पुत्रीने, ते मंदिरमां लईने रहीरे ॥
शुकदेव कहे छे राय परिक्षित ॥ चित्रलेखा जेमणी
त्पंन थईरे ॥ २५ ॥ ४ ॥ ॥ कडवुं ५ मुं ॥ ॥
राग रामकली ॥ ॥ दोहरो ॥ ॥ पूछतां न
रपंडीत ॥ जेम मोटा कहे छे वाण ॥ वैशंपायन प्रत्ये व
दे ॥ राय जन्मेजय जाण ॥ १ ॥ ॥ देशी ॥ ॥
राय जन्मेजय पूछे प्रश्न ॥ चित्रलेखानी सुणी उ
त्पत्त ॥ कहो केम प्रगटी ओखा रत्न ॥ १ ॥ ॥
ढाळ ॥ ॥ ओखा प्रगटी उमया अंगथी, ते
सुणने आश्चर्य थाय ॥ संदेह मारा मनतणो, ते ला
गिये रुषिराय ॥ २ ॥ उमया माता ईश्वरी, आप क
हुं तने घर सुत्र ॥ ते उदर केम आवे नही, कहो पार
वतीने पुत्र ॥ ३ ॥ वणी पुत्रनुं त्यां शीश छेद्युं, केम
हण्यो पोते ईश ॥ ते मस्तक लईने क्यां पड्युं, पछी
घरयुं केनुं शीश ॥ ४ ॥ त्यारे वैशंपायन बोलिया,
सुण जन्मेजय भूपत्य ॥ जन्म कहुं ओखातणो
॥ गणपतिनी उत्पत्य ॥ ५ ॥ एकवार गिरि कैला
स माहे, बेठां पार्वती महादेव ॥ तेणे लक्ष वर्ष
नी क्रीडा करी, त्यारे दुःखी थया सहु देव ॥ ६ ॥ सहु
मेरु शिखर उपर गया, त्यां धर्युं शिवनुं ध्यान ॥
त्यारे सदाशिव त्यां आविया, आपवाने वरदान
॥ ७ ॥ वर मागो सहु देवता, तमो केम करो छो तप

गने मागीते आपुं तमने, जे होय तमारे अपार ॥ १ ॥
त्यारे सुर कहे सदाशिव सुणो, सकु साधन करो सु
जात मोक्षो, वरस कि डा करोपण, नव कुळे पार्वतीनी
कुंआ ॥ ३ ॥ त्यारे अस्तु कही शिव वळ्या, सुर गया
सहु स्थानना ॥ त्यारे उमा पुछे ईश्वरने, स्वामि शुं आ
प्युं वरदानना ॥ ४ ॥ शिव कहे वरदान आप्युं, दश्यां ध
नां दुःख आ ॥ क्रोड वर्ष क्रीडा कर्ये, नव कुळे पार्वतीनी कुंअ
ारथा ॥ ५ ॥ त्यारे उमा मनमां महा दुःख पाम्यां, जेशुं शुं
लगवाना ॥ पोते पण आप्या थाकिया, अपुं शुं आप्युं
वरदानना ॥ ६ ॥ हवे क्रिडा करणके मअकुळ करी, त्यारे
बोल्या पंचवदना ॥ तने रूप पवटो सुंदरी तो, आपुं पुत्र
रतनना ॥ ७ ॥ पछी उमयाजीने क्रोध थयो, हवे
आपी मुने जोडा परमागी वांझियां करयां तो, त
मो रेहने तत्रीस क्रोडा ॥ ८ ॥ पछी हापणी गोरी थ
यां, शिव थिया गजगुणरूपा ॥ क्रीडा करतां पुत्र प्रगटयो
नाणे सिंहलद्विप स्वरूपा ॥ ९ ॥ ते पुत्रने वाचा पई,
स्वामि मुने नमाने होया ॥ पिताजी प्रारक्रम जेवुं क
रो, तेम पेहली प्रतिष्ठा होय ॥ १० ॥ अेवुं वाक्य सुतनुं
सांभळीने, आनंद पाम्या ईश ॥ नगरोई कालेपुत्र
थई, ताहारुं पूजन करशे शिर ॥ ११ ॥ अगण सरस्वति
आप थईछे, सेवकनी प्रतिपाळ ॥ ते जो जाप पईने
अयन करशे, तुं पूजन्यरशे ते काळ ॥ १२ ॥ पछी ते हाथीडे

खास विषेथी, गयो वन मोझार॥ मुक्तके जेनुं पूज
रोते, आपरी आगण विस्तार॥१८॥ ॥चलण
॥ ॥केहे वारो विस्तार आगण॥ श्यम कृपा कीधी
ईश्वरे रे॥ ज कुमार त्रीमय हीगया॥ पछी रिष ती-
मया त्यां रे कुंडे रे॥खखडा॥ ॥कडखुं॥ए सु॥
॥ ॥राग जकडी॥ ॥होहरी॥ ॥संसा
र लाग्यो सर्वने॥ भगवान आ आई ईन्दने ईशा॥ सू
र्य पंदस्तिहत वली॥ देवता कोटी तेत्रीस॥१९॥ ॥
देशी॥ ॥जेकु वार गिरिकैलास मांहे, जग
तमय नाथजी॥ लोक तणो वैभव देखीने, पारव
तीये कही वातजी॥१॥ कुं तो तमारी नारी थईने,
संसारनुं सुख न पामीजी॥ घणुं घणुं तमने शुं
कहीजे, मारा चतुर शिरोमणी स्वामिजी॥२॥ मन
गमतां आप्यो छो भलुजी, लोकोने परधानजी॥ पोते
पोतानी पेर न जाणो, के पट नथी संतानजी॥३॥
भूत प्रेतने शाकुण डाकुण, वंतरी केरो छे संगजी॥ भू
डा लोक तणी नहीं सोभत, एथा तमारा ढंगजी॥४
॥ भिक्षा करतां काल गया, नव पामी कुलीननजी॥
उत्तम शाक पाक संगाथे, संतोष्युं नहिं तनजी॥ पा
वाघ मृगचर्म पेहेरीने, में जोयो सघलो कालजी॥
चीर पटोलां वस्त्र अनोपम, दीठां नहीं में दयालजी॥६
॥ सु वर्णना शणगार न कीधा, सन्यां जेनवरह तां-

जी॥ भूमिये पडवुं स्मशान मध्ये, वनमां हिंडतां थाकुं हुं
तो जी॥७॥ हुं कोई वाहन नथी हुं, अम्य सरखुं मारे
जी॥ वृषभ तणे वाहने बेसतां, रूप तनु सहु मारूं जी॥
॥८॥ सुंदर मंदिर मांहे न सूतां, नव कीधा मैं भोग जी
॥ वनने स्मशान सेववुं, तमो जोगीनां संग मारे जो
ग जी॥९॥ अंगे सुगंध लेपन न कीधां, भस्म चरच्युं
अंग जी॥ संग तमारे हुं वांझणी छुं ते, दुःख करोने मे
भुलंग जी॥१०॥ त्यारे शंभु कहे छे हुं तो निर्गुण जोगी,
समरूं जगदाधार जी॥ मारे इच्छा कांई नथी, अमो
सदा रहित संसार जी॥११॥ तमो भक्त तणा प्रतिपा
ळ छो, कहुं रही तमारी संग जी॥ पुत्र आपोने लव कुः
अकापो, तो रहे आपणो रंग जी॥१२॥ भक्तजनेता
तमो पारवती, पुरो सहुनी आश जी॥ अल्प जर्पे
संतानने माटे, शुं मागो छो मारी पास जी॥१३॥ प्र-
गटाव जे इच्छा त्यायथी, आमाइं वरदान जी॥ गंगा
तीरे हुं तो जाउं छुं, धरवा हरिनुं ध्यान जी॥१४॥ ॥
वलण॥ ॥ गंगा तीरे जावीने॥ शिवध्यान श्री
हरिनुं धरे रे॥ शुक जी कहे परीक्षतने॥ हवे पार्वती त्यां
शुं करे॥१५॥ पद॥ ॥ कडवुं॥ १०मुं॥ ॥ ए
राग वेराडी॥ ॥ दोहरो॥ ॥ आज्ञा आपी
ईश्वर गया॥ ते पुत्र करवा उत्पंन॥ दुःख गयुं उमया
तणुं॥ प्रसंन थयां घणुं मंन॥१॥ ॥ देशी॥ ॥

शुकदेव कहतुं बोलिया, तमो सांभळो परीक्षितराय॥
तुने ओखानी उत्पत्ति कहुं, वली गणपतिनी कथाय
॥१॥ दिवस केटलाक वही गयाने, चैत्रमास तो आव्यो
॥ परिस्वेद थयो उमयाने अंगे, ते मनमां कोन ला-
व्यो॥२॥ त्यारे मरदन करवा मन विचार्युं, मंदिरमां
नथी कोय॥ पुत्र जो कले प्रगट करूं तो, द्वार आगळ जोय
॥३॥ पछी दक्षिण अंगथी मेल उतारीने, घडीउं कुंव-
रनुं रूप॥ तेना हाथपगने हींथण पानी, टूंकुं अंग
स्वरूप॥४॥ तेना चार भूजने कुंभ मोटी, नेत्र कमळ
शुभ्र रंग॥ तेने पीतांबर पेहेरावीउं॥ आभूषण धा-
र्या अंग॥५॥ तेना वाम करमां कमळ आप्युं जिहां अ-
रघोभण॥ त्रीजा करमां जळकमंडळ, चोथे करसी नि-
रवाण॥६॥ तेने सर्पनुं उपवीत करि घाल्युं, उर सवंत्रा
हार॥ तेने वाहन करवा उंदर आप्यो, मोदिक आ-
प्यो अहार॥७॥ तेनुं घृत सिंदूर अंग चरच्युं, पीतां-
बर परिधान॥ प्रतिष्ठा करीने स्थापियो, गणपति धरि-
युं नाम॥८॥ मुखथी वचन माताजी बोल्यां॥ कुं मर-
दन करूं आवार॥ कोई पुरुष आवे आंगणे तो, उभो
राखजे बहार॥९॥ जो कदी आवे तो बाहार धीरो,
मन विचार्युं माता॥ कोई अक पासे न होय तो, कु-
टंबसंघात॥१०॥ पछी वाम अंगथी मेल उतारी
घडीउं कन्या रूप॥ शुं कहुं वर्णन तेहनुं, शुकदेव क-

केसुण लूपा ॥४॥ तेनुं चंद्रवदन मयंकमा सरखुं ॥ मृ
गनेण निर्मळ लूण ॥ ॥ नासिका रूडी चंपक सरखी ॥ दं
त दाडम बीज प्रमाण ॥५॥ अधर राता अहूणजो
पे, भमर भृकुटी वंक ॥ भुजडंड बेगज सुंढ सरखा,
सुक्ष्म कटि सिंह लंक ॥६॥ कपोळ सोण विरीराण सुंद
र, गण स्थणना रंग ॥ जंघा भुजग कदळी सरखी ॥ उद
र उल्लंघण रंग ॥७॥ शृंग विशाळ कुच जिभ्ने शांगनाळी
गंभीर सुंदरी ॥ कर चर्ण कमळ सुर सका ओपे, पद्मणी
चंपक घेरी ॥८॥ पा मुक्ताफळां गुंथी राखडी, कंठ मोती केरा
हारा ॥ पगे ते जणघट विंछवा, कटी मेखळा ॥ झणझण
॥९॥ पा भरणा चोखी पेहेरावीयां रे, घोळा कंचुवा ॥ मा
रीकडे चडे राय सांभळो, तेनुं ओखा धरियुं नाम ॥१०॥
॥ पुतळी हींगळी पाटी पोथी, काथपी कुल डोलीड ॥ पांची
कुळ डाबडियो, रमवाने आप्यां तेह ॥११॥ कुमकुमनो
कीधो चांदलो ने, काजळ सिंदूर सारा ॥ तेल तंबोळ ना
डाछडी, कीधी भूल विविध प्रकार ॥१२॥ ओखा जेसणी
मध्य द्वारे, दीधी रीखामण ॥ कोई पुरुष आवे आरणे ता
कले मुखने लणा ॥१३॥ जेवुं कहीने गया घरमां, उ
तारया राणगार ॥ आवन चंदन चोणीयां ते, कनक
पात्र मोभर ॥१४॥ वस्त्र आभूषण सरवे तज्यां, पेर-
छीना कायां बेठां उमंग ॥ छुटा केशने नेत्र भीयां, कर
मर कलंगो ॥१५॥ ॥ पयणा ॥ ॥ कडे

मरतन अंग पोते ॥ निरोग थई नहि सतीरे ॥ ना
रदपणनुं रोगं करे ॥ ते सुणो परीक्षत विनतीरे ॥ ३
॥ एटला ॥ ॥ कुंडखुं ॥ ॥ ९ सुं ॥ ॥ राग जिलाव
र ॥ ॥ धेहरो ॥ ॥ स्वल्पावतणुं औषध न
हीं ॥ एम वेद विचारी गाय ॥ कस्तुरीये कपारो कर्यो
॥ पण लसणनी गंध न जाय ॥ १ ॥ ॥ सवैयो ॥
पावककुं जळ जुंह निवारण ॥ सूरज तापकुं छत्र कि
यो है ॥ व्याधीकुं जैह तुरीकुं चाबुक, चोपगकुं दंड
उंड दियो है ॥ हाथी महामदकुं दिये अंकुश, भूत मणि
धरकुं मंत्र कियो है ॥ कहे शुकदेव सजीओ है, औषध,
स्वल्पावको औषध नाहीं कियो है ॥ १ ॥ ॥ दुहो ॥
॥ ॥ ऋषि नारद तेणीवार ॥ कुंता ब्रह्मानो सु
त मोजरा ॥ करयो ऋषि जे मन विचार ॥ शिवकुंज
जवीं निरधार ॥ १ ॥ शिव उमयाने वढवा ॥ मांहे
मांहे कराधुं राढ ॥ जेवुं विचारी जाव्या त्यांह ॥ ज्यां
उमयाजी जेरां नाहे ॥ २ ॥ जाव्या जे त्रिकषी ऋषि
राय ॥ त्यारे देवी पारवती ओछाय ॥ जणावुं मस्त पेई
रींघेरी ॥ तो तो जंगठीघालुं दोजे ॥ ३ ॥ ते मारे शीरना
केरा ॥ तेणे ढांक्युं अंग सुवेरी ॥ ४ ॥ हवे नारद मन वि
चार्युं ॥ कड्यूं प्राक्रम पूरण माहरुं ॥ ऋषि नारद त्यां
थी चाल्या ॥ शीवने गंगाजळमां जाल्या ॥ पा ॥ नारद
जोज्या मधूरी वाणी ॥ मारी वात सुणो रे सलपाणी

॥कांई अणोछो घरनी वात॥ ऊभया अे दीधो ऊत-
पात॥७॥ तमो जेम धरो छो रे ध्यान॥ घेर प्रगट क्यां
जे संतान॥ अे पुत्रीने जीन्ने पुत्र॥ लखु मांडीने
दी घर सुत्र॥८॥ सुणी नारदना रे वचन॥ लाग्यां शि
वने कुतारीन॥ सुणी शंकर कोपे भराया॥ मनमां
हे घणुं अकुलाया॥९॥ जेवुं करीने भाल्या भुत्या॥
महादेव थया मति रहत्या॥ दीधां संतान अणीजे
ष्यारे॥ वर आप्यो ते मन विचारे॥१०॥ घणो चढ्यो
कपाळीने काळ॥ आव्या कैलासे ततकाळ॥११॥ ॥
वलण॥ ॥ आव्या शिवजी आंगणे॥ कर मांध
री आयुद्धरे॥ सुत करे शौनक सांभळो॥ पिता पु
त्रनुं युद्धरे॥१२॥ ॥ कडवुं ॥४ मुं॥ ॥
॥ ॥ राग देशी॥ ॥ ढाळ रो॥ ॥
पुत्र वचन थांका परदे॥ ते सांभळतां दुःख थाय॥ सं-
ग्राम केई रीते थयो॥ तुं सांभळ परीक्षत राय॥१॥
॥ ॥ देशी॥ ॥ आव्या आंगणीये त्रीपुरारी
॥ जोल्यो आवडो रे भुंजारी॥ ॥ घाई घरमां पेस
वीवलन्यारे॥ पेलो पोढ्यो वारे छे त्यारे॥२॥ धाया
अय मंदिर मांई रे॥ जाल्यो कुंवर करीने रीस॥३॥ ऊ
ठीलो रहे रे अनेगीअन॥ तुं तो केम पेसे छे लावन॥
४॥ अल्या पोर टोछे केली भारी॥ नथी अने तो तुं म
न विचारी॥५॥ कोना मंदिरमां चाल्यो अय॥ वजं

देवी छुं तुंने शीखाया॥३॥ स्नान करे छे माता मारी॥
नथी जो ते तो तुं मन विचारी॥७॥ तोये वार्या न वर
स्या ईश॥ तव चढी गणपतिने रीस॥८॥ बरासा
हीने राख्या ईश॥ तव चढी सदाशिवने रीस॥९॥
क्रोधे बोल्या शिव वाणी॥ शीशने करे ज्यां प्राण
नी हाणी॥१०॥ तुं तो कोईने जो नवे जाणा॥ हवडां
आणीश तारो प्राण॥११॥ जो ज्यो ज्ञान करीने री
सा॥ नेगी ज्यारे थयुं तु करीश॥१२॥ तोडी नाखी
श मुछने डाढी॥ तारी नरानी सीरे उखाडी॥१३
॥ स्मयोणी थयो भंकता॥ न होय लगीनु विघ
जयंता॥१४॥ तुंने संसार साथे वीतंता॥ जेव स
सणे को जाणशे अंता॥१५॥ ताहार शीछे मन छ
चछाया॥ जा पियो मागवा लिसाया॥१६॥ तो तुं मा
गने वेगणा रही॥ कोना घरमां पेसे छे धाई॥१७॥ कु
रीपे सवा मांडयुं धाई॥ गणपति नाव्यो कर साही॥
१८॥ मांहोमांहे चाल्यो संग्राम॥ जेमां कोई न छांडे
ठाम॥१९॥ जन्यो जन्य क्रोध रह्यो वरशी॥ शिवे
गणपति लेईने करवी॥२०॥ आपी लीधी पुत्र
पिताय॥ तव जवणा धायुरे धाया॥२१॥ जेम कुरा
नेश्री रघु वीर॥ जेम अर्जुने अर्जुन धीर॥२२॥
जेम हनुमंतने मकरध्वज॥ जेम पहोता जेणी धर्मेस
॥२३॥ जेम अभिमन्युने कर्ण॥ जेम जंग थयां र

तेवणी ॥ २४ ॥ म्याणउरमह्यनेश्रीभगवान ॥ एमव-
दता एवा गुणवान ॥ २५ ॥ नेमगटोरगछनेशाल्व
॥ एमवदता एंनेमल्या ॥ २६ ॥ तेयुद्धक्ष्युंनव न्नथा ॥
त्रणभुवन तवडोलाया ॥ २७ ॥ शेष सलक्या नेसप्त
पाताण ॥ डोल्या दसे दिशाना दीगपाळ ॥ २८ ॥ एव
णांवत्यांनदीयोनां नीर ॥ २९ ॥ त्यां ल्पीतपियोनांधीर
॥ ३० ॥ सूक्यो सागरमेरुध्रुजे ॥ रविझांखो दीवा ॥ नव
सुझे ॥ ३१ ॥ क्रोधआणकुने जंगधरियो ॥ दंतकरडी कूर
रीजेर्घ धरियो ॥ ३२ ॥ शिवजीपरनाएंछेनेवे ॥ शिव
वत्रीरत्न मास्युं तेवे ॥ ३३ ॥ छेयातहोनारभलावी
॥ रीसचडीमयापतिने आवी ॥ ३४ ॥ रीसेरीरीसकस्युं
छे छेदन ॥ गयुं मुखकमळडीगगन ॥ ३५ ॥ कुंडमुगट
थीमुखसोहाया ॥ न्नणेसोणकुणाएक्समाया ॥ ३६ ॥ ते
नांवखाणब्रह्मांशुकरिये ॥ तेनीशोभानोपारनल
हिये ॥ ३७ ॥ कमळनेत्रनेशनेकुंडळ ॥ लई पडियुंतेएकं
मंडळ ॥ ३८ ॥ मृत्युंथकिउंन्याजोस्तरी ॥ पेठीभवणत-
णीडोकेटडी ॥ ३९ ॥ महादेवगयाघरमांय ॥ न्यांओम-
याजेशांनसाया ॥ ४० ॥ सतीयेदीठारीशंकर रायाद्रां
कीडेरावडेपोतेहाया ॥ ४१ ॥ त्रारि ॥ भुंडातमाराढंग ॥
धायाजावोवीघाळुंछेआंग ॥ ४२ ॥ स्वामीआरणेजे
डांछेआणा ॥ मेंमुक्यांछे रणयाणा ॥ ४३ ॥ तेनुंकरीने
ओलंघन ॥ आव्यामंदिरमांभगवंन ॥ ४४ ॥ त्यारे

शीनुं कजोग्याणी॥ तमो सांभळो उमिया राणी
॥२२॥ मुज पासे केम निपज्यां॥ सांपुं कोने क्यांथी-
डी आव्यां॥२४॥ जाक सत्य में जाण्युं तमारुं॥२५॥ जं-
तर करणी कमाडी॥२६॥ कर्यो प्रगट क्यांथी कुमारा॥ तमो
अमे दुंडी धुतारा॥२७॥ त्यारे जोग्यां पारवती राणी॥
तमो शिव जेवी बुद्धि शुं जाणी॥२८॥ स्वामि तु-
जो ने ज्ञान विचारी॥ केवी तेवी नथी नारी कुंवारी॥२
॥कुंयां जंगथी जे संतान॥३०॥ ध्यान धरी तुज लग-
वाना॥३१॥ शिवे जाण्युं जे सती उमिया॥ त्यारे म-
नमां थई चिंताया॥३२॥ लाग्या करगरवाने धीरा॥३
३॥ उमिया क्रोध करतां रीस॥३४॥ मुने नारदे दीधो
ज्ञान॥ लोपो कहेवायो भगवान॥३५॥ शिव
कहे सुणो रे पारवती॥ सत्यवादी में जाणी रे सती॥
॥३६॥ तमे कारणे मुक्यो ने बाण॥ तेणे कहीनाने
पढ्यो मुने शाप॥३७॥ जेणे जाचतां मुज नेवार्यो
॥पढ्यो क्रोध कुंवरने मार्यो॥३९॥ जन्म्यायो छुं रे
जाही रे॥४०॥ उमिया क्रोध करतां रीस॥४१॥ जेवुं
वचन सुणी उमियाया॥ पड्यां तो मीथी मुरछाया॥
४२॥ कर्यो पुत्र अछाथी तमारी॥ शिव कहे के मन्ना
ण्यो मारी॥४३॥ तमो कहावो छो अंतरजामी॥ नि-
रधार थया केम स्वामी॥४४॥ शिव जन्माय दीसे तम-
रो केम कह्यो पुत्र अमारो॥४५॥ ॥वलण॥

॥ ॥पुत्रहरण्योकेममाहरो॥ जेरी विचारी वा
तरे॥ गुणसंतारी मुरछावणी॥ पछी विलापकरेछे
मातरे॥ ढाल॥ ॥कडुं॥ ४थुं॥ ॥
दोहरो॥ ॥तुलसीरेखा कर्मकी॥ सोनमिटीरा
वतराम॥ मिटेतोक्याजेरहा॥ पें समजकियाहेराम
॥१॥ फूलविनाजुरेपींपणी॥ फूणविनाजुरेन्नय॥ बां
धवविनाझुरेबेनडी॥ एमपुत्रविनाझुरेमाय॥२॥ पु
त्रहरणपुत्रधन॥ पुत्रहोयजागेध्यान॥ तेकुणपुत्रन
निपन्यो॥ तेनांसुनांजाणेस्मशान॥३॥ पोपट
विनाकेपुंपांजरूं॥ वनवेलनेअग्निजलेरा॥ शिव
रानेमार्योमारोगणपति॥ कुपुत्रनेक्यांमळेरा॥
४॥ ॥रागगरोडालालित॥ ॥होगणपत
जोलोरेजाणा॥ पुत्रमुनेप्रगटीछेअग्निनीज्वाळा॥
होगणपत॥ टेक॥ उमियाजीकरेछेरुदन॥ होगणपत
बोलोवेउमियाजीकरेछेरुदन॥ होगणपत॥ माराला-
डकवायातन॥ होगणपत॥१॥ माराकालाघेलापुत्र॥
होगण॥ मारुंढीलडीथयुंघरसुत्र॥ होगणपत॥ तारा
बीटणियानाकेरा॥ होगण॥ छोकुंवरजीजाणेवेरा॥
होगणपत॥३॥ मुजेजोजोनेमारामा॥ होगणपत॥ तम
नेनिंद्राआवीछेकयम॥ होगणपत॥४॥ मारापुत्रकुंआणा
देया॥ होगणपत॥ तारोकर्मनमारीकुंसेवा॥ होगणपत॥ पा
मेंतोनथीजडयाआआ॥ होगणपत॥ मारेवीरयांते

कुंभनां आड॥हो गणेश॥डुंढवे कुंडयम करी रांधुं
धीर॥हो गणेश॥नेत्रथा जे पोधारां नीर॥हो गणेश॥
ठानिक करथी कुटे वृहवीरी॥हो गणेश॥वृपे हवते कोड
तेत्रिरी॥हो गणेश॥टा कुंभ ऊीमथानुं कुधुं तयत्नय
॥हो गणेश॥वृपे वृपे जागीलाय॥हो गणेश॥पतला॥ला
मारा प्राणतणा आधार॥हो गणेश॥पुत्र विना ते
धिक जयतार॥हो गणेश॥१॥कुंतो केम निवारुं थे
कु॥हो गणेश॥मुने मेणां दे रीलोक॥हो गणेश॥२॥मु
ने मंदिर आवा धाया॥हो गणेश॥मारो पापी प्राण न
जया॥हो गणेश॥३॥ओम ऊभिया कुरे छे रुदन॥हो
गणेश॥त्यारे शंकर बोल्या वचन॥हो गणेश॥४॥ऊा
सतीधीरज राखो मन॥हो गणेश॥रुषडां करवां
तमारोतन॥हो गणेश॥पतण॥५॥ ॥वलण॥
॥ ॥मुस्तक लावी सुत करवा॥जेम शिव
कहो त्यावाणीरे॥पार्वतीनो शोक समावया॥
जेधात मनमां आणीरे॥६॥पारखडा॥ ॥
कड्युं॥१मुं॥ ॥राग कमोद॥ ॥होक-
रो॥ ॥नर निरख्य लणयो घणो॥वणीव-
कू रख्य करुवाय॥पण स्त्रीनां शुद्ध चरित्र जे ते
थी हारी जाय॥१॥ ॥हरी॥ ॥शिव गण
ने आज्ञा आपी, लजो नुवो वन मोझार॥प्रथम
पेहेलो जे मणे तेनुं, मुस्तक लावो जागर॥१॥

नंदि लिंगी दोडिया, तेणे लेयां पर्वत शृंग॥ मुसल करतो लाध्युं नहि,
पेलो हस्ती दीठो रे गुल अंग॥२॥ एकदंतने महा ऊलखण, तेनुं
लेई आव्या तत्र॥ शिवे सुत निवाडियो, तव ऊमया जो त्या
वचन॥३॥ पारवती कहे न वगम्यो, हरखे पे कुंवर भगवान॥ शिव
कहे जे पुत्र तमारो, जेने पूर्वनुं वरदान॥४॥ मारे हाथे मृत्यु पाम्यो
मारे जे महाबळवान॥ सती तमारो क्रोध समावो, हुं आपुं छुं
वरदान॥५॥ ॥देशी॥ ॥राग मारु॥ ॥पंथीड्या
रे भजे गाम॥ प्रथम लेजे गणपतिनुं नाम॥६॥ विप्र ज्यारे
वेदाध्ययन करे॥ गणपति नाम मुखे ओचरे॥७॥
स्त्री ज्यारे शणगार सजे॥ गणपति नाम मुखे-
थी भजे॥८॥ जाणक ज्यारे गुरु घेर जाय॥ गणपती मु
खथी कहेता जाय॥९॥ लहिया ज्यारे कलम ग्रहे॥
गणपति नाम मुखथी कहे॥१०॥ ऊपवितादिक कुंडां क-
र्म जहां॥ गणपति विना नव थाय ते तहां॥११॥ चक्र
वृत्ति ज्यारे राज करे॥ गणपति नाम मुखे ओचरे॥
१२॥ कुंपा ग्रंथ आरंभे ज्हां॥ प्रथम गणपति समरे
तहां॥१३॥ सोनी समरे घडतां घाट॥ पंथी समरे
चलतां वाट॥१४॥ पंथ वदनना देहेरा मांय॥ प्रथम
पूजन जेनी थाय॥१५॥ आख्यान गणपतिनुं के सां
भळे॥ तेने भोग मनगमता मळे॥१६॥ गणपति
समरे नरने नार॥ शिवे आपे जे भंडार॥१७॥
॥ ॥वलण॥ ॥आपे द्रव्य भंडार भोजो॥

तेमां कांई संदेह नहि रे॥ परीक्षित पूछे शुकदेवने॥ हवे
ओखानी शीगत थईरे॥२॥ ॥कडवुं॥१५ मुं
॥ ॥राग देशाख॥ ॥ढाळ॥ ॥पुत्री
क्यां गई मारी॥ एमे शोचे उमया मन॥ ज्यारणे
आव्यां शुद्धपती॥ करतां मंद रुदन॥१॥ ॥ढाळ
॥ ॥पार्वती आव्यां मंदिरथी जगदंबा॥ त्यांन
वदीठी ओखाकुमारजी॥ पछी शोध करतां पार्वती
मातजी॥ पुत्री कहीने दीधो सादजी॥२॥ ॥
ढाळ॥ ॥पुत्री कहीने साद करता॥ पार्वती ते-
णीवार॥ त्यारे लवण करी कोटडीमां॥ जोती ओ-
खानार॥१॥ त्यारे पासे आव्यां पार्वतीने, पाम्यां
मन परिताप॥ क्रोध करीने ओखाने त्यां, सतिये
दीधो श्राप॥३॥ वर्ष जेह लगी पुत्री मारी, रहने
लवण मांह करी॥ आसुरी बुद्धि तें करी, माटे थ-
ने असुरनी स्त्री॥४॥ त्यारे गदगद कंठे ओखा
कहेछे, क्षमा करो मुज मात॥ अपराध किंचित मा
त्र मांहे, आवडी शी घात॥५॥ पछी प्रेम जाणी पा
र्वतिये, मास कीधो जेह॥ वर्ष आदि प्रथम महिनो,
चैत्र मास विशेह॥६॥ चैत्र मासना त्रिस दहाडा,
अन्न अजुएं जाय॥ त्रीस नहींतो नवी पांच दहा
डा, पाछल्या कहेवाय॥७॥ पांच दिवसने नव पणे-
तो, त्रण दिवस विशेह॥ त्रण दिवस नव पायतो,

करवो दिवस जेकारातो ए प्रकारे व्रत करवुं, समर्थ
थी जना॥ जलवण भाओने आपनी सूवे, वणी
ओक ऊजवण अन्नाणा देक रसण दान करवुं, लव-
ण केरुं नेहा॥ पार्वती कहे पुत्रीने, सौभाग्य भोगवे
तेह॥ ५०॥ वैशाक शुदी तृतियाने दीन, तुं आवजे
मुज पास॥ गोर्य करीने पुत्री ताहारी, पुरीश मननी
आश॥ ५१॥ शुकदेव कहे राजा सुणो, जाही पीयो जे-
ह प्रकार॥ हवे बाणासुरनी रीगत थई, तेनो कहुं वि
स्तार॥ ५२॥ ॥ वलण॥ ॥ कहुं सकळ
विस्तार जेनो, सुणो राजन निरधार रे॥ हवे बा-
णासुर त्यां राज करतो॥ शोणितपुर मोझार रे॥
५३॥ ॥ कडवुं॥ १२ मुं॥ ॥ राग जीला
स॥ ॥ दोहरो॥ ॥ बळवंत बाणा-
सुर घणो॥ राज करे छे त्यांय॥ मेणुं दीधुं चंडाळि
ये॥ तेनी कहुं कथाय॥ १॥ ॥ देशी॥ ॥
ओक समे रे चंडाळणी॥ आवी राजद्वार॥ वारी
कुरे वाळी करी॥ ऊभी रही ते नार॥ ओक समे रे चं-
डाळणी॥ १॥ त्यारे राजा सुतो रे ऊठीओ॥ जति
प्रातःकाळ॥ मुज आगण संमार्जनी धरी॥ ऊभी र
हीरे चंडाळ॥ ओक समे रे०॥ ते जोई बाणासुर
बोलियो॥ पूछियो रे विस्तार॥ मुज आगळ क्यम
म संमार्जनी धरी॥ कहेनी सत्य विचार॥ ओक स

मेरे गाउ ॥ त्यारे वणती पंडाणणी जोयषी ॥ सांल
ळो महाराज ॥ वहाणे मुजने केम छोजवुं ॥ जाणी की-
धी मे लाज जेक समेरे ॥ ३ ॥ त्यारे राजा कहे सांभळुं जो
ळतुं ॥ नहि तो देईशुं डंड ॥ मुज आगळ संभारजो
घरी ॥ स्यम उलीरे रड ॥ जेक समेरे ॥ ५ ॥ त्यारे पंडा
णणी अेम ओचरी ॥ सांभळोनी रे राया ॥ साप
उपरजे घटे ॥ ते वो हरजीरे न्याया ॥ जेक समे ॥ ६
॥ प्रातःकाळ जोईजे नहि ॥ वांझियानुं वदन ॥ त-
मारे कांई छोकरूं नथी ॥ सांभळो हो राजन ॥ अेक समे
रे ॥ ७ ॥ जाणा सुरे सत्यकरी मानियुं ॥ नव हिंचोरे
कांध ॥ ते राज भूपी कैलासमां ॥ हवे जशेरे जंथा ॥ जे
क समेरे पंडाणणी ॥ ८ ॥ ॥ पधळण ॥ ॥
योद्ध त्यांथी जावियो ॥ ते राणीजीरी पासरे ॥ जाण
मती अेम जोयरे ॥ धिक धिक तम जयासरे ॥ ९ ॥ ३२६

॥ ॥ कडवुं ॥ पंडमुं* ॥ ॥ राग जडाणो
॥ ॥ दोहरो ॥ ॥ पुत्र विना सुनुं सरवा
पुत्र विना घर स्मशान ॥ पुत्र विना आसे नहि ॥ सं
सार पुर विधते राज ॥ १ ॥ ॥ सवैयो ॥ ॥
पुत्र विना विधविध न कामीज, पुत्र विनानुं स्वराज न
कामुं ॥ पुत्र विना परिवार वधे नहिं, पुत्र विना नहि मो
क्ष लधानुं ॥ कंचन मेहेल कमाणि घणी पण, पुत्र विना

* [illegible]

परहस्त थवानुं ॥ राणी कहे सुणो राय बाणासुर, पुत्रविना शिर लागय हवानुं ॥१॥ पुत्रविना सहु विश्व कहे वांझियां, पुत्रविना वधुनो नहि लावो ॥ पुत्र विना पिंडदान अपाय न, पुत्रविना सुख क्यांहि सुहावो ॥ माल अनेक मेडल मंदिर पण, वोंश्य विवेक महि नहि चावो ॥ बाणमती कहे रायबाणासुर, ईश्वर आराधी सुपुत्र लावो ॥२॥ ॥ दोहेरो ॥ ॥

जेम जोत्यां राणी बाणमति ॥ सुणो राय कहुं वीनति ॥ स्वामी ईश्वरे तमने आप्या ॥ दीप मागी धणुं छे तराय ॥ ॥ पा तमा शरण ते ईश्वर लेगा पुत्र के पुत्री होय तो छलेगा ॥ राणी वचन सुणीने राजना ॥ विषय सुख त्याग करी चाल्यो वनमां ॥३॥ ॥ ढाळ ॥ ॥

राये रीध पुरघर त्याग कीधुं, गयो वन मोझार ॥ त्यारे रायजन्मेजयने संदेह ऊपन्यो, ते कहो मुनि विस्तार ॥४॥ मुख आगण संभारजो नीधरी, ने ऊली भ्रातम्र ॥ जा ॥ ने असुरने मुख जोयेरी, ते कारण करी वंडाण ॥ ॥ वैशंपायन बोलिया, सुण जनमेजय विस्तार ॥ राय बाणासुर नित्ये जतो, ते स्वर्ग लोक मोझार ॥ ६ ॥ ईन्द्रासन ऊपर बेसतो, मन मां धरीने धीर ॥ त्यांथी ऊठी जतो, यत्यारे, ईन्द्राणी छांटे नीर ॥ ७ ॥ अेक दिवस छांटतां दीठुं, त्यारे रायें पूछी पेरा ॥ ईन्द्राणी कहे संहताने, लागशे अघेर ॥ ८ ॥ अप

बीजो आसन अरीहु करे, जेम करे तो लागे ध्या
न ॥ ते माटे ईन्द्राणी थईने, आवियां चंडाणा ॥ ८ ॥
जीभनो रीो आरीरोने, जोले मर्म वचन ॥ ते ईन्द्रा
णीनुं वचन सुणी, राय ततक्षण चाल्यो वन ॥ ९ ॥
॥ ॥ वलण ॥ ॥ ततक्षण चाल्यो वन त्यां
थी ॥ बाणासुर जोगी थयो रे ॥ आराधु पंचव
दनने ॥ कैलास विषे राजा गयो रे ॥ १० ॥ ३३ ॥ ॥
कडवुं ॥ ८ मुं ॥ ॥ राग चोलतो ॥ ॥ दोह-
रो ॥ ॥ विचार मन करतो नथी ॥ बे पुत्र नथी
लागचन मांय ॥ विचार मन बे आपरो ॥ आव्यो रीं
छे न्यां या ॥ १ ॥ ॥ ढेरी ॥ ॥ बाणासु
र आवी चरणे नम्यो, मुने दया करो कृपाल ॥ ओक पु
त्र मुजने आपिये प्रभु, ऊतरे वांछित गाल ॥ २ ॥
शिव कहे सुत क्यांथी आपुं, मारे पुत्र ओक गणेश ॥
न घणा सुत छे कृष्णने, ओक आपशे हवे रा ॥ ३ ॥
त्यांथी आव्यो द्वारीकांने, जोगियो बाणासुर रा
य ॥ स्वामी तमारे सुत घणा छे, ओक आपिये न
कराय ॥ ४ ॥ श्री कृष्ण कहे ओक कामनी, सहुने सरजे
न पेरा ॥ बे जुवतीनो सुत आपिये, तेने कृष्ण सा
गे घेरा ॥ ५ ॥ त्यांथी ब्रह्म सदने आवी, ब्रह्माने च
रणे लाग्यो ॥ स्वामी मुजने सुत ओ आपी, वांछि
या मेहेणुं लागो ॥ ६ ॥ ब्रह्मा कहे पुत्र क्यांथी आपुं

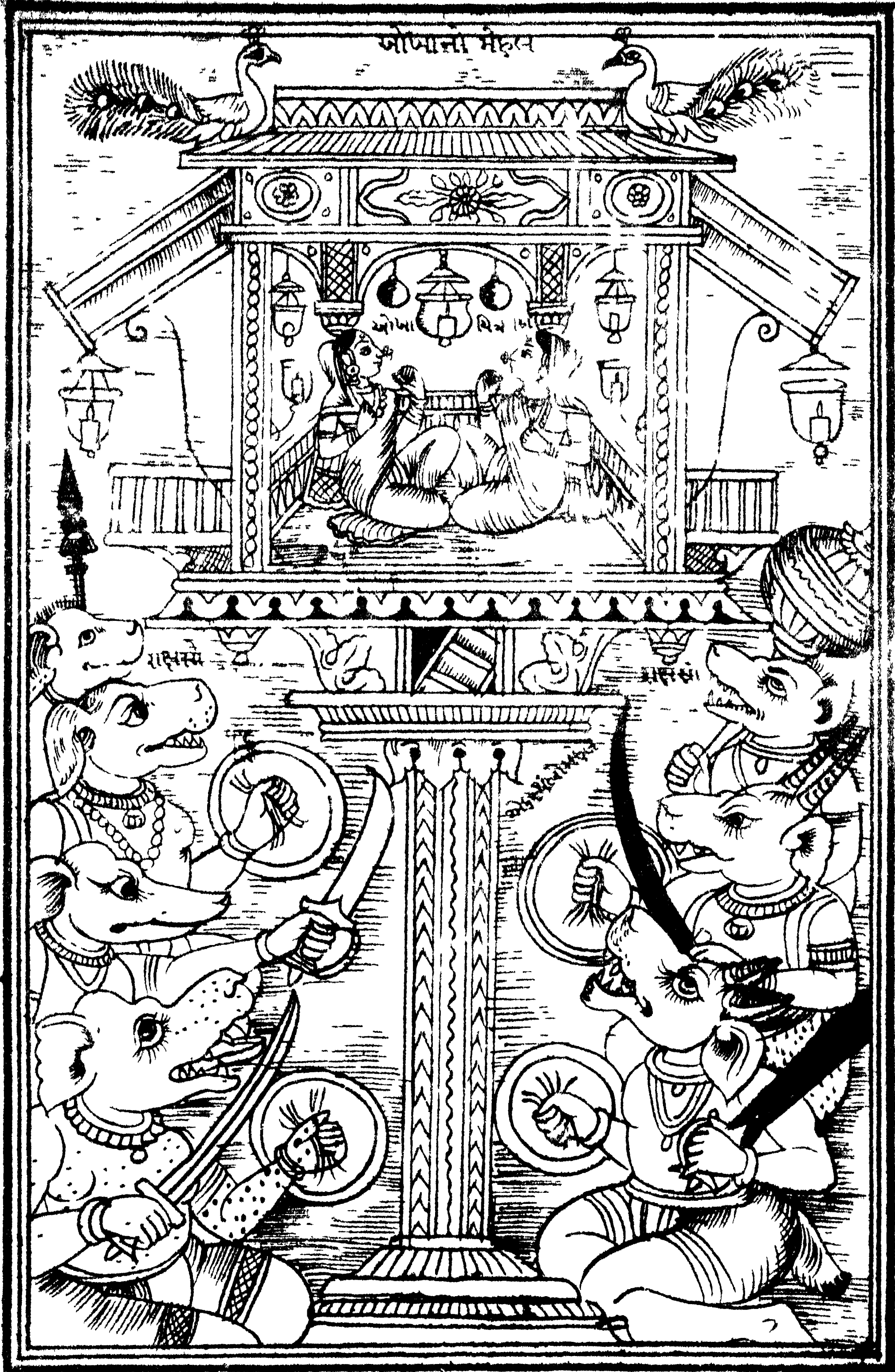
नथी तुज भाग्यमां भ्राता ॥ मांडीने तुजने संभळावुं
पूर्वतणी जे छे वात ॥ ६ ॥ पूर्वे काबड देशमां तुं, हुतो
ब्राह्मण जात ॥ सुजाहु तुज नाम हतुं ते, सांभळ
कहुं विख्यात ॥ ७ ॥ शिवपूजन पर प्रीति घणी जे, सा
धवतो निज धर्म ॥ नवसें असमाणुं हत्या केइं, तुज
शीर जेहुं कर्म ॥ ८ ॥ जेह समे शिवपूजन अर्थे, भ्या
ल्यो लेई उपचार ॥ कर विषेथी पड्यो अग्नि, दवला
ग्यो वन मोझार ॥ ९ ॥ ते वनविषे सहु पशु पंखी, ज
ळ्यां ते ततक्षण ॥ ते हत्या लागी तुजने, सुण जा
ण असुर भूपाळ ॥ १० ॥ आ जन्म शिव प्रसन्न थया
त्यारे, हत्या जेठी मुज निरधार ॥ ते सरव ओखा नी
कुखी, त्यारे माग्या हथियार ॥ ११ ॥ वळी जे पूर्वे
प्रश्न कीधुं, तुं जमतो भोजन थाळ ॥ तेणे समे जो
चिंतु आव्युं, ताहरा नानुं बाळ ॥ १२ ॥ तेणे पात्रमांहे
हाथ नाख्यो, त्यारे बोल्यो तुं क्रोधवचन ॥ त्यारे सु
तकहे तुं वांझियो रहे जे, हजो नहि तुजने तनय ॥ १३ ॥
तें असुर मुजने प्रहार कियो, थते असुरनो अवतार
॥ ते बाणकेशाश्रापथी, राय थयो जेह मेकार ॥ १४
॥ त्यारे राज मनमां महाकष्ट पाम्यो, बोल्यो ला
गीने पाय ॥ स्वामी जेह दुःख वांझिया तणुं, जी
वुं दुःख हत्याय ॥ १५ ॥ त्यारे आकाशवाणी बोलिया
तुं सांभळ हो नरनाथ ॥ हत्या तो हरीपी जरी,

त्यारे छेद्या सहस्र हाथ ॥५॥ वांछियानो घे-
षटाणरी, तजो गिरिकैलास ॥ संतानवेगे मा-
गजे, तमो पारवतीनी पास ॥५७॥ ॥ वल-
ण ॥ ॥ मागो पारवतीनी पासे तमो ॥ जेवु
पचेन अल्हातुं मोलणीरे ॥ आव्यो गिरिकैलास
पोते, बाणासुर पाछो वणीरे ॥५८॥ उपेठा ॥ ॥
कडवुं ५९ मुं ॥ ॥ राग [illegible] ॥ ॥ दोह-
रा ॥ ॥ वंझा अंधावे पारणां ॥ ॥ नीरधन पामे
धन ॥ प्रेम पारवती आपरी ॥ वेरो लराजन ॥
रा ॥ ॥ देशी ॥ ॥ वैशंपायन बोलिया, सु-
णो जनमेजय ईतिहास ॥ वणी तप करवाने जेह
बाणासुर, शंकरने कैलास ॥१॥ शिव कहे भक्त-
प करे छे, अेहवो बाण ॥ जेने घटे वर आपवो, त-
मो सुणो उमया वाण ॥२॥ पछी बाणासुरने बो-
लाव्यो, ते आवीने लाग्यो पाय ॥ अत्या पुत्र नथी ता-
रा लाग्यमां, तुने आपुं छुं कन्याय ॥३॥ त्यारे बा-
णासुर कहे पुत्री मारे, कोटिक पुत्र समान ॥ मुजने
टाणो वांछियो, मुने आपो जे वरदान ॥४॥ पारव-
तीके बोलियां, ल पेली ओरडीमां छे लेहा ॥ आज्ञा
लंग करीछे मारी, लेई ल पुत्री तेह ॥५॥ अेमुं सां-
भणी ओखा कहेवा लागी, सांभणो मारी मात ॥
कैलास क्यारे आवीशुं ते, कहोने साची वात ॥६॥

वैशाख शुदी तृतियाने दीन, तुं आयके मुज पासा ॥ शो
ध करीने पुत्री तारी, पुरीशे मननी आशा ॥ ७ ॥ पछी
आणासुर ते कन्या लेई, आव्यो शोणितपुर मो-
झारा ॥ एक कन्याने हती ते, पई असुरकुमारा ॥ ताश
णीनी पासे लेईने आव्यो, कन्या सुंदर रूपा ॥ पर्थ्यामृ
त परजाणण करीने, शणगार सजाव्यां रूपाळां
हाथीए जे साडी नवग्रेहनी, आणियां जकुदनां ॥ त
रियां तोरण द्वारे बांध्यां, पुत्री पुत्र समाना ॥ ८ ॥
॥ वचन ॥ ॥ पुत्री पुत्र समान सगी
॥ आणासुर मन करव्यो घणुं रे ॥ आव्यां जकुसि
धिदान पोते ॥ रुं वजाएण करुं ते कन्या तणुं रे ॥ १ ॥
हा ॥ ॥ कडखुं ॥ रखमुं ॥ ॥ रागसिंधुडो ॥
दोहरा ॥ ॥ पुत्री प्रगट थई जाणीने ॥ तेथी हर
ख्यां घणुं मन ॥ नेम नेम अंध पाम वरणी ॥ जोपिं
तां लोचन ॥ १ ॥ ॥ ढरी ॥ ॥ एक कन्याने
उरधरी, के तिलोत्तमा प्रगटी आज ॥ मेनका
ला समान दीसे, सुंदर रामा राज ॥ १ ॥ नित्य राम
सला मांजे से, धरे जकु अति मान ॥ जेवुं लेईने
जोई रच्यो, पछी कोतक प्रधान ॥ २ ॥ राय गरव न
डीजये, तुं हवी मारी सीया ॥ नेम छाया तने वृ-
क्षनी, ते पुंठण करती होय ॥ ३ ॥ तव आणासुर जे-
म श्रीघरे, जमा हे ईश्वरी कन्या घना ॥ ते तणुं रणा

पामीरिं, पुत्य कोटिक यज्ञ समाना॥४॥ त्यारे आ
काशवाणी त्यां हुवी, नृप सांभळो निरधार॥ जेतो
इच्छा वरने वरशे, ते काशण रूपकुमार॥५॥ एवी
आकाशवाणी सांभळीने, पूछे शुक्राचार्यने रा
य॥ जे शुं जोनी आकाशवाणी, ते सुणने चिंता
थाय॥६॥ तमो जन्म पत्रिका जोओ जननी, ने कुळ
अशुभ ग्रह होय॥ तेने कुंकुं पाधरा, कही मुछे घाल्ये
कर सोय॥७॥ त्यारे शुक्राचार्य बोलिया, राय ज
णतणुं नहीं काम॥ विचारीने वात करीजे, मनमां
मोटी हाम॥८॥ टाळ विषयतो छूटे नहीं, ने लख्या वि
धाता अंक॥ निपजनारुं निपजे, तेमां ग्रह तणो
शो वांक॥९॥ तमो जन्मपत्रि करिश, नृप
सांभळ ने निरधार॥ कुंवरी ज्यारे परणशे त्या
रे, वरतशे हाहाकार॥१०॥ राय बाणासुर जेम
बोल्ये, गुरु शुक्र प्रत्ये वाण॥ जे कन्या परणा
वुं नहीं, राखुं कुंवारी जाण॥११॥ दिवसे दिवसे
वृद्धि पामे, कुंवरी कारण रूपा॥ मनमां हरखे पुत्री प्रौढी
विचारे मन भूपा॥१२॥ प्रौढी कन्या जाणीने, राये
तेडाव्या सूत्रधार॥ जे कस्थंभनो महेल रचो, अ
ति ऊंचा मंदिर सार॥१३॥ त्यारे विश्वकर्मा जे
महेल रच्यो, त्यां सहस्त्र भूमिना लावा॥ जारी
जाळी स्थंभ ऊत्तम, माणेक रत्न जडावा॥१४॥

जयारे थेई जाणासुर रायने, मनमां आनं
द आव्यो ॥ शुं महूर्त लेईने राजन, ओखाने त्यां
लाव्यो ॥५॥ मोटां मंदिर माळियां ते, राये वि-
चारयुं मन ॥ ओखा एकली केम रहेशे, एनुं कोण
करशे जतन ॥६॥ त्यारे कोलांड तनया सुंदरी, चि
त्रलेखा तेनुं नाम ॥ ते सखी करीने साथे सोंपी, स
रियां एकनां काम ॥७॥ त्यारे राये त्यां रखवाळ
मुक्यां, सहस्त्र एक विरोध ॥ महा बळिया सुभ
ट मोटा, देखाता विकराळ ॥८॥ एउ बेउ रमतां
माळिये, पछी बेसे हिंडोळा खाट ॥ साहेली साथे
सोगटे रमती, ढाळी कंचन पाट ॥९॥ ने जोईए जे
ते मंगावी लेछे, जाण्यो राजकुमार ॥ ओखा ते रम
ती ढींगले, थाय वाघ जकरी सार ॥१०॥ विधविध क
री रमत रमेने, हिंडोळो हिंचावे ॥ हसे रमेने गाय
प्रेमे, ते ओखाने मन लावे ॥११॥ शुकदेव बोलतुं
बोलिया, तमो सांभळो परीक्षित राय ॥ त्यार प-
छीने निपन्युं, ते विस्तारीने कहुं कथाय ॥१२॥ ॥
वलण ॥ ॥ विस्तारीने कहुं कथा ॥ ओखा त्यां
प्रौढी थई रे ॥ कामातुर थई कामनी ॥ पछी विव्हाव
मन करती सही रे ॥१३॥३८॥ ॥ कडवुं ॥
९मुं ॥ ॥ राग वेतशी ॥ ॥ देशी ॥ ॥
कामव्याप्त थयो अंगमां ॥ वृहव्याकुळ थयुं मन ॥

ओखानो मेहल

रातदिवस चिंता करो ॥ मुने मळ्यो नहीं स्वामीन ॥ १ ॥
शिव सरखा न चळतिया ॥ चळ्यो नहीं श्रीराम ॥ मथ्ये
कुडे जाणजे ॥ मोटो शत्रु काम ॥ २ ॥ ब्रह्मा सरखा
भूलिया ॥ इंद्र गौतमने घेर ॥ शृंगी सरखा लोपज्या
॥ तो श्यामानी शी पेर ॥ ३ ॥ ॥ देशी ॥ ॥
वर्ष अगियार ओखाने थयां ॥ व्याप्यो काम घणो
अंग मांय ॥ मन आकुळव्याकुळ थाय ॥ पण सखीने
न कहेवाय ॥ १ ॥ घणो काम करे संताप ॥ सखीने जाण
थे हवा न्याय आप ॥ नारीथे जेठी ओखा शोत्ते ॥ पर
पुरुष देखी मन लोभे ॥ २ ॥ में क्यां कीधां पाप अगाध
॥ के मुने न मळीयो नाथ ॥ ओ मुज समाणी साहे
रे जया ॥ ते घणी भाग्यवान कहेवाया ॥ ३ ॥ मुने स-
खी मळी रे अनेती ॥ नथी पुरुषतणुं नाम लेती ॥ मु
ने वर्ष थयां अगियार ॥ मारे स्वामीनी इच्छे निरधार
॥ ४ ॥ एम ओखा घणुं टळवळती ॥ घर मांहे फेरा फ-
रती ॥ अनेक प्रकारनी रमतने सार ॥ नथी गम-
ती ओखाने लगार पण ॥ ॥ वलण ॥ ॥
लगार रमत गमती नथी ॥ मोटी थई कन्याय रे ॥
त्यार पछी जे निपन्युं ॥ तेनी कहुं कथाय रे ॥ ५ ॥ ढाळ
॥ ॥ कडवुं ११ मुं ॥ ॥ राग मारुणी ॥ ॥
दोहरा ॥ ॥ जेम केसु फूले वसंतमां ॥ अथवा ते
आंबा वन ॥ तेम याडी फूले आवणे ॥ जेम

रूपे रतन ॥५॥ काम व्याप्त थयो अंगमां ॥ अंध थई
ओखाय ॥ व्रह करी व्याकुळ थाय छे ॥ ने जन लोक रे लय
॥ २ ॥   ॥ ढाळ ॥   ॥ २ ॥ कुमारी प्रौढ रे थई
॥ रमत तजी ने अळगी गई ॥ चिंतातुर थई ने टले ॥
चित्रलेखा जोशी तेटले ॥ १ ॥ पासे आवीने पूछे वातण
साचुं कहे तुं मारी मात ॥ तुं क्यां जेई छे सनमनी ॥
तुं मने लागे छे जन मनी ॥ २ ॥ कहे चिंता मननी परहरी
॥ तारी आरी ॥ पुरशे श्रीहरि ॥ चपती जाजा जोशी घण
॥ स्नातन जेनी चतुर सुलक्षण ॥ ३ ॥ भुलने काम करे संता
प ॥ रात दिवस घणुं पीडे आप ॥ ते मारो पीता न लहे
मर्म ॥ मन न जाणे धर्म अधर्म ॥ ४ ॥ प्रौढी कन्या म
रखे ने ॥ पातीक रीर जेसे तक ने ॥ पांच छ सातनी
कन्या तेह ॥ गौरी नाम कहेवाय तेह ॥ ५ ॥ आठ नव तरु
णी रोहणी ॥ उत्तम कन्या दस वर्ष तणी ॥ अग्यारस ज-
गियार थयां केटले ॥ रजस्वला कहीये तेटले ॥ ६ ॥ वर
स आरनी कन्या ज्यांके ॥ ब्रह्महत्या छे पातीक त्यां
ह ॥ मुज जागण ने मडगजां लरे ॥ मात पिता नरके
संचरे ॥ ७ ॥ ने मन कन्या मूके निःश्वास ॥ पिता वरो पमा
डे नारी ॥ ते मारो पिता न लहे रीत ॥ सखी तुज
साथे छे प्रीत ॥ ८ ॥ दुःख राणे तो धर्म न रहे ॥ जेनी
वात विचारीने कहे ॥ वचन सुणी चित्रलेखा पद्मास
नी बोले रू नाथ रीो दुःखा ले तुज सरणो धाछे पति

ગવરી આરાધીને સતી।। ગોરયની પૂજન કરતાં તેહ।।
મનવાંછીત ફળ પામશો તેહ।।૧૦।। ।।વળણ।। ।।
મનવાંછીત ફળ પામશો।। તમો ધીરજ રાખોને દેહ।। ચિ-
ત્રલેખાનાં વચન સાંભળી।। ઓખા ત્યાં વાણી વદેહ।।
।।૪૦।। ।।કડવું * ૮ મું।। ।।દોહરો।। ।।
ચિત્રલેખા સુણ ચિત્ત ધરી।। કંથ વિના તે દુઃખ।। શો-
ક અગ્નિમાં પ્રજળીએ।। કદી ન પામિયે સુખ।।૧।। ।।
રાગ કેદારો।। ।।નાથ વિના કુંજલડી, અન્ન ની-
દર ન ભાવે।। વિરહ વન્હિના તાપથી, મુને નિંદ્રા ન
આવે।।નાથ૦।।૧।। માત પિતા વેરી થયાં, તેણે દુઃખ
માંહે નાખી।। વાંક વિના વિપત ઘણી, આ સ્થળિયે
રાખી।।નાથ૦।।૨।। (મારો) કંથ રહ્યો કઈઆ વિષે
રડાપોરે વળગ્યા।। કંથ વિના ગછે દોહલો, પ્રાણજી-
વન જળગા।।નાથ૦।।૩।। શણગાર સજીને હું રહું
ર, દેખાડું રે કોને।। સેજ જે સારી સ્વામી વિના,
નેણાં કોના મોને।।નાથ૦।।૪।। ઊભી લવનમાં
હું રહી, નહીં કોને નેણાં।। તસ્કર કરી માતને,
કોઠીમાં રે રોવીં।।નાથ૦।।૫।। મારી દિન દિન કા-
યા કુમળી, સહિયર શું રે કરિયે।। કુંવારો વધે
દોહલો, શરીરને રે મરિયે।।નાથ૦।।૬।। હોય સુખ
ઘણું પિયર વિષે, તોયે જોખું રે જાયે।। ભાઈ ભોજ

* તેવીસમું કડવું ત્રીજી વાળા કેટલા નથી.

छ मेणां दिये, नगरीरे इकावे॥ नाथि०॥७॥ होनो
पिउ में परलव्यो, पेला लव मांहे॥ तो देवे ऊंडी
धी मुने, जावी जा लव मांहे॥ नाथि०॥८॥ रात
वेरण थई माहरी, नहीं वाणुं रे वाय॥ पर मान
देखलु जे मणे, तो सुभट थाय॥ नाथि०॥९॥
॥ ढाल॥ ॥ सुभट मणे संसारनां,
जे मेणवे लरतार रे॥ मात तात रे रुधियां॥ गयो
ली उतारो लवपार रे॥ ए०॥१॥ ॥ कुडमुं॥
रहमुं॥ ॥ रागगोडी॥ ॥ दोहरो॥ ॥
चित्रलेहा घेली थई॥ तुने बुद्धि नहीं लगार॥ वारं
वारे तुने शुं कहुं॥ मुने मेणवनी लरधार॥१॥ रा
त दिवस रहुं उच्चाटमां॥ मुने उलट लागे जवास
॥ जेह करी थई व्याकुळी॥ तुं पूरण कर मुज आस॥
२॥ ॥ देशी॥ ॥ वरधर यानें जे गर्थ हेला॥
प्रगट्यां छिद्र नां पेहेनणा॥ जोधा कहे छे चित्रले-
हाने॥ तुं सांलण मारी जेहेन॥ सैयर शुं कीजे॥
जनीहारे दाहाडा के मलीजे॥ जनीहारे के विष
घोळी पीजे॥ जनीहारे के दोषकर्म ने दीजे॥ टेक॥
॥ आलमपें लुंडुं जे जली धुं मारुं, मद पूरण मूक
यळो॥ पिता तो पीछे नहीं, मारा मुधारा छिन्ने म
लाय॥ सैयर०॥ जनीहारे०॥१॥ सासरीये जाय
ने जाये, सखियो मुज नमाणी लो॥ हुं जलाय

एणी हरखे करणाई, आंखे लवकुं नित्य पाणी ॥ सैय
रणा जनी हांरे केता ॥३॥ आणे हुं जे कहुं जणी, मुने
अन्न सीह नव लावे रे ॥ जो जमवा सरूपी रस
णी जे सुतां, मुने निंद्रा ते कोई पेर जाये ॥ सैय
रणा जनी हांरे ॥४॥ जाई स्वामी केरो संग नहीं
सा माने जेथी शुं नरतुं रे ॥ हवे जारी ॥ री पर
एया केरी, मारुं मनेजनो खुन पऊ रतुं ॥ सैयरणा ज
नी हांरे केता ॥५॥ जीवरे याते रूप नहिं, कुं थई लरथा
रमां भयरे ॥ जहीयां को पुरुष आवे तो पर एंड, नव
पुछुं नेशीने लग्न ॥ सैयरणा जनी हांरे केता ॥६॥ घे
ण रसिक केतां कह्यणा लेर, आव नटकती थाले रे
॥ प्रेम करासे पियु रे जो नावे, ते दुखिया लीतर सा
ले ॥ सैयरणा जनी हांरे ॥७॥ वर गियो बरम
हियर जाये, नहीं नानो नहीं मोटो रे ॥ सैयर सा
पे छानो ते डावी, न दीधी अंतरनी गोठ्यो ॥ सैय
रणा जनी हांरे के ॥८॥ मर कुल ने मुजे मधुरे वचने,
भर लनघा मन आणी रे ॥ मेंशा कुपाकुन पीरस्यां
पीडीने, आघो पालव ताणी, सैयरणा जनी हांरे
॥९॥ मारो लनमारो जेण गयो, ने धुं पगडां केरं
जोबन रे ॥ जेयां सुजनयणे नव नीरख्यां, अला
गियुं रमं केरो ॥ सैयरणा जनी हांरे ॥१०॥ धन
नते भामनी, नेणे कंथ कंठ ग्रहीरा ख्यो रे ॥ कुं अलए

रयणीये भरण्या पियुनो, जघर सुधारस जव पा-
ध्यो॥ सैयर०॥ जनीकांरे॥ ॥३॥ जणविना जेवुं मा-
न सरोवर, चंद्रविना निशा जेवीजो॥ पियुविना वृ
था गयुं जोबननीयु, दुरजन ताप्यणीकुं तेथी॥ सैयर
॥ जनीकांरे॥ ॥४॥ जरा एक वनमां वेली फूली, त्यां
नमल्यो जोगी जमरजो॥ तेम वधुं वेली फल्युं जो-
बन, पण नमल्या संजोगी वर॥ सैयर॥ जनीकां
रे॥ ॥५॥ जणविना जेम वेलडी सुकी, जयणविना जे
वुं जन्मजो॥ जरथार विना तेवी जामनी, ते दोहे
नाजती रजना॥ सैयर॥ जनीकांरे॥ ॥६॥ जे दोवे
ने माथे धरुं, कुं जेवाउं मारे पापेजो॥ जा जंघा-
मारे कुरम जजावी, मुने रजणीये यदावीछे जो॥ सै-
यर॥ जनीकांरे॥ ॥७॥ जकुण गत छे गोविंदजनी
॥ शुं नीपजशे जेहनीजो॥ गोपाळजनुं गमतुं थाशे
॥ पण मनडुं मारुं रहे नही॥ सैयर॥ जनीकांरे॥ ८
॥ ॥वलण॥ ॥मनडुं मारुं रहे नहि॥ ग्रह
वन्हीं थयो देहरे॥ वणवणती ओखानारी॥ वणीय
णी धाणी यहेरे॥ ॥८॥ राग मारु॥ ॥कडवुं॥ २१* मुं
॥ ॥रागसोहणी॥ ॥दोहरो॥ ॥
जरजुद्धि जनी थई॥ ते नगणे मात तात ने भ्रात
॥ नात जात जुवे नहीं, स्त्री या पुरुषनी जात॥१॥

* पचीसमुं कडवुं ओखाहरणमां नथी.

मरजादा तेने नहिं॥ घरकाम तेने नहिं होय॥ ३॥ व
स्तरजाने लोण थ्या॥ जवरनवी पम्या होय॥ ४॥
हिरी॥ ॥त्रीप ढमजंधा॥ ॥मुने रामकरे सं
तापरे॥ तुने जन्मि लाग्यो श्रापरे॥ अहंवन्हिरूपा
ग्यो तापा॥ मुने वर श्रापोने आणी॥ ॥ घणोसा
म व्याप्यो छे शरीरमां॥ तथी रजाती मुजथी धीरे
॥ अहं रूपी वाणे मुने तीरा॥ मुनेवर॥ १॥ मारुं अंग
रूपे छे अपाररे॥ कामे करी छे आंधली नाररे॥ नेत्र
रूपी मेघ वरस्या॥ २॥ मुनेवर॥ ३॥ कहेनी मानी रे
तारो पाडरे॥ मुने सुंदर वरदेखाडरे॥ नहितो मु
ने पथ्थर साथे पछाड॥ ॥ जेवर मुने॥ ४॥ मारा अंग
रूपियुं तलावरे॥ कमण रूपी रूप कहेवायरे॥ भमर
रूपी नमणियो नाथ॥ मुनेवर॥ ५॥ नेमणवे मु
जने लरसारे॥ मारो अग्नि समे नीरधाररे॥
तुने आपुं शोभे शणगार॥ मुनेवर॥ ६॥ मुने
साले घणुं मनमांयरे॥ मुज समाणी सासरे
जायरे॥ मारुं कर्म कठोर कहेवाय॥ मुनेवर॥ ७
॥ समजावे मतु रूपे तुं थरे॥ पण स्वामि विना
नहीं रहुं हुंयरे॥ तुं घेली थई छे शुंय॥ मुनेवर॥ ८
॥ ॥ वचन॥ ॥ घेली थई छे गुणवती
॥ तुने बुद्धि नहि लगाररे॥ जेवां वचन जोजाना
सांभली॥ पछी जोली अम्हकुमाररे॥ लाजकुश॥

॥ ॥कडवुं॥२८मुं॥ ॥रागगउडनीमाळा॥ ॥
ढाळ॥ ॥शिखामण लागे नहि॥ ने करीजे कोटी
उपाय॥ व्यर्थ थाएीने जे तेहनी॥ अंते दुःख था-
या॥१॥ स्त्रीनी बुद्धि ते पानीजे॥ कर्ण नघरके रूपी॥
सूतां नगमे सेजडी॥ बेठां नगमे वात॥२॥ ॥
ढाळ॥ ॥शिखामण हे छे चित्रलेखा ने॥ तुं तो
सांभळ जाण सनेहा ने॥॥ जेम छो हरवादीनाडी
ने ने॥ बाई आपना लयथकी बीहीये ने॥ राजाडी
नीय लक्षण छे तारुं ने॥ जेवुं जोवुं ते नहि सारुं ने
॥३॥ आपण मोटां माबापनां छोरुं ने॥ कोई कहेशे सा
कुंगोरुं ने॥४॥ जेम लांछन लागे कुळमां ने॥ म-
तिघाल्यजे जेरु पणमां ने॥ आप॥ ने कह्युं होय आपणे
तातें ने॥ नव करीजे ते जीव चाटे ने॥५॥ कुंता-
रीने छे रक्षा सारुं ने॥ जोखा माणस नहि तुं वाकुं
ने॥६॥ अंतना थाय तारुं रक्षण ने॥ तुजमां प्रगट्युं
अपलक्षण ने॥७॥ तुजमां काम कटाक्ष रूप प्रगट्युं
ने॥ हवे रहेवुं मुने नथी घटतुं ने॥८॥ राय जाणशे
सुर ने बाणो ने॥ ते तो जंत आपणां आणे ने॥
९॥ मंत्री दुःख दाजये बनती ने॥ हुं तो लुं ही कहेवा
वीं तुज भणती ने॥१०॥ आवा सभ ने मनकां चिंत्रे ने
॥ केम स्वामी ते नमणे रीघ्रे ने॥११॥ पाडी जे ऊगतां
लवतां सांजां ने॥ वीतायण न पाके ज्यां जा ने॥१२

॥ कुं प्रीछी कामनुं कारण जो ॥ बाई राखो हैयाधार-
ण जो ॥४४॥ पियुने मळवुं ते सखीने गमतुं जो ॥ सखु-
ने जोजनियुं हीडे गमतुं जो ॥४५॥ तुजमां ज्ञान दीसे-
छे कुपंथ जो ॥ कारागृहमां ते क्यां थकी ग्रंथ जो ॥४६॥ मा-
री ओखाबाई सगुणां जो ॥ तमो व्रत करोने अनु-
णां जो ॥४७॥ शिवपूजन करो मंत्र साधो जो ॥ जेम ऊ-
मयापति आराध्यो जो ॥४८॥ आव्यो चैत्रमास जेम कु-
रतां जो ॥ ओखाबाई ते व्रत आदरतां जो ॥४९॥ अ-
लवणा तमने ने अन्ननी सेवे जो ॥ दीपक ज्योतने दीन फू-
वे जो ॥५०॥ जेम ऊमयाजीने आराधे जो ॥ दृढ मन क-
रे मन बांधे जो ॥५१॥ थयो पूरण व्रत एक मासे जो ॥
को न जाणे अकांत अवासे जो ॥५२॥ ॥ वलण
॥ ॥ अवास एक स्थंभ विषे ॥ व्रत करती
ओखाय रे ॥ री रीते गौरीयपूजन करयुं ॥ तलट प्रेमा-
नंद गाय रे ॥५३॥ पद ॥ ॥ कडवुं ॥ *९ मुं ॥ ॥
राग गागरीयानी देशी ॥ ॥ दोहरो ॥ ॥
उद्यम अकरण जरी नहीं ॥ मनमां एक विचार ॥ जे-
म विचारीने तद ॥ वृत करे ओखा नार ॥१॥ ॥
देशी ॥ ॥ माळियामां मरजन करे छे, सजीने राज-
कुमार ॥ आज गौरीनुं पूजन करिये, कीधो मन विचा-
र ॥१॥ त्यारे ओखा कहे छे चित्रलेखाने, सांभळ मारी
माया ॥ जे मारी कुंआरी पूतळां, ते पूजेथी रुंधाया ॥२॥

* सत्तावीसमुं कडवुं उत्तरार्धमां ओखाने परण्यानुं केहेता नथी.

डींचेथी ऊछाळीए तो, लागी लूडो थाय ॥ ४७ ॥ ल-
डपाणी रेडीए तो, आकणीए धोवाय ॥ ४८ ॥ ए पू-
जन्याथी स्वामीने मळिये, वात करे सहु कोइ ॥ कुं एडुं
वारी तुं ए कुंवारी, राने हसावे लोक ॥ ४९ ॥ त्यारे चित्र
लेखा कहे निंदा न कीजे, मूरख मननो शोख ॥ ए पू-
जन मांहे विघ्न थाशे, सांभळ री पेल ॥ ५० ॥ पछी
चित्रलेखाए गोरस्य करीने, सजन्या सोण रीए गण-
रा ॥ चरणां चांपी रोळतां न, कुंड पुष्पना हार ॥ ५१ ॥
॥ जाजिन गुलालने सुगंध कपूर, कस्तुरीने अग-
र ॥ अगर धूपे करी आरती, घंटा करी नाद ॥ ५३ ॥
नृत्य करीने गीत गाय छे, मधुरे मधुरे साद ॥ धम धम
थाय घुघरीने, चरणे नेपुर नाद ॥ ५४ ॥ पेर जे लागी
ओखा कहे छे, विविध करी नमस्कार ॥ माता मुजने
आपीए, मारा मनगमतो भरथार ॥ ५५ ॥ जे धारी
ते पूरण करे छे, ओखा मागिया मांय ॥ कहे जाणे सु-
रतो राज करे छे, गर्व घणो मन मांय ॥ ५६ ॥ कुलाड
मंत्रीवारे रायने, गर्व न कीजे मन ॥ जगतीशानी थी
सर्व हारशो, मह मोटा राजन ॥ ५७ ॥ वारेवारे रुंध
रीए, तुं सांभळ राजन वाण ॥ दीवा पाछळ अंधारुं
छे, मोटुं आपरत लाण ॥ ५८ ॥ आगे पूर्व न ताक
रा तेणे, आण्यो मन अहंकार ॥ हिरण्यकशिपु-
ने मारियो, धरी नरहरिनो अवतार ॥ ५९ ॥ बळ

पणअसुरनो महाजणियो,हसमुखतउविसल्युंनय
॥तेअलिमानथीऊडीगयो,तुंसुणबाणासुरराय
॥३॥जेमशिखामणदेरायने,कौलांउनित्यबाण॥
अलिमानेथयोआंधळो,तेमानेनहिप्रमाण॥४॥
॥ ॥वलण॥ ॥तेमानेनहिअलिमान
थी॥तेनेगर्वघणोमनमांथयोरे॥पछीबाणासुर
स्त्रीयोसाथे,रणक्रीडाकरवागयोरे॥१३॥खपा॥ ॥
कडवुं॥२८मुं॥ ॥रागआसावरी॥ ॥दोह
रो॥ ॥मूरखतोमानेनहि॥मानेचतुरसु-
जाण॥विनाशकाळेविपरीतमति॥जेमरावणकह
नीरचाण॥१॥ ॥देशी॥ ॥बाणासुरज
णक्रीडाजेकरया॥स्त्रीयोसाथेपोतेपवाय॥त्यारे
चित्रलेखाओखानीवाण॥सांभळओखाचतुरसुज
ण॥१॥ ॥ढाळ॥ ॥ओखाप्रत्येकहेवा
लागी,सांभळवेयरवात॥वालोआपणेजे
छ्ये,पारवतित्यांमात॥२॥जेमकहीनेचालीयां
आकरीमार्गेतेह॥ओखानेऊपरबेसाडीकरी
पंखणीनीदेह॥३॥आकाशमारगऊडीयां,तेआव
वियांकैलास॥जेकांतसुखमांबेठाशिवजी,पारव-
तिछेपास॥४॥ओखासाथेचित्रलेखा,आवियां
तेणेठाम॥त्यांनहिशिवनेतदा,कर्योपार्वतीनेप्र
णाम॥पा॥चंदनअक्षतपुष्पधर्यां,पूज्यांतेणी

कैलाश.
મહાદેવ.
પારવતિ
ઓખા
ચિત્રલેખા

वारा॥प्रीत्ये करीने पारवतीने, नमियां जी करवाल ॥६
॥प्रेमे प्रदक्षीणा करीने, करने दीधी ताळी॥पारव
तीकहे माग्य वर, हुं आपुं ते ततक्षण॥७॥ओखा व-
दतुं वचन बोली, हरखेरुं तेणी वारा॥माता मुज
ने आपिये, मारा मनगमतो भरथार॥पारवती
कहे पुत्री मारी, शंठ जेठ जीभनुं माग॥वर आपे मुज
ने मावडी, स्या भीतएं सौभाग्य॥९॥त्रण वार मा
ग्युं हरी करीने, मुने वर आपो आ दीठ॥ लाज मुकीने
ओखा बोली, तव चढी पारवतीने रीस॥१०॥अ
रे पुत्री तुज पिता सुणतां, बोली निर्लज वचन॥नि
रांकुश थईने स्वामी मागे, लाज न आणे मन॥११॥
स्त्रीतणो ने धर्म कहाये, स्वलाविक वृतमान॥लो-
ग आरत अंतर मांपण, मुखे न बोले वाण॥१२॥
घणि पिता बंधु मात सुणतां, न करवी विषयनी
वात॥ स्वामी संबंधी बोलवुं नहि, मुन्य पाखु
सा सांता॥१३॥ एकांत सुखमां स्त्री साथे, पिता
बंधु भणए॥ निज पुत्र अथवा पुत्रीने, त्यां जवुं नही
नीरवाण॥१४॥ अज्ञान तुजने आविधुं, कुमयरी क
ुंआरी वारे वारे स्वामी मागे, न धरे शीयलनी लाज
॥१५॥जेम पारवतिये कहेवा मांड्युं, सांभळ ओखा
वात॥ आवीने एकांत सुखमां, कर्यो तें उपघात
॥१६॥अज्ञाने तें काम कीधुं, माटे देउं छुं तुजने श्राप

।।ल्न पेरणके वर त्रण तुं, अेम बोल्यां पारवती जा
पा स्खावणी त्रीने कह्युं ने तुं तेररी आवी, तारे त्रण
कन्ने लरथार ।। आप जवो सांलणीने, कंपी राकुमा
रा सरवा पारवतीने पाजे लागी, ओखा तेणी वार
।। माताक अपराध मारो, क्षमा करो निरधार ।। सला
नेथी तेवी पण तमारी कह्युं, पुत्री प्रमाणे माता ।। में
न लण्युं जे कांत सुखमां, जे मा करो ममता ।। २०
।। छोरु थाय कछोरु पण, माता कुमाता न थाय ।। हीन
थई हुं करगरुं छुं, कृपा करो मुज माय ।। २१ ।। तव तुष्टमा
न थीमया कपर्धने, अथन बोल्यां सारा सर्वथा व
र अेक तुजने, परणशी त्रणवार ।। २२ ।। आजथी ने
मास पूरण, आवशे वैशाख ।। शुक्लपक्ष ने द्वादशी दी
ने, पहोंचशे मननी आश ।। २३ ।। ते स्वप्नामां ह परण
शो, वली गांधर्ववीवाह लग्न ।। त्रीजीवार ल्यारे पर
णशो, त्यारे युद्ध थशे निरवाण ।। २४ ।। में आप दीधो
तुजने, अनुग्रह करीने लण ।। ते सर्व थशे सुख
पामशो ने, मणशे सारंगपाण ।। २५ ।। अेवां वचन ओम
यानां सांलणी, नमी कर्यो प्रणाम ।। वेगे ओखा
चित्रलेहा जेवी, आव्यां पोताने ठाम ।। २६ ।। चैत्र
मास त्यां आवियो, वृत्त कर्युं पूरण सार ।। वैशाख
मासनी द्वादशी दीन, आवियो निरधार ।। २७ ।। ओ
खाने कहे चित्रलेहा, आज लग्ननके रो दन ।। वली

स्वामीनो संजोग थाशे, छे उमयानुं वचन ॥ ॥
वळण ॥ ॥ छे वचन पारवतीनुं ॥ ओखा मन
हरखे शरीरे ॥ करे नूतन चित्रलेखा ॥ शणगार सज
ती सुंदरी रे ॥ रूपा पूजा ॥ ॥ कडवुं १२ मुं* ॥ ॥
रागसामेरी ॥ ॥ दोहरो ॥ ॥ स्वामी मळ
शे सुणने ॥ ओखाने मन उल्लास ॥ चित्रलेखानु
कहे कुं ॥ तेने शणगार मुज आपो ॥ १ ॥ ॥ देशी
॥ ॥ वैशाख सुदी द्वादशी दिन, सज्ज शणगार
सारा ॥ बहु पुष्प लावी प्रेमदा, तेना गुंथ्या छे घणा हा
रा ॥ पियु परण्यानो हर्ष घणो छे, कहे छे ओखा
नारी ॥ आभरण पहेराव्य ओपतां, चित्रलेखा कर
ज्यतु राखी ॥ २ ॥ दरपण मूकी मुख आगळे, जतिसलेखे
शणगार ॥ चिकणी नेवां वस्त्र पहेर्यां, तेहनो नहीं
पार ॥ ३ ॥ आपणे पाघरां कुल्लां कांजी, कहर आंजर समके
॥ आणवट विंछुवा छडी टियां मांही ॥ झूलराय णथ
मके ॥ ४ ॥ मरजोलने पायल आगळ, शोभीता पन
गपान ॥ हन सांकळने सांकळां सज्यां, सुंदरीने
रे वान ॥ ५ ॥ तल जालरीयां न[illegible]नेरी लगती घडी
घूघरी घोर ॥ तोडा आपे पगनी उपर, प्रेमदारानी
जोड ॥ ६ ॥ कोमळ हाथ कमणरा ॥ दीसे, जडाव मुद्र
काण ॥ चंदन सुडी मध्ये मोती, तेनुं नहीं प्रमाण ॥ ७ ॥

* ओखाए श्री समुद्रपुं राणी आरत्युं उमोल्लियाना करेला नथी.

पाणी छाजळियां आलगरियां, थेकडा कीकुंकणीओण
ह्याकुंकणी मोरी गुजरीयोगठ, आहला ओगळजण
केयला भरी मसियां पोंहोंचीने पहुती, हरीनीयां
अंगुळी आपाओल लभुवा लपीयाणा, आरसी
मध्ये जजलोपी आपाओ यहवीरीनेनेजियांस
पीवांकु वेला सारा नडावकेरा वांक मध्ये, हिरला
यणकार ॥१०॥ आलनुजंघ जेरजा अक्केला, लंभुयां
हाथणीयां ॥ हुलक सेरमां गुंथ्या उत्तम, तावि लले
माहणियां ॥११॥ हलक तारली कंकुंशे सोली, मांह
अंकुर ऊठे हुवा ॥ लणे कुंयनहणरी शोभे, हमण
हीरांना केवा ॥१२॥ हुंस तणी जे लटो लेछेने, हुय
ऊपर लपरावी ॥ लणे नागणी पाताल झोडीने, रां
लुं हूंलव्या आवी ॥१३॥ जे सेर मुक्ताफळनी लणे,
वहे छे गंगाधारा ॥ हृदि ऊपर शोहुफो लटके, तेने पं
डीनो नहि पार ॥१४॥ वेणी माथानी वांकीयमक,
यमरी आकुअ माणा ॥ रीरी फूल राखडी शोभे, मो
ती परोव्यां वाणा ॥१५॥ मुक्ताफळ ऊपर त्रीस पियुं, ते
ने हरतां पांच जोरा ॥ लीडांकेरी सांकळी, सरशोभे
छे जे मोर ॥१६॥ कुपोळे ज्यार अमर यणके, सरसो
सेंथो नडावा ॥ जहीयो ओलनी दीसे, दामणी ऊ
पर हाय ॥१७॥ लणीनी जेकुलडावनी, तेने मुक्ताफळ
नीलासा ॥ गुंथेजीने आपडानी, तजे तोरणियाणी सारा

रत्नाकरपोणे ऊब्अडुरो बांध्यो, ते तणे तोराणयुं चण
को नडावकेरो आडतीलकुनी, मुक्ता हूंण अकुलणको
पन्नानाकु नथिवेसर थाणी, तेमां ग्रह जमछे धारासुव
र्णी मांहि वृहस्पति जेहो, थंक मुक्तामां भोगरारत्ना
लोलक मांहि मंगळ जेहो, रीनि... लीलकु मांह्यां न
रगानीयुं थाणउपर थणोडे, तेनुं रूप कल्युं नथजाये रत
ा अधर बिंब परवाळा सरखा, ओपे अछु तेना
दंत पंकती दाडम कणियां, मांहि रेखा थणेडु जेनारत्न
रूपर्यो उपर लीलो हीरो, जे हीराछे नालाछुंढणुं
छुंद... गाले, मुखडुं लाल मलाला रुआाकुलनी
... कुनडु मांगरो, अघण सीपाकुरा नडाव पांदडी-
ऊणाडियां, तेने मोतीनो नहिपार रत्ना अवणे अ-
लंकुभुकती, तेमां अमुलक लोलकु लपकडा कुरणफूल
ने अहोरीत्रोटी, झुमणां झुमणां ऊपकडा रेपाळणे ग
ळु जंघरी लटता, मांहि हीरानां थणकार नडावकेरुं त
नमनियुं, तेने पांदडीनो नहिपार रडा नडावकेरो
जलुरो, ते देखीने मन हिसे रटोपणियां लपेटणग-
ती, ते मिनाकारी हीसा रत्ना कंठ कंठसरी अणके, कां
ठली कुनकुनी ज्योती ाकुली दोर दमकती, तेनी मांहे
परोव्यां मोती रत्ना नडावकेरी चमकणी, मांहे मु-
क्ताकूणनी लाहार अगियार सेरनी पीणपटी, ते-
ने पांदडीयो अपार रत्ना तुरी हीरा ने दुगदुगी,

मांहे बीडा पीपळ पानां ॥ नडावे कंकु सुभ एवुं, तेनां रीं
कुं बखाण ॥ ५१ ॥ लंबुवाने बहु माहणियां, पोरलि
यानां नहि पार ॥ हैया उपर हेम हार शी ॥ पण के चंद
नहार ॥ ५२ ॥ गोण मण कानी कंठी शोले, पखाळ जेम
ण कुं लायें ॥ गुथणीया णा लणीवाणा, लवींगिया
नकुल ताले ॥ ५३ ॥ हीरा कंठीनी च्यार शेरो, पासनी केरी
च्यार ॥ तणे शुधा गरी मध्ये मणका, जसूरिया नीश
धार ॥ ५४ ॥ जंकोडानी जामणियानी, घुघरीया पर
बाण ॥ हार पुष्पनो पच रंगी, मांही च्यार सेरनी मा
ण ॥ ५५ ॥ जोर माणाने जंजर माणा, तनी रीते ह
सुरी ॥ लणीयाणा मणका तनी, मध्ये लरी कस्तुरी
॥ ५६ ॥ हमेल मध्ये जे हिरा जडे, पेरत पोयण पा
न ॥ उदर मध्ये नाली शोले, चंद्र रूप समान ॥ ५७
॥ कटि ये कमर पट्टो जडावनो, ते तणे घुघरी माणाने
॥ घुघरीयो रंझावी, तणे उनकुनी आल ॥ ५८ ॥ कुमणा
डोरे घाघरो ने, करती कनकुनी डोर ॥ ते उपर पोंहची
चोटांझी, दीसे आकम ओप ॥ ५९ ॥ उदार रंग नो सा
लु पेहेरयो, करती डोर कशब ॥ पालवमां पानांने मा
णक, तेज सूर्यनो लाव ॥ ६० ॥ नेण काजळ सारी यांने
मुखे लख्यां तंबोळ ॥ वेण लीधी हाथमां, करडीधा
कुमकुम रोळ ॥ ६१ ॥ दरपण बेठीने मुख जुवे, पियुसा
थे केम मळीशुं, मारा मन नो सैंयर सांपुं केहनी, जालकुं

केवी दीसुं छुं ॥२४॥ चार घडी दहाडो रह्यो, ए सूरज
चारे गणशे ॥ निशा पडे तो नाथजी आवी, माणिया
मांहे मणशे ॥२५॥ चित्रलेखा कहे सांभल सैयर, ख
यीने शाने भाणे ॥ भूडुं पहरणवुं स्वप्नामांहे, भास्करने
क्यां गाणे ॥२६॥ एटले सूरज अस्त पाम्यो, उग्यो
सागर तना ॥ माणीये कीधा दीवडा, तव हरख्युं ओखानुं
मन ॥२७॥ पुष्प सज्यां पाथरी, ओखाए सीधां सांखि
वेगे घणतुं गान मांड्युं ॥ वेणा लीधी हाथ ॥२८॥ जे
रे चित्रलेखाने निद्रा आवी, तुं ऊंघी जने जागी ॥ ज
न रात्ने कुंकुम ऊंघुं, स्वामीने शोधीशी साही ॥२९॥
एकली बेठी गान करे छे, वेणा लईने हाथ ॥ सूरता
शोधी स्वामी भणी, जेम कुरलां गई मध्य रात ॥३०
॥ तेवारे ओखा गान मूकी दईने, विचारे छे मन ॥
हवडां ऊंघाडो कहेता आवशे, सासु जना तना ॥३१॥
दक्षिण दिशानो वायु वायो, खडखडीयां तव द्वार ॥ र
होडिला आव्या ते भण्या, ऊंघाडुं छुं बारा ॥३२॥ बा
रिये गई स्वामी नहीं ठो, मूक्यो मुख निश्वास ॥ पा
छी आवी सेजे बेठी, दीपक ज्योत प्रकाश ॥ पगा कूक
र जाये वायशोने, खडखड थाये हा ..। दडक लईने
ओखो ऊठे, जोवा जाये बहार ॥ पीपा ऊठे जे सेप
डे आखडे, दुःख आणे छे मन ॥ जेम जेम जजे रात
डी, ओखानुं दाझे मन ॥ पैरा हार भणीनो स्थंभ ह

खी, ओखा शोधा ल्नय आथी॥ ओ पेला ऊीला स्था-
छो, हेखुं तमने नाथी॥ पडा॥ ओल्या विना तो नहि ऊी
घाडुं, कुं शुणपती नारा॥ री ओलता नथी कुंथछ, ज-
वी ऊीला ख्या छो अहार॥ पद॥ अे म घेलां शहे घणां ने
करे सोर अकोर॥ अेवे ऊीमया शिवे जाकरी ल्नतां,
स्तोलन्यो अकु सोरा॥ पेपा॥ पारवती कुंक सहशिव
ने, कोणु ओले छे मधरात॥ आप तमारो मिथ्या करे,
पेखी ओखा कुरी ल्नता॥ पडा॥ ऊीमयाने मन क्रोध पन
ज्यो, केम आप मिथ्या थाय॥ शिवे निंद्रा मोकली ते, प्र
वेशी करती ल्नय॥ पडा॥ ओखन तो स्तोल्या वच्याने आ
णस आव्युं प्रमाण॥ नेम वाजे कुण लागी पडे, जेम
कुणी होली मे ल्नाण॥ पद॥ ऊीमयाजीना वचनथी,
जेड आणस आव्युं अंग॥ अेऊी ल्नणने निंद्रा आवी,
थयुं ल्नण लंग॥ पदा॥ स्वामीन आव्यो स्वप्न
आव्युं, ऊीमयाजीने पसाय॥ स्वप्नामां परणी ग-
यो स्वामी, तेनी कुंकुं पाय॥ कुं॥ ॥वणाण
॥कथा कुंकुं तेहनी॥ सुणो श्रोता चित्त धरि ॥म
हा पापी पावन थाय जेथी॥ जेडवार ओल्नो श्रीहरी
रा॥ कुरा॥ पड पे ॥ ॥कडवुं॥ ३०मुं॥ ॥राग
थोळ मल्हार॥ ॥ढाहरो॥ ॥नेने नेथी
अंगना॥ ते देखेल तेनुं तेह॥ ने विचारतां निंद्राकरे,
स्वप्नमां आवे अेह॥ ॥देशी॥ ॥

रीगुरुदेवते वाणीवदे ॥ ओखा तरीछे पूरण मदे ॥ वैशं
करगुदिह्वाहीरी कुती ॥ ओखा पियुपियु करतां सूतीं ॥ ४
॥ सुखेनी नीद्रा करे छे जाणा ॥ वधीवेदना ग्रहनी ज्वाळा ॥ गुण
ग्रहनी ज्वाळानो तापन समे ॥ जेम जेणे नीरां नीर
गमे ॥ ४ ॥ समे संजोग स्वप्न ने अस्त ॥ कुंवर मदन करे
स्वप्नस्ते ॥ ५ ॥ कामे वजीत वाल छे लावी ॥ लुंखमलस
नीने नीद्रा आवी ॥ ६ ॥ जेने अंखना नाथनी हुती आ
स्वप्नामां देखरी पतिा ॥ ७ ॥ सूतां स्यामी स्यामा कर-
तां ॥ थाय जाग्यां ते स्वप्ना सरतां ॥ ८ ॥ रीगुल रहुने
ओखा जानेदी ॥ मण्यो वरते ग्रहनो कंदी ॥ ९ ॥ मंडप
मनुष्ये लनरायो अषषख्यी ॥ त्यां तो नौतम चोरी रची
॥ १० ॥ दीठो स्यामी ते रूपे रसाळो ॥ तेनी साथे मळ्यो
हथेवाळो ॥ ११ ॥ च्यार मंगळ वरतावियां ॥ कंस [illegible]नां
लो बन्न करियां ॥ १२ ॥ दासी गीत गाय छे वरणां ॥ जो
खा स्वप्नामां ऊठ्यां परणी ॥ १३ ॥ जेकुमेल जोखा
नी सेडी ॥ त्यां तो पियुने लाग्यां तेडी ॥ १४ ॥ बेठां स-
ल्याजे स्यामाने स्यामी ॥ जेवुं स्वप्नामां हे सुख पा
मी ॥ १५ ॥ वाम्यो वामाने ग्रहनो रोग ॥ स्वप्ने पामी
सुख संजोग ॥ १६ ॥ नाथे जोबाप करीने हांस ॥ पोहो-
ची ओखाना मननी आश ॥ १७ ॥ रती संग्राम करावे
नीरांत ॥ गई अधर दीधे पियु दंत ॥ १८ ॥ त्यां तो पुंजन
कीधुं छे जेणे ॥ [illegible]रपान करे पियु षणे ॥ १९ ॥ तुठ्यो

हार वछूटी मेखळा ॥ २ मे रती सुख आसन कुण ॥ २० ॥ की
नीश्चे नारी जे लह्यो नृपा ॥ कन्या अजित थई कंदर्प
॥ २१ ॥ लागी नाख्यो त्यां लोभनो लेह ॥ ऊपन्यो अ
मृतनो परि स्नेह ॥ २२ ॥ स्वप्ना मां ते रजनी लगे ॥
ते कन्याने शुं लागे ॥ २३ ॥ मन मां मन गयां छे पेरी
॥ आवुं आधुं जेकशां जेरी ॥ २४ ॥ मारा सुखनी खा-
डी पाननी ॥ कथ कहे आरोगो मानुनी ॥ २५ ॥ चतुरा
खाखी लुओने तमो ॥ तो घणुं दुःख पामीजे अमो
॥ २६ ॥ जेम कही बीडी करडी नाथे ॥ आपी ते ओख
ने हाथे ॥ २७ ॥ ओखा कहे केम बोटी खवाया ॥ अंतर
मां तेनी सौख्य नथी थाया ॥ २८ ॥ आतां मुख मरडुं
बोटी ॥ पियुने रीस चढी प्रीत खोटी ॥ २९ ॥ कुंता ३
मे थयो छुरे जंघा पर सुतारुं थोरे संबंध ॥ ३० ॥
बीडी पाननी अडधी करडी ॥ आधी मन विना मुख
मरडी ॥ ३१ ॥ लर पारने लात न आवी ॥ सेनेथी ना
थ गयो रीसावी ॥ ३२ ॥ त्यारे ओखानी आरो ला-
गी ॥ निद्रामांथी अजडीने जागी ॥ ३३ ॥ जेनो स्वप्नां-
तरनी वात ॥ कहे प्रेमानंद साक्षात ॥ ३४ ॥ ॥
वलण ॥ ॥ साक्षात प्रेमानंद कहे छे ॥ लागी गि
ठी नार रे ॥ क्यां संताया स्वामी मारा ॥ जे मकरी कृष
न करती ज्यार रे ॥ ३४ ॥ ॥ ३० ॥ कडवुं ॥ ३१ मुं ॥
॥ ॥ राग टोडी रोडी ॥ ॥ दोहरो ॥ ॥

खचेमुं साचुं होय नहिं ॥ ते भणी पेतुर सुभणी ॥ प
ण भूरेज रखी भणे नही ॥ तेनी पानिये बुद्धि प्रमा
ण ॥ ५ ॥ अवगुण मेरो क्या पेख्यो ॥ तुं मुज न हिये आ
वत पिया ॥ में दरीनकी वियोगनी ॥ तुं क्युं तरसाव
त जिया ॥ ६ ॥ अन अनरे जियरानी कसके ॥ निठुर नाव
नहि तोय ॥ पियु बिछरे निकसो नहीं ॥ रह्यो अनव-
नमो याय ॥ ७ ॥ ॥ देशी ॥ ॥ लगी लगी रिहो
रामा रसनी लरी ॥ तपासे छे सेलड्या झूरी झूरी ॥ हो
रामा रसनी लरी ॥ लगी लगी ॥ टेक ॥ तुज मांते घा
ली आंगणी ॥ में पण साजुं थेला ने फाले रा ॥ में मोठे
मोहुं मचकोड्युं, जोडी नाखी ते डासे रा ॥ लगी लगी
॥ १ ॥ घज घज गर्छ नारी तपारी छे आरी, दीठी ते लो-
गण लीडी रे ॥ अंठ यारे भूणे ने मस्तक धूणे, पछी वि
नपे विलोगनी पीडी रे ॥ लगी लगी ॥ २ ॥ जड थड ती
यालेने पालव झाले, भरमे लोपी लाणे रा ॥ करे स्या
मी ने साद सुभगुं संतारी, पछी नैणे ते आंसु डाळे
रा ॥ लगी लगी ॥ ३ ॥ कुरे काजा याजा मनोरथ ढाला ॥
वाला नाठी ले केम रे ॥ तमारे हास करवुं मारे रोठ
रोठ मरवुं, कुधीर लराजुं केम रे ॥ लगी लगी ॥ ४ ॥ आ
पो संतोगने दापो विलोग, मारी दुर्जण कर्मनी रेखा रे
॥ अजलि रीन नाणी दयामन आणी, तमने जाय क-
ना समझ्यो देखा रे ॥ लगी लगी रे ॥ ५ ॥ अनुजो मीले

तपारीरी कुंखुं दासी, हुं देवो रे ॥ अपराध साहुं रे ॥ कुरो
स्नेह के पांडुं मारी देह, जे जति घणुं नहीं थाशे रे ॥ ला-
गी लागी ॥ ५ ॥ मीटे मीट मांडोने अटपट छांडो, न
जोजो तो आकुंठ नाखुं पाडीरे ॥ अरु बीजी भारे म-
न थशां जाटां, कहो तो मुखनां तंबोळ लेजी कहीरे ॥
लागी लागी ॥ ६ ॥ थोडुं वरणसाडे कई नहाळे, राहते
झोकट झांसु रे ॥ अम ऊपर दया न आवे तो, अनु जो
मारी आंखडीजे आंसु रे ॥ लागी लागी रे ॥ ७ ॥ ॥
वलण ॥ ॥ अनेक उपाय कर्या कन्याये ॥ न
जोव्यो नाथ आवी ॥ लागीरे ॥ वदे विप्र प्रेमानंद थई
गति लंगा ॥ पछी ओखा तेरोवा लागी रे ॥ ओढव
॥ ॥ कडवुं ॥ ७ रमुं* ॥ ॥ राग केदारो ॥ ॥
देकरो ॥ ॥ अनुपती मां लेर कशुं नहीं ॥ अपणा
कहे वेद वचन ॥ पण अण जेहुं ले हठ करे घणी ॥ वणी जी
अनु अण लेवुं न ॥ ४ ॥ ॥ देशी ॥ ॥ मध्य नि-
शां समैरे, माळियामां रोती राजकुमार ॥ सज्या-
मां सोधतीरे, आडे कंठ दीठे मुक्त लरथार ॥ १ ॥ व्रह-
नी व्याकुळीरे, पामी स्वप्नातणुं सुखसार ॥ माळि-
यामां सोधतीरे, नैणे वेहती जळनी धार ॥ २ ॥ पन-
रणे तो परहरीरे, आडे मुजने मुकी गयो परदेश ॥
के स्वामीनाथ मणेरे, तो मारो पापी प्राण तजे रे ॥ ३ ॥

* अत्रीसमुं, तेत्रीसमुं तथा चोत्रीसमुं, त्रणे कड्यां उत्रोधपाणा कहेतासपी.

ओ हरी निद्राणती रे, त्यां वन चरती हरणी ॥
पियु मेली गयारे, मुजने स्वप्नामां परणी ॥२॥ स्व
म मध्य त्रमननी रे, घुरते ओरयुं मांइ चंता ॥ ते केम
विसरे रे, मारो महन मनोहर कंथ ॥३॥ मुजमंदरणी
गयुं रे, अमृत आव्युं हतुं ने हाथ ॥ पियु परवरयारे
मुजने रे लवतेडी साथ ॥४॥ हवे करीशुं रे, हरो के
म पोते मननी आशा ॥ मन मान्यो मेली गयो रे, कम
णां कृतो मारी पास ॥५॥ ज्यांहां लगी शुं करुं रे, हु
मां आव्युं गयुं रतन ॥ हे हमी माहरी रे, मेतो क
र्युं नहि रे जतन ॥६॥ पियु परहेरी याचे, हो मारा
लोचनना रखवाण ॥ चित्रलेखा पापणी रे, क्यांग
या सासु...ना प्राण ॥७॥ पछी चित्रलेखा कहे रे, जा
णे तुं रोती रहेनी माता ॥ शरण कहे सखी रे, तुं क्यां
अेम कुठीत पात ॥८॥ सखीने ओखा कहे रे, जा
णे मांहे लाव्युं वृत कुमार ॥ आज मारी सेजमां रे,
रंगे रमी गयो भरथार ॥९॥ ॥ वलण ॥ ॥
भरथार रंगे रमी गयो ॥ अेम ओखा जोती वा
णरे ॥ दोष सखीने देवा मांड्यो, बोलीव चन प्रमा
णरे ॥ पराइरी ॥ ॥ कड़वुं ॥ ३३ मुं ॥ ॥
दोहरो ॥ ॥ स्त्रीमां बुद्धि कांइ चेन नहीं ॥ नवत्तम
ने करीशुं मन ॥ दोष धरे पर मस्तके ॥ १ ॥ करे घणुं रुदन ॥
१ ॥ ॥ पद ढाल ॥ ॥ मोह हाथ कुबगाडे रे, हासी

यर मोकुं डायकुं लगाईरे ॥ हो जेरन मोकुं डायकुं ल-
गाईरे ॥टेक॥ मेंतो रोवत रोवत सोई ॥ नींदनेकु
आईरे ॥ मिले प्रानप्रीतमको सुपनमें, अहोत
सुख पाईरे ॥ मेंतो लगी कछु नाहीं देख्यो, फिर
हे अकुलाईरे ॥ हो सैयर ॥१॥ जावे लरलर हिय-
रो, रोमरोम लगिलाइरे ॥ हाहा आय पायप-
र्यो, कोई लाल मिलायरे ॥ ह्या प्रितम जिनाकु-
कु साथे, ज्यो नाहीं लयरे ॥ हो सैयर ॥२॥ ॥
पद्यार जुं ॥ ॥ लालनकुं ले आवोरे ॥ हे कोई
ई धावोरे ॥ लालनकुं ले आवोरे ॥टेक॥ लालन-
कुं ले आवो के मोकुं ले जवो ॥ मेरा जियरा जया-
वोरे ॥ हे धावोरे ॥ लालन ॥१॥ पिया दरस परस
बीना नाहीं ॥ मुझे आह दावोरे ॥ रोग और जोख
कछु जोर ॥ करो क्यों उपायोरे ॥ हे धावोरे ॥ ला-
लन ॥२॥ मेरे रहय जीय सुले नेनसेन, पिया
वोरे ॥ ह्या प्रितम मिलनेके मरम जिन, नाहि
और उपायोरे ॥ हे धावोरे ॥ लालन ॥३॥ ॥
देशी ॥ ॥ सैयर रे कुल्युं थई, मुजने स्वप्ना
मांथी जगाडी ॥ सैयर सो क्युं थई, मुजना ॥टेक॥ कु
कुतीत्ती सुख सेन्यामां, मारा कंथकनेथी लीधी
छुडाडीरे, सैयर तुजने शाले परणावुं ॥ जेम हती ह
लासा हडीरे ॥ सैयर ॥१॥ पेटमां पेरी पाणीहीन

घी, माटे जणती जोउं छुं आडीरे ॥ गोरय पूजण
ई माताजी पासे, वर आप्यो तो ऊभयाजी माडी
॥ सैयर ॥ २ ॥ में लाएयुं सैयर मारी थारी ॥ माटे
प्रीत करूं कु घाडीरे, सैयरे रात्रुपणुं कीधुं, धणरजा
गे मुने जाजी ॥ सैयर ॥ ३ ॥ काम करा समुने घ-
णुं दमेछे, में क्रोधे कंपूकी मूडीरे ॥ ओहे जश्नी हवेन
थी जमातो, कुंतो चीर नाखुं शरीर फाडी ॥ सैयर ॥ ४
॥ घणे कष्टे करी स्वामी पामी, तेनी तुं थवा लयछ
लाडीरे ॥ अेम ओखा जेडी रुदन करे छाती नें छेयो
णी ने साडी ॥ सैयर ॥ ५ ॥ ॥ वलण ॥ ॥
सोकय थई तुं सैयरी ॥ री कुं कुं तुजने पेररे ॥ जा जा
रिये थई दमणा गया ॥ करी गयो मोटो फेर ॥ ३ ॥ १४
॥ ॥ कडवुं ॥ ३४ मुं ॥ ॥ राग जिल्ला ॥ ॥
घेर ॥ ॥ ओखा जलेती पुंपछा ॥ माने नर
हि कर्यु मन ॥ घणी चित्रलेखा भत्ये यई ॥ ओखा चि
नय वचन ॥ ॥ १ ॥ ॥ देशी ॥ ॥ जा लेनी जे-
हेनी, जा जारिये थईने पणियो ॥ जीवी माटे
री सावी गयोछे, अेतो कामतणो रे नां घणियो ॥
जा लेनी ॥ १ ॥ स्वाभ्य दिपक तपासुं रे जारी, पियु-
जी नां पगलां ऊपर लागी धारी ॥ जा लेनी ॥ २ ॥
प्रेमरसपाईने नारी गयोछे, में पातला लेणी
पेहेलीरे ॥ अे घूतारो मुने घूती गयोछे, कुंडाहीने

झीथी घेली॥ आलेनी॥७॥ रे॥ मधराणने पीळुं पी-
तांबर, मकराकृत कुंडळ कानेरे॥ सुनां मंदिर थइने
रह्यां छे, जेणे परणीने मूक्यां राने॥ आलेनी॥८
॥ ॥वलण॥ ॥ राने मुक्यां नावलो॥ जे
म कुही आंबे तरीयां पाणीरे॥ चित्रलेखा तारे पा
येलागुं॥ आपो पियुने आणीरे॥ पाकडरा॥ ॥
॥ ॥कडवुं॥७५ मुं॥ ॥राग मारु॥ ॥
दोहरो॥ ॥स्वप्नुं साचुं होय नहि॥ जेम न
समजे मन॥ चित्रलेखानी पासे गयां कुवरी जेठी
कुंवनारी॥ ॥देशी॥ ॥आशाभंग थइ भा
मिनी॥ रोई स्तुति करे स्वामिनी॥ चित्रलेखा कहे सु
णजाणी॥ केम रुवे छे आंसु ढाळी॥१॥ छे चतुर कहो-
लां कुमारी॥ पूछे वात सकळ विस्तारी॥ आवडी
केम कन्या कांपी॥ रे कुं जोया रे तु कने व्यांपी॥ २॥ मारी
मीठी तुं रोमां रे छानी॥ तुने रस्सा करे लखानी॥ कु-
हे जनी तुने रंगुं कहुं॥ कांई स्वपनामांही दुःख दीधुं॥ ३॥ चि-
त्रलेखा पुछे छे तहीं॥ साची वात तुं कहेनी रसही॥
ओखा कहे करमे हणी॥ कहेया थोडा काळमें हुं त्याछे ना
था॥ राहस्तां रमतां अहीं थी को थया॥ हुं गत ह्यां सु
कपोत विरोधा॥ पा कस्य दिपक घर निहाळियं॥ प्र
लुं सं नायाछे माणिये॥ चित्रलेखा कहे घेली थइ॥
जहीं आमरे जवाये नहीं॥ ६॥ आपी नरीरा कहे प्राणी

पंजनां ॥ आतो स्वप्नामां दीठी कंथना ॥ पियु पियु कर-
तां तुं सूती ॥ मारे स्वप्नामां दीठो पती ॥ ७ ॥ नीरधन
होय ते पामे धन ॥ स्वप्ने वंझा प्रसवे तन ॥ जागे तारे ग
लो आंछे गा ॥ स्वप्नुं मृग जळ नार तुरंगा ॥ ८ ॥ इंद्रज-
ळनी जेवी वस्त ॥ जेम ग्रहीजे ने थाये अस्त ॥ मिथ्या
ख्याल ने दीठुं स्वप्ने ॥ दरपण रूपना आवे कने ॥ ९ ॥
निंदा वेरी मनडुं आंध्यळ मे ॥ स्वप्नुं साचुं न होये क्य-
मे ॥ चित्रलेखा कहे ती कारण ॥ सजी आवो जाने आ-
पे धारण ॥ १० ॥ कुवरीनुं मनावा ने मंन ॥ दीप कहे ग
टी ने लेयुं लोचन ॥ तपासुं मा ज्यां पुंमारे पासे ॥ जे
डी आजो जाय छे ने नीसासे ॥ पापाची विजोगनो वेर-
ना ॥ पीडी आजो जाय छे आ मेतना ॥ चित्रलेखा जे जेठी
करी ॥ हृदये यां पीछे जेलुं लरी ॥ ११ ॥ काम वेरी मन
नथी साचुं ॥ कहे ताप छे तन दाझे तुं ॥ विसरी गई
जी मयानुं वपन ॥ कह्युं स्वप्नामां वर ॥ स्वामीना ॥ १२
॥ विधात्री कहे तेनुं शुं नाम ॥ स्वप्ने स्वामी तणुं कोण
गाम ॥ कोण मात तात ने नात ॥ लेइ आव्युं कहे माजी
ने वात ॥ १३ ॥ ओखा कहे हुं तो घेली थई ॥ नाम ग-
म पूछयुं नहीं ॥ तात तत ने मात पिता ॥ कुंवरी कुं ज-
णुं ने प्रथम पूछाया ॥ पी ॥ रूप कह्या मारे मन गमी ॥ ते
ना पिपासुं मुने दमी ॥ सेलेसू गयो जाप मी ॥ म-
या ने मन रह्युं छे टमटमी ॥ १४ ॥ विजोगनुं ॥ ओख-

रहे पाय नमी॥ स्वामीने साव्य करुं अरणें नमी॥
जे तुं रूप घणुं छे साथ॥ तेणें चितडुं चोर्युं छे मारा॥६
॥ चित्रलेखा कहे घेली थई॥ अणुया विना शे ने लावुं
अहिं॥ कह्यो आदी रोफाय जनघा॥ तारा स्वामी
ने लावुं सघा॥ए॥ ओजा जोले छे आणपेपाए॥
अही आवे तो ओळखुं ततकाळ॥ कुंई रूप सजण छे
साहा॥ पैहेलुं पीतां अरड्या॥ चीत्रा लखीला-
व्यथी ग्रेते हने॥ नहि तो पाडुं छुं मारी देहने॥ स्वामी
विना ते छवयुं वृथा॥ माटे पंड पाडुं सर्वथा॥८॥
वण॥ ॥सर्वथा पाडुं देह मारो॥ अनेन अ आवे
स्वामी रे॥ पछी चित्रलेखा रूप चितरे॥ रागमांज-
कु कामीर॥ रीत॥ रूपक॥ ॥कड्खु॥ कडमुं॥ ॥
रागकल्याण॥ ॥दोहरो॥ ॥मघरमस
रहडियल वणी॥ जे कहुं अपरमपार॥ तेथी विष्णु-
कु विचार ले॥ कहु घणेरी नार॥ ॥देशी॥
॥ ॥आणया जाएया नाना॥ तेवी घना रंगरे
॥कीधो कीधो कागळ लजया प्रसंग रे॥१॥ मोटा
मोटा कागळ पटअंघावीरे॥ सोनेरी ने रूपेरी रंग
मंगावारे॥२॥ रंग लीलो पीळो ने लाल रे॥ आ-
रीमानी ऊंहें ने गुलाल रे॥३॥ पोथी सपेतो ने
रंगा लरे॥ आरजी अलतो ने कडताल रे॥४॥ सि-
हूर गुलाबीने स्याम रे॥ रीता॥ छहींगळो कतणे गम

रे..पा ताम्रवरणो रंगत्यां लीधो रे ॥ जामरसी कुसुं
जोडी धोरे ॥ ७ ॥ नंजुरंग नारंगी सार रे ॥ श्रे विना रंग
मेळव्या अपार रे ॥ ८ ॥ पछी सम रथां छे मदाकाणी रे ॥
तमो विघन नाशन्ने राणी रे ॥ ९ ॥ जो न्नायरनी
लाण दीर्घ थायरे ॥ प्रथम स्वर्ग लोकत्नेमाय रे ॥ १० ॥
॥ ॥ चाल ॥ ॥ मीत्र पाणीने, पानी पाणी-
ने ॥ मन मेळीने, रंग त्नेणीने ॥ लीडी न्नर्पीने, दीवा
मांणीने ॥ आप संलाणीने, त्नेमण झालीने ॥ त्यां
हांलणीयारे ॥ लुरलोक लण्या, लुवरलोक लण्या
॥ स्वर्गलोक लण्या, महरलोक लण्या ॥ जनलोक
लण्या, तपलोक लण्या ॥ सत्यलोक लण्या, रवि-
नेचंद लण्या, ॥ आकाश लण्युं, ईंद्रदेव लण्या ॥ अ-
ग्निदेव लण्या, वरुण लण्या ॥ ब्रह्माय लण्या ॥ ते त्रि-
संक्रांत लण्या, पृथ्वी सप्त लण्या ॥ ॥ ढाळ ॥
॥ ॥ ऊठी ऊठी रे, ओजा न्नुवो रे ॥ कुजगुवो
रे, निरलुजो रे ॥ वरने निहाळो रे ॥ दष्ट लागो रे ॥
जे केनी मीत्र लगाडी गया पापो रे ॥ जने जति
घणो छे वाहालो रे ॥ अति आदरे तुं ऊठ्य, रीके
ऊठ मया मात त्रुठ्यां, ॥ मीरथुं हडी साहावे, जोजा
सैयरने बोलावे ॥ मुनीवण करे, मोत्तां लण करा
पछी न्नती रे, नीरसो ती रे ॥ कुजपो ती रे ॥ १२ ॥
ण ऊपर हाथ, दीसे नाने [illegible] जाणा ॥ न्नई जाधे

आव्यां, कोई मनमां न लाव्यां॥ जे तो नहोय रे नो-
य, एहनी खबर मारो नहोय॥ जे तो जीभामांछे जीं-
भ, जेने मोढे नथी मुछ॥ सोहिये मोरपींछनो भार
॥वर्ष सोळनो कुमार॥ मारा प्राणनो आधार॥ जेह-
नी तेहने देखाड॥ बीजा पाहाणे रुपेछाड॥ जे तो
नोयरे नोय, एहनी खबर मारो नहोया॥ ॥
॥ वलण॥ ॥ ओखा कुंवरी रोगातुर थईने, श्री
मारकुरे छे मनका॥ स्वर्गलोक मे लखी देखाड्या,
देव आदी समस्तका॥१॥ सुरीनर मुनीवर लखी दे-
खाड्या, किन्नर यक्ष दस दिगपालका॥ ईन्द्रासन
तो मे लखी देखाड्युं, वैकुंठ लख्युं रे विरीवनका॥२॥
अष्टवसुने गांधर्व लखिया, वळी लखिया आठ मे-
घका॥ वृध जाण समस्तमें लखिया, जाकी नारदथ-
अकका॥३॥ हवे चित्रमांहे नागलोकना लखया,
वळी लखया मृत्युं लोकका॥ चित्रलेहा कहे सांभळ
सैयर, तुं मुकी दे मनना शोकका॥४॥ ॥ वाल
॥ ॥ चित्र पाणीने, बानो वाणीने॥ मन भ-
णीने रंग लणीने॥ लीटी अणीने, दीवो आणीने
॥ आपस लाणीने, सेजएगआलीने॥ त्यां लखिय
रे॥ त्यां लखिया॥ अतळ लख्युं, वीतळ लख्युं॥
सुतळ लख्युं, नीतळ लख्युं॥ तळातळ लख्युं, र-
सातळ लख्युं॥ महापातळ लख्युं॥ तखकना

लभ्या॥धासुडीनाग लभ्या॥डाणीनाग लभ्या॥
शेषनाग लभ्या॥वामन रुप लभ्युं॥मणिराय लभ्य
॥सहु लभियारे, त्यां लभिया॥ ॥ढाळ॥ ॥
तमो जीहोरे, ओघा भुवोरे॥दुःख भुधोरे, नीर भुजो
रे॥वरने नीहाळोरे, मछेन्द्र ळोरे॥ओघा आहररुं
जीद्यां, रीझे जीमयामाता मुद्यां॥ पीरस्युंहडी सो हावे
॥ओघा सैयरने ओलावे॥ मुनी भणकेरे, मोती झण-
केरे॥ झांझण झणकेरे, नैणां ढळकेरे॥ओघा ओलेंशा अ
मृत तोलेरे॥ दीसे लांघालांबासाप॥ छेनी ओतो
तारा बाप॥ मारा स्वामीने देखाड॥ जीभ पाहाण-
रे॥ पछाड॥ ओतो नहोयरे नहोय॥ छेनी ओघर मारो
नहोय॥२॥ ॥चालो॥ ॥ चित्र पाणीने, धानो
धाणीने॥ मन मेलीने, रंगरेलीने॥ लीडीनजीने,
दीवोआणीने॥ आप सलाणीने, लेजणऊलीने
॥पछी लभियारे, सहु लभियारे॥ मृत्युं लोक लभ्यो
॥प्रथम जंगल भ्युं॥हवलीगल भ्युं॥खुरासान ल
भ्युं॥ऊभुल लभ्युं॥मुगाहलल भ्युं॥गंगाजल भ्युं
॥दीरंगान लभ्युं॥पंचाल लभ्युं॥गंधार लभ्युं॥म
रवाड लभ्युं॥जीडीराय. लभ्युं॥सौराष्ट्र लभ्युं
॥नेपाळ लभ्युं॥दुरंगारह लभ्युं॥पाटण लभ्युं॥
इंद्रप्रस्त लभ्युं॥गोहार लभ्युं॥व रूणापुर लभ्युं
॥अवंतिकापुर लभ्युं॥हस्तिनापुर लभ्युं॥मु-

नतानलज्युं॥मझृतहरीलज्यो॥माळवहरीलज्यो
॥मानेहरीलज्यो॥कुंकणहरीलज्यो॥सतकौरवल-
ज्या॥पांचपांडवलज्या॥ठीमठीमरे,जोजोमा-
ळीनुंधार॥कुंभणुंघोरे,नीरनुंघोरे॥ओखाआह
रेकुंशोभ्यां,रोकीभयामातानुंठ्यां॥मीरखुंहडी
सांहाथे,ओखासैयरनेजोतावे॥मुनीयणकेरे,
मोतीलणकेरे॥कांहणजणकेरे,नैणांहळकेरे॥जो
जोलेरे॥अमृततोलेरे॥जेनाघोणांछेकेर॥
तेनोजाणुंठोबरी॥जेतोदीसंतोसुन्दरा॥अने
मांथेछे मुगट॥सोहिये मोरपींछनो लार॥पंखो
जनोकुंमार॥माराप्राणनोआधार॥अेतोठीम्य
मांछेठीम्य॥जेनेमोढनथीमुछ॥जेहनीतेनेहज
ड॥जीलपाहाणरंगुंपछाड॥जेतोन्होयरेन्होय,
न्हेनीजेवरमारोन्होय॥ड॥ ॥राग वेराडी
॥ ॥त्यारे चित्रलेहाकहेछवात॥तुंतोसां-
भणसजीसाक्षात॥१॥मेंतोचित्तस्याचौदलोक
॥स्वामी नाहीठो स्वम्नुंशुंगार॥जोजाकहेकुंस
मज विचार॥२॥डोलणीतेंघोरीराज्योलरया
॥ड॥मारा:कर्मेलजीरेकुंवारी॥मारावरनीथ
मानयतुंनारी॥३॥चित्रलेहकहे जेरीजोतीया
ता॥तुंनेपरण्यो तेमारोल्मानाथपास्याधुछोत्यारे
भुजनेहेप्राडो॥मारा इंथने जोणीकहाडो॥ड॥पछी

ओखीचित्रलेखानारी॥सांभलसैयरआपकुवारी॥
आत्रेकहुचित्तसुंद्वारिकंगामा॥ तेनोभेदपामवुंछे
हमा॥८॥ ॥दोहरो॥ ॥चित्रलेखाजेमनचि
त्यावुं॥मेंभजियासरवेहमा॥पणविषयपटहम
नीनोलोगी॥पेलाकृष्णतणुंजेहमा॥ ॥हर्षकुम
हपरबी॥जिधना॥लिधीरंगुलाय॥ओखाअनिरुद्ध
भिलासंहुं॥होनलग्योडीपाया॥२॥१०॥ ॥राग
गहुल्याण॥ ॥चित्रयाणीने,थानोवाणीने॥म
नमेलीने,रंगलेणीने॥लीडीलणीने,धीपोभाणी-
ने॥आपसंभाणीने,लेअणआणीने॥त्यांलजि
यारे,त्यांलजिया॥द्वारकांनगरलाव्युं॥अहवकुण
लाव्युं॥उग्रसेनलाव्या,वासुदेवलाव्या॥अक्रूर
लाव्या,ओद्धवलाव्या॥सुरसेनलाव्या,कृतवर्मा
लाव्या॥सतधनवालाव्या,सत्राजितलाव्या॥पौ
त्राजितलाव्या,सात्वीकलाव्या॥कुंतीभोजलाव्या,
जेचिनसर्वलाव्या॥तमेडीठोरे,हुंजकुवारे॥परने
कुवारे,लोचनकुवारे॥ओखाआहरकुंडीठ्यां,
रीकेडीमयामातात्कुठ्यां॥थीरसुंदरीसोहावे,ओखा
सैयरनेओलाघे॥चुनीयणकेरे,मोतीलणकेरा॥कुंद
णजणकेरे,नैणांढणकेरे॥ओखानेथानेडीठ्यां॥चि
त्रलेखाजोलीमीठां॥ ॥रागकेदारोमाडु॥ ॥
जोहनीछेकोठ आटलामांह्य॥ओखाथाकेनलागी

पाया ॥१॥ अनतलातने कुजतो भणियां ॥ मारो स्वा-
मीनानो ने अेने पणियां ॥२॥ मारा स्वामीने जो
जीइराढा ॥ ओखा करवाने जेठी राढा ॥३॥ लज्याजज-
नक रा हणीनातन ॥ हणमुरापलाजलोपना ॥४॥
लज्या श्रीकृष्ण विश्वाधारा ॥ रांजयकगदा असार
॥५॥ ॥ उरधे लयंतीरे माण ॥ जेपाहीठ श्रीगोपाणाड
॥ तेने कीधो छे नमस्कारा ॥ अनतापर्डपिर्इ जेपारा ॥ ७ ॥
दुहा ॥ ॥ रागकेरा ॥ ॥ मीठा कृष्णने ओखारे
ठीठी, कीधी स्वसुरनी लाज ॥ अरे जो सैयर जेना कु-
णमां, मारो छे लरथार ॥१॥ त्यार कागणमां प्रद्युमन-
न लणिया, जीव जनेक कुमार ॥ चित्रलेखा कहे ओ
सैयर, निरखो लरथार ॥२॥ प्रद्युमनजी न्यारे दृष्टे दी-
ठा, त्यारे लाज कीधी ओखाबारा ॥ अरे जो सैयर जेना
कुणमां, मारो छे लरथार ॥३॥ कन्या कहे छे मारा प्रद्यु-
म्नजीने, ओ पुरुषमां छे अंधा पछी चित्रलेखा जेलने जीध-
आज्यो, कागणमां जनिश्चड ॥४॥ मुगट लमरने वद-
न सुधाकर, नेत्रलो जे अंबूजा ॥ घेली ओखा धाई
धाईने लेठे, कागणने लरी लूजा ॥५॥ चित्रा भणेने
धुंजन करती, आव्यो रिसाणु पाठोनाथी ॥ ओखा
घेलां विविधनां कादे, लीडी कागण हृदे संगाथी ॥६॥
धन नाथजी हाथे ग्रहीने, ना मूकिये जीली सांजु ॥
अमो अजणानां हृदय कोमण, कोणगबुरे अमा ॥४॥

नाआजोतो मारा समछे, ताने छोरा ॥ माटे ॥ चित्रले-
खा कहे न होय ओ स्वामी, वळगमां फागण फूटे ॥ ४ ॥
॥ ॥ वळण ॥ ॥ फूटे फागण फामनी ॥ चित्र
लेखा बोली वाणी रे ॥ ओखा कहे मुने मारी कांडी ॥ आण
पो प्रभुने आणी रे ॥ ५ ॥ ॥ कडवुं ७७ मुं ॥
॥ ॥ राग रामग्रीनी देशी कंसनी ॥ ॥ धोळ रे
॥ ॥ चित्रलेखाने ओखा कहे ॥ सांभळ सांभुंवय
ना ॥ जे वर मेळवे नहि मुने ॥ तो पाडुं मांझ तनना ॥ १ ॥ ॥
हरी ॥ ॥ देखाडी मुने दीधो ॥ २ ॥ आजे विजोग पा
डुं पंडा ॥ पति विना स्त्री मृत्यु समान ॥ पति विना पि
यर नहि मान ॥ ३ ॥ पति विना नारीकुं परिवार ॥ पति
विना मंदिर घोर अंधार ॥ ४ ॥ पति विना नरोतम रूप ॥
पति विना मंदिर तो कूप ॥ ५ ॥ पति विना न पामे मान
॥ पति विना संसार ते रान ॥ ६ ॥ पति विना लोक जो
ले आण ॥ पति विना न जय कल्याण ॥ ७ ॥ पति विना पुत्र
न थाय ॥ पति विना कुअर न लागे पाय ॥ ८ ॥ पति वि
ना न थाय धर्म ॥ पति विना ते न रहे शर्म ॥ ९ ॥ पति विना
चतुराई कशी ॥ पति विना न जोवाय हसी ॥ १० ॥ पति-
विना रूपवी कामिनी ॥ चंद्र विना जेवी जामिनी ॥ ११ ॥
पुरुष होय नारीने शीर जेने ॥ सकळ तीरथ घर जेहने
ने ॥ १२ ॥ एम स्तुति करवी पति तणी ॥ पछी इच्छा थ
वी करी तणी ॥ १३ ॥ जेवा ते तो अनुसर्या ॥ नीक

लवाचैकुंठनाथा ॥७॥ जेधाधर्मजजणनासंही ॥ ते मारे मेंथाणीकहीारीष्ठा ॥ ॥पणण ॥ ॥
थाणीकही मेंसर्वथा ॥ तुंनेने चितमांन्नणीरे ॥ चि
त्रलेहातारे पाये लागुं ॥ मुने ज्ञाप्य स्वामीने ज्ञाणी
रोरीपा७॥ ॥कडवुं॥७६मुं॥ ॥रागकल्
फीनंगडो ॥ ॥दोहरो ॥ ॥धेलीकांई थमतुं
नथी ॥ सांलण सैयरवाल ॥ वर मुजने मेणवेनहि
॥ तोकुं नरतकई देहधात ॥ ॥१॥ चित्रानजिदेच्याडियुं ॥
ते लागी मुजने दाढा ॥ तें संताडी मुक्योछे सजी ॥
ते मारा स्वामीने देखाडा ॥२॥ ॥देशी ॥ ॥
ज्ञापोरे ज्ञाणी, ज्ञेवर मुने ज्ञापोरे ज्ञाणी ॥ टेक ॥
ज्ञोखा ज्ञोलेछे मुखथी वाणा ॥ सखी सांलण नेनी
रवाण ॥ कहुं चित्त लेईने जे पाण ॥ तेवर मुने ॥१॥ तुं
लणे चित्रामणनी वाता ॥ तुने सखी कहुं मात ॥ ने
णे साह्यो मारो हाथ ॥ तेवर मुने ॥२॥ ज्ञोखा लणी
लणी लागेछे पाय ॥ कह्ने डीकहुं तुने माय ॥ ज्ञेकघडी
पण ज्ञुग नेवी ज्ञाय ॥ तेवर मुने ॥३॥ ज्ञाई मुने ज्ञग्नि ला
ग्योछे ज्ञंग ॥ फरी गयो ज्ञन्यावृत्त लंग ॥ स्व प्नमां पा
मीते नो संग ॥ तेवर मुने ॥४॥ तेनी नरहती दीसे छे
थाला ॥ मुने परणी गयोछे रे काल ॥ कहुं रूपकुं कीधुं छेगा
ल ॥ तेवर मुने ॥५॥ पेहेरयुं पीतांबर परिधाम ॥ मुने
कहेतो गयो नहि नाम ॥ कहुं वेश्यांथी लेने मांहगाम ॥ ते

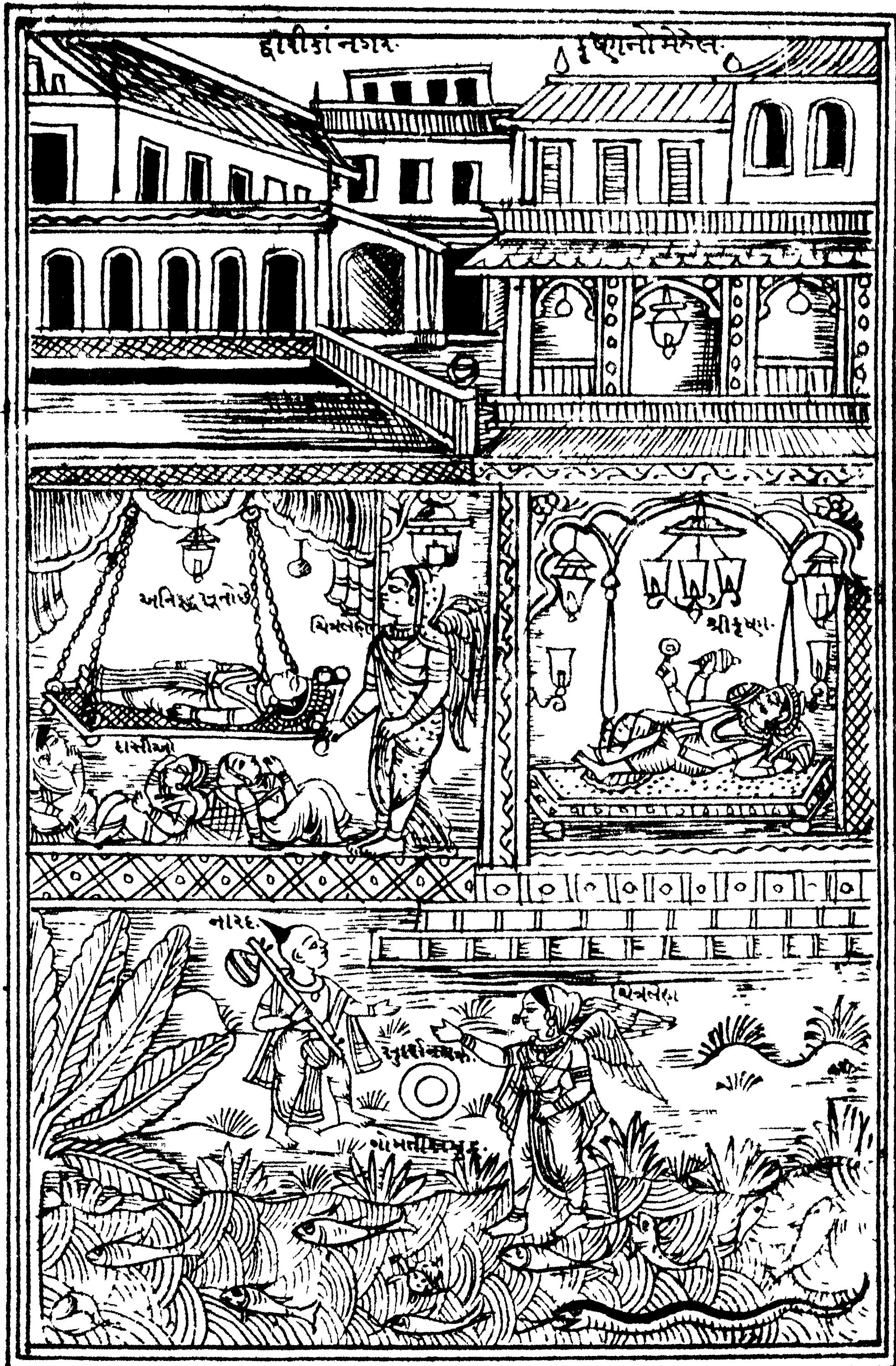
वरमुनेगा।।ऽ।। हवेकरवो कोण उपाय।। मारो पापी भाग्य
नलया।। में तो वरविना नवरहेवाया।। ते वरमुने।।ऽ।।
मांथे मोलियुं आंध्युं छे लाल।। कुंतिलक कर्युं छे लाल
।। तेनी सिंहना सरखी छे चाल।। ते वरमुने।।८।। ते
तो तरुण दीसे छे कुमार।। जे तो उमतणो अवता
र।। मारो लोणी छे लरथार।। ते वरमुने।।ऌ।। नथी रु
डो पोने कुडो।। आठे मारो वर छे रुडो।। रखे पेहेरी आव
ती तुं चूडो।। ते वर मुने।।१०।। कुं तो अनेउंधुं ओढी घाट।।
रखे पेहेरी आवती तुं घाट।। मारा मनमां अेह उ-
चाट।। ते वर मुने।।११।। ।।वलण।। ।।
अति उच्चाट मारा मनविषे।। रखे तुं परणंती पेह-
लीरे।। ओखा कहे हारीझां नथीने।। लाव्य प्रभुने पेह-
लीरे।।१२।।८२।। ।।कडवुं ४७मुं।। ।।
रागमारु।। ।।साखी।। ।।गरज साहरथी
छे गणी।। गरजे दूधियुं पेवाय।। गरज सरखे जोजास
ती।। नीचनी कहे छे नाय।।१।। ।।ढाल।। ।।
ओखा कहे छे सुणरे साहेली।। लाव्य नाथने हेली
रे हेली।।१।। आज तुं छे सुखनी दाता।। लाव्य स्वा
मिने थाय सुने घाता।।२।। चितुराने कहे चित्रलेखा।। ज
ई आण्याना उपाय केवा।।३।। दूरपंथ छे हारामती
।।ऽ।। मनथाय मारी अति।।४।। त्यां नथी नरीउ राय चक्र
।। रक्षा साहं करे छे चक्र।।५।। आवतां हरीनजवाय।।

त्यां नथी जे तोरीरी छे हाया ॥६॥ अवुं अेनन सह-
अ अगियारा ॥ तारो केम आवे लरथारा ॥७॥ आंजे
आंसुनी धारा वहे छे ॥ करन्नेडी कन्या कहे छे ॥८॥ जा
ई तारी गती छे मोटी ॥ तुने कोण न करे त्यां तो खोटी
॥९॥ सैयरनं सैयर होय काणी ॥ जाणे ते मुने कहे
काणी ॥१०॥ आपण जे जाण संघातो ॥ प्राण-
हातानुं र विधात्री ॥११॥ मा जापवेरी थयां मार ॥
में तो चरण सेव्या जाणे तारा ॥१२॥ विधात्री तुं हीन
द्याणा ॥ जेवुं कहीने पाये पडी जाण ॥१३॥ चित्रले
खा जे धारण दीधी ॥ पछी हृदय पंसाणी नी कीधी ॥१४॥
आप्युं वचन वायकु प्रमाणी ॥ सणुं जमां तुने आपुं
आणी ॥१५॥ ओखा कहे　रहेवं कुं आचरणे ॥१
६॥ अनिरुद्धने तुं परणे ॥१७॥ न तन स्वासीनुं कर्ज
सब्ज ॥ केम आणि तेने राजे पण ॥१८॥　॥ वलण
॥　॥ पण राजे केम आणेनं ॥ जेम साचपल
लरथार रे ॥ मन न विश्वास आवतां नथी ॥ वणी जे प
लीध्यन निरधार रे ॥१९॥२०॥　॥ कडवुं ॥ *२० मुं
॥　॥ राग सरहसनी ॥　॥ चलणी ॥　॥ स्त्रि
नो विश्वास करवो नहि ॥ जेम ओखा विचारे मन ॥१
रजे परणे ते हन्नो ॥ जे　करीजे से प्राणजिवना ॥१॥
॥　॥ टेरी ॥　॥ मित्र सेहाथे हली वेहली आव-
जे ॥ मारा मनना मान्याने　लावजे ॥२॥ कुंतो जे

* थाणीलमुंजकवुं ज्ञलोपमाणाकहेतानथी:

ई राताफुरी वाटडी ॥ रे जे जोढीने आवे घाटडी
॥२॥ बाई मारो वरछे कृगो ॥ रे जे पेहेरीने जे सती
मुडो ॥३॥ केनी राणे अंतरवहाल ॥ रे जे पे
हेरी जे सेवरमाण ॥४॥३॥ रत सोक्यनुं तुं नाकर-
ती ॥ रे जे मंगळ केरा करती ॥५॥ आपणजेजीनो
अेलखथार ॥ ते अेक स्वामी आपणबेनार ॥६॥
बाई चिन्ततुं राजने गमा ॥ रे जे कुंजीजे सेकपटनुं
कामा ॥७॥ ॥ वलण ॥ ॥ कपटे काम करी रान
हीं ॥ कुंछुं लल्लन विसारीरे ॥ पीठी हेणी री ल्लेता
रे अंगे ॥ तो हे तन्जरी कुमारीरे ॥८॥ ॥४८॥ ॥
कडवुं ॥४९॥ मुं ॥ ॥ राग मारु ॥ ॥ साखी ॥
॥ ॥ ओखा कहे व्याकुळ छे ॥ बुद्ध नथी नरीरी ॥
निनजणथी सखिये पछी ॥ जापी जोवाने धीर ॥
१॥ लजनुं कुण्युं निकळे ॥ नेत्तरतां जाय डतुं होय ॥ पे
ण नेन स्नेहनी प्रीतमां ॥ कुण्युं न निकळे कोय ॥२॥
॥ ॥ ढाळ ॥ ॥ जे पांच वचन सुणीने जाणी ॥ पं
सिणी मनवेगे चाली ॥१॥ द्वारका पोंहोंची रे कामनी ॥
छेली रही होढ पहोर जमनी ॥२॥ नवी द्वारका मांपेसे
स्त्री जन ॥ जेथे जाव्युं ते सुदर्शन ॥३॥ नेयुं मस्तक छ
दजळमां ॥ कुन्या पेठी गोमती जळमां ॥४॥ अेयेनार
दर्षीत्यां आवी ॥ नारी चक्रपडीरे मुझावी ॥५॥ नार
दकेरो सुदर्शन ॥ जेने जेई नपा रहुं तन ॥६॥ जे

तो द्वाम छे कृष्णने गमतुं॥ माटे रखेतुं अेने हमतुं॥
जाहवे जल्पर कीछे रात्री॥ अनय जनि शुद्र लेवा वि-
धात्री॥ ५॥ गयुं पक्ष ते पश्चिमपासे॥ ऋषि नारद
गया ज्याहरी॥ ६॥ पेठी पंसणी द्वारीकां गाम॥ सा-
मासामी दीसे छे धाम॥ ७॥ समेतलो मत्लो वनकुरी
लो॥ अने तां हैयतणां मन लोल्ले॥ ८॥ अकुजरी हेवक्न
जो जिरालो॥ अने तां अमरापुरी ते लाजे॥ सारीरो लगे
अजुआंने माणा॥ स्थंल मणिमय अरुझ माण॥ ९॥ आ
यांडी जारीने जकुलणी॥ लीला द्राय मूस्याछे दाणी॥
१०॥ सुलेमंडप कृमनी पाणी॥ पर मांहे खडी परवाणी॥ पि
ालसांच उरां रोरीने रपोणा॥ सामासामी हाटनी श्रे
णी॥ ११॥ लीपीलींत रुनकुनी गार॥ अंपण कुकामते मिनाकार
॥ १२॥ घेरघेर वाडियोने कुवा॥ त्यां तो लमर करे छे गुंजारव
॥ थाय गान तान जकुताल॥ रसवाध्यो वाजिंत्र ने ढाल॥
॥ १४॥ मोरा मदगाण कुंवर डोला॥ गुणगांधर्व जीहन जोसे
॥ १५॥ स्वर ताल तान जकु साले॥ आंघ आंघडं कुल्लीवा-
लो आरी॥ गाजे रत्नागर गंभीर॥ राजा जोले मोर मेंना ने कीरा॥
॥ द्वारीकां अणे वैकुंठ सरखी॥ चित्रलेखाये नगरी निरखी
॥ १७॥ दुर्ग कोसीसां उीयां जिरालो॥ ये फेर रत्नागर गाले
१८॥ त्यां गोमती जीनो संगम॥ ज्यो घरे स्थावर ने जंगम॥
१९॥ घेरघेर हरि गुण गाया॥ चित्रलेखा ते अनतीत आया॥ २०
॥ त्यां थी विधात्री जार्ही चाली॥ पाशु देवनु घर निहाळी॥

દ્વારીકાંનગર.
કૃષ્ણનોમેહેલ.
અનિરુદ્ધ સુતોછે
ચિત્રલેખા
દાસીઓ
શ્રીકૃષ્ણ.
નારદ.
ચિત્રલેખા
સુદર્શનચક્ર.
ગોમતીનદી.

सोळसहस्त्रअंतेउरीतनारी॥सघळेदीठादेवमोरारी॥२
॥हरिनासाठलक्षछेतनया॥तेयांतेहतणारेलोचना॥२
॥अेमजोयुंश्रीकृष्णनुंधाम॥कुंठनपदीठोअोखानोश्याम
॥३०॥जोयुंगामधामअणतकरा॥दीठोमेडीजेरतिकुमारा॥
डी॥अनिरुद्धसूतोछेहिंडोळे॥त्यांतोदासियोवायुढोळे॥
३१॥अेलेदिपकचारेपासा॥जेअगणतणांसेछेदासा॥
३२॥त्यांतोजाणनयेदनजेहेवा॥हिंडोळेसूतजंलेहेवा॥
३३॥कामकुंवरकामलेवो॥चित्रलेखानेचोरीलेवो॥३४
॥कुंवरलेवानेकारणा॥नाख्युंनिंद्रानुंधारणा॥३५॥रात
नेक्षोर्धेजगतुंसुतुं॥तेतोजेमतेमसुतुं॥३६॥
धारणनाख्युंसरवनीकाया॥जापेरूपेंथईजेगमाया॥
३७॥अनिरुद्धकेरीहिंडुरी॥तेतोसूतीछेनिंद्राभरी॥३८
॥चित्रलेखातेघरमांगई॥पणकुंवरजोगजयोनहि॥३९
॥दीठोसुंदररूपअपारा॥गईहिंडोळानीपासा॥४०॥चि
त्रलेखातोकुंवरजनरजी॥छबीरूपजोईमनहरजी॥४१
॥देखीकामकुंवरनोदेहा॥मनमोहपामीचित्रलेखा॥४३॥
रीझुंकह्युंनेवचनेकुंपयाई॥जावापुरुषनेपरणुंधाई॥४४
॥भरनिंद्रामांछेअनिरुद्धा॥दासियोपडीछेजेसुद्धा॥४५
॥कुंवरलेवानेमनटमटमे॥जेचक्रतेविष्णुनुंभमे॥४६
॥अेवुंअंतरमांहेविमासे॥लयपामेतेचक्रनेत्रासे
॥४७॥विधात्रीवायकजोयेरे॥चक्रधरनीप्रार्थनाकरे
॥४८॥हवेस्तुतिरामणियानीकरती॥करजोडीने

कुंन्या जोयवती ॥ २८ ॥ स्तुति सुणने श्री महाराज ॥
कुंवर तणुं करो काज ॥ पेला परमेश्वर पार उतारे ॥ ओखा
मन आदर्युं तु अजवाळे ॥ पी ॥ अगवंतस्‌ लय निवार
॥ ता ॥ २ ॥ एक थकी रे उगारा ॥ पेला कह्युं अमन तमारे मेता
पो ॥ मेलु रंकुं अणी अस्तु ॥ पो ॥ पडा मेलु तमथी नथी रे
अजाणयुं ॥ अत्यांथी नीसरी त्यांथी अणयुं ॥ पे ॥ जा छप
न कोटिमां कोई नव अणे ॥ सरवे सूतुं छे रा अंगमां ॥
पे ॥ द्वारिकामें तो सघणी रे अने ॥ अदयमां नथी अ-
गतुं को ॥ पे ॥ ३ ॥ न ग्रीनिंद्रामां अकुना ॥ थी ॥ जे कुअणे
तमारी अता ॥ पेणा तुं लूत अत्रमां ॥ लगी त्यां पो ॥ तुं
जागण अंवुं नव पालो ॥ पे ॥ ४ ॥ अकूठे कोधते विष्णुने
व्यस पो ॥ साये सरुप पहारथ अा पो ॥ ५ ॥ त्यां प्रु धर्म रा
अनी वाणी ॥ तमो सत्य पाणक सारंग पाणी ॥ कृपा प
रमारथ तुं काम करया ॥ आवी काम कुंयर अजने हरया ॥ इ
॥ आणा ॥ सुरनी कुंवरी जो जाया ॥ अनिरुद्ध कुंवर मरे जा-
या ॥ ६ ॥ तेजा कर्मनी कोण मटाडे ॥ जो जा अनिरुद्ध
लजीलेला ॥ ७ ॥ जे तोरणे नहिं वेदयाणी ॥ विघा-
त्रिये लख्युं मन आणी ॥ ८ ॥ मारो लेख कोथी नव टले
॥ अने प्यारे वेद आवीने मले ॥ ६ ॥ मारो वांक नथी रे
लगार ॥ कुंतो लेख अणनी धरनार ॥ १० ॥ लखुं कर्म त-
णो अनुसार ॥ उपेटरीना तमो करनार ॥ ११ ॥ के-
वी इच्छा होय तमारी ॥ ते वीकलम त्यां जे अमारी ॥

कुटास्तुतिकरीनेचरणेनमी॥तेवातचितलक्षने
गमी॥७॥विधात्रियेआंकलख्यो॥पछीहिंडोळो
करमांआल्यो॥८॥गायीतमोरखाय्यंचणकरयुं॥कुवरस
हितहिंडोळोकह्यो॥९॥ अेवो विचार अंतरमांकिधो
॥आंकडाकाढीहिंडोळोलीधो॥१०॥लखेडांतीते
करमांआली॥जेचरीगतचतुराआली॥११॥करेन
तन अंतरमां वहाला॥अेवी बी न आवे आणा॥छे
॥गोठवणगोविंदेकीधी॥लखणीलेईनेलवादिधी॥१२॥प
॥घेरओखालुचेछेवारा॥नाथन आव्याथायविचारा॥
१३॥अनिरुद्धनेसमणुंलाध्युं॥लखणे ओखासाथेम-
नबांध्युं॥१४॥जेनेसमणुं अेकलथयुं॥त्यारेकुंअरि
लेगनुंगयुं॥१५॥अेवे सांभळीपाछलवागी॥अेव-
खानीआरतलागी॥१६॥आवी चित्रलेखा केडेना
लागी॥ आपचधामणी मुजेमागी॥१७॥ओखानाथ
तारो हिंडोळो॥तमो ताडुणीमणोनीदेजो॥टी॥ ॥
वणाणा॥ ॥टोळे मणोनी ताडुणी॥आ तारो
लखधाररे॥पछी विधात्रीने ओखा लणीये॥आन
च्या लोणे रोणगाररे॥१८॥१९॥ ॥कडवुं॥
९८मुं॥ ॥रागधनाश्री॥ ॥साखी॥ ॥
लेने लेवी गर्वछे॥तेनेलमेणवे तेह॥१॥मनुष्य
नी रीत्यछे॥तेने पापपुष्टनमनदेह॥पारसोनाने
करी राखीये॥मोतीराख्युं परोया॥परण्योवेजाणुं

पातळो ॥ मारी सेजे सूतो सोय ॥ २ ॥ ॥ देशी
॥ ॥ ओखा कहे छे चित्रलेखाने, जाग्य आव्युं
तें प्राणनुं दान ॥ जी ॥ सखी कही तने केम बोलावुं ॥
तुं छे देवी समान ॥ जी ॥ पा॥ दीप कज्जल करीने ओ-
खा, पारणा पासे आवी ॥ जी ॥ सूतां छो स्वामी निश्च-
यरीमां, हींडोळो सोहावी ॥ जी ॥ १ ॥ काम कुंवरने आ-
वी निंद्रा, सवुं साड लागे ॥ जी ॥ दूर पंथथी कंथ ज आ-
व्या, तोये सूतां नव जागे ॥ जी ॥ ३ ॥ अल्प रजनी रही छे
राण ॥ जी ॥ ऊंघ तमोने आवी ॥ जी ॥ शाड सजिये लि-
या दीसे छे, कुल करणना ऊपासी ॥ जी ॥ ४ ॥ ऊंचे स्वरे न
ठीने जगाडे, चरणे नेपूर वजाडे ॥ जी ॥ मरो मरो हिंडोळो
हलावे, तोय आंख न वऊघाडे ॥ जी ॥ पा॥ वायु ढोळे
ने चरण तळांसे, करती मुख चुंबन ॥ जी ॥ जेवे समे
अनिरुद्धने जाग्युं, निद्रामांहे स्वपन ॥ जी ॥ ६ ॥ को
ई जेक नारी मुजने जाणी छे, हिंडोळो करीने हरण
॥ जी ॥ जेकांत माळिये राजकुंवर्यानुं, कीधुं छे पाणिग्र-
हण ॥ जी ॥ ७ ॥ तेनो पिता मुजने जाणे छे, हाक वा-
दी वागी ॥ जी ॥ लाव्य लोगळ माडू सेन्याने, जेम
कहीने ऊठ्या लगी ॥ जी ॥ ८ ॥ ॥ वळण ॥ ॥
लगी ऊठ्यो लेवा मांड्युं ॥ दीठी नारियो रूपे रूडे
॥ चित्त चपावा मांड्युं घणुं ॥ पण धीरज राखी मनरे
॥ लाव्य ॥ ९ ॥ ॥ कडवुं ॥ ५३ ॥ ॥ राग प्रलाप

ઓખાનો મેહેલ.
ઓખાને જનેઅનિરૂધ્ધને, નારદ તથા ચિત્રલેખા મળીને ગાંધર્વ વિવાહ પરણાવે છે.

तिघोणा ॥ ॥दोहरो॥ ॥चतुर पुरुषनी रीत
छे॥घेलां स्त्री अणकहेवाय ॥ विना विचारे वेण कह-
हा तो तरणाथी हलवे थाय ॥१॥घेलाने छे ज्यो
एकांतमां॥ रुदन करतां जाण ॥ स्त्रीनो गुण पार-
ख्या पछी॥ कहवु तेहने आण॥२॥ ॥ढाळ॥
॥ ॥बाणासुरनी नगरी मध्ये गडगडीयां
निशान रे॥ तेणेने शब्दे अनिरुद्ध जागीया रे॥ जा-
ग्यारे जादवपति द्वारीकांना नाथरे, जागीनेजो
युंतो असुरना माळियां रे॥१॥ नहोये मारुं गाम
रे, नहोये मारुं धामरे, नहोयरे नहोय कनकनी द्वारी
कांरे॥३॥ द्वारकां गाम, सरवे वैष्णवनो ठामरे, असुर
नां मंदिर दीसे पाषाणनां रे॥४॥ डाकडमरु वाजे, ह
रिहर रणतुर घणेरां गाजेरे॥ नथी जोवता रे अमरी
जद सोहामणा रे॥५॥ नोहे मारी धाडी, हरिहर ज्यां
लीला करता दहाडी रे; नहोय आ कोट कनकना कांग
रारे॥६॥ होय हींडोळा जार, हरिहर नोहे कनकना
पाररे॥ नोहे आ रमवाना पासा सोगठां रे॥७॥
नोहे गोमती मारी, हरिहर पापतणी हरनारीरे; आ-
नंद अनिरो त्यांतो थई रह्यो रे॥८॥ न मणे रामरा
म हरिहर कृष्ण कुंवर जे कामरे॥ रति रोहणी रुक्म-
णी नथी दीसतां रे॥९॥ मुने कुई रंगलावी, मारी द्वा
रीकां छे गयीरे, कोईने त्यां मनिषे मुजने लाव्यो रे॥

॥ ७ ॥ त्यारे चित्रलेखा बोली तेक्षण, तमो ओखे-
ने देखने ग्राणरे, वरवाने अरथे आं तमने लावि-
यारे ॥ ९ ॥ कुंदवारीकामां जासी, मारे माथे छिंडोणो
लावीरे, आव्या छो तो आ कंन्या सुखे वरोरे ॥ १० ॥
॥ त्यारे अनिरुद्ध बोल्यो वात, कांई मुंछे नाखीफा-
परे, हमो देव केम परणुं दैत्यनी दिकरीरे ॥ ११ ॥ मा-
रो वडोवो त्रुगजीवन, प्रद्युमन तेनो तनरे; तेनासु-
त अनिरुद्ध अमने त्रणजन्नेरे ॥ १२ ॥ त्यारे चित्र-
लेखा बोली वात, दांडीरे कयां छो तमअन्तरे ॥ पूछो
छोतो कुण कन्यानुं सांभळोरे ॥ १३ ॥ तारो वडो-
वो त्रुगजीवन, जेनो वडोवो बळिराजनरे, जेकु
समे बळिराये यज्ञ मांडियोरे ॥ १४ ॥ जेनो वडो-
वो यज्ञ तणो अधिकारी, तारो वडोवो भिखारीरे,
साडा त्रण डगलां पृथ्वी माटे कर जोडियोरे ॥ १५ ॥
कर जोडीने जेवुं कीधुं, लीधुं सरवे राजरे आंध्यो
छे महाराजरे, बळिराजने त्रुगमां लाणीतो कु-
रयोरे ॥ १६ ॥ तारो वडोवो मोटो रानो, महिमा जाण-
नो चोर, चास्यां वृंदावनना ढोररे, घावंतां मारी
ते मारी पूतनारे ॥ १७ ॥ मथुरामां गया महाराज
मामाने मारवा काजरे, चंदन मारे कुबज्जा परणी
लावियारे ॥ १८ ॥ तज्यां व्रजनां वासी, घरमां राखी
कंसनी दासीरे ॥ जन्म तात तेनी जेवा क्यां रह्यारे ॥

री॥ जत जातरी जेवी, जेतो हरीछे पूरणब्रह्म
रे, कोईक जाणे मर्मरे, समरे तेने आपने रूपे करेरे॥
२२॥ सत्राजितने कान, मणी लेवा गया महारा-
जरे, त्यांथी परणी लाव्या जांबुवंती रीछडीरे॥२३
॥लांबा कानने टुंका केश, वरवो दीसे वेशरे, रीछडी-
ने छुंछे शुं मोही रह्यारे॥२४॥नरकासुरने मारी,
सोलहजार लाव्या नारीरे॥ तेनुं कुळने जात जे-
वा क्यां रह्यारे॥२५॥ तारी रुक्मणी वडियाई,
शिशुपाळ मूक्यो वाहीरे; जंजाने उरेथी आली
लावियारे॥२६॥ तारा पितानी कोई, तेतो संन्या
सीने मोहीरे॥ जोगीने घेरो ते अर्जुन हरीगयो
रे॥२७॥ तारा वडीयानी कोई, तेने कुंता कहे सौको
ईरे, कुंवारां कुंवर जनमीने परणियांरे॥२८॥ ता
री मातानो पति रही, अजरासुरना घर महींरे, मारी
आगण पसहींओणी परणियारे॥२९॥ कहोतो प
त वधारी कहिये, नहिं तो अहिंथी छानां रहियेरे,
कर्मने जाणुं तमारा कुळ तणुंरे॥३०॥ जेनो
पिता पंचवदन, शिव कैलास तणो राजनरे॥३१
मयाने अंगेथी ओखा उपजीरे॥३२॥ तारुं ला-
ग्य हशे तो लभशे, रांकने हाथे रत्न चढशेरे॥ पू
र्व पुन्ये लागवशे जे लामनी लोछउ॥ ॥३॥
गहेरा॥ ॥वायक सांभळी चित्रलेखानां, चडी

અનિરૂદ્ધને રીસ ॥ રીસું કરૂં એને જાણ નથી, નહીતો છેદત
જેણીનાં શીશ ॥૩૩॥ ગામ મુકાવ્યુંને ધામ મૂકાવ્યું, મૂ-
કાવ્યું રે સ્વજન ॥ કેમ વરૂં જે અસુરની કન્યા, હું જાદ-
વકુળનો છું તન ॥૩૪॥ ત્યારે રૂપ જોઈને ઓખા જો-
યાં, જાદવકુળ તો પવિત્ર ॥ વિચારીને બોલો રાણ
જાણું પિતામહનાં ચરિત્ર ॥૩૫॥ રીંછ સૂતાને કુંજ
જાદરી, તેથી તો હું નથી નરતી ॥ પિતા તમારા પ-
રણી લાવ્યા, હું તેહ પ્રગટ નથી કરતી ॥૩૬॥ ત્યારે
અનિરૂદ્ધજીને હસવું આવ્યું, રીસ ગઈ રે ઉતરી ॥
આપણે મુખે શું બોલો છો, મહિલા મુજોને પાછક-
રી ॥૩૭॥ એવે સમે ઋષિ નારદ આવ્યા, ઈશ્વર ઇ-
ચ્છાય ॥ ગાંધર્વ વિવાહ તતક્ષણ કીધા ॥ પરણાવ્યાં વ-
રકન્યાય ॥૩૮॥ ॥ વલણ ॥ ॥ વર કન્યાને
પરણાવીને ॥ ઋષિ હવા અંતરધ્યાન રે ॥ નરનારી સુ-
ખ ભોગવે ॥ તે ઇંદ્ર ઇંદ્રાણી સમાન રે ॥૩૯॥ ૮
॥ ॥ કડવું ॥ ૪૪ મું ॥ ॥ રાગ જિલ્લાગલો
॥ ॥ ઢાળ ॥ ॥ નરનારી સુખ ભોગવે
॥ તે કહેતાં પાર ન પાય ॥ અપવર્ગ સ્વર્ગથી સુખ ઘણું
॥ આનંદમાં દિન જાય ॥૧॥ ॥ દેશી ॥ ॥
બોલ્યા રે હરખે પ્રેમ વચન ॥ સાંભળ પરીક્ષિત રાજ-
ન ॥ મળીને બેઠી છે બેઉ સૈયારી ॥ બોલી વચન કૌતાં
કુમારી ॥૨॥ સુખ ભોગવો સ્યામાને સ્વામી ॥ મિત્ર

लेखा कहे शिर नामी ॥ अन्नजेनुं आपेछे रायात्री-
नुं माणस केम समाय ॥२॥ तमो नरनारी क्री-
डाकीजे ॥ जाई मुजने तेलवा दीजे ॥ ओखा रो-
ली ते वणतुं लाग्ये ॥ जाई केम कहुं तुज पाग्ये ॥३॥
तमो तातने घेर न मंपाय ॥ ने नभोतो नणजां
णुने थाय ॥ आपणा जेटलां दीन नीरगमरीयुं ॥त्रणे
लोण वेळें च्यीने कमरीयुं ॥४॥ कुंज थरो तो देरीयुं थ-
ा पण नहीं देगी तुजने नथा ॥ विधात्री कहे सुण
राणी ॥ तमो आंखे न लरशो पाणी ॥५॥ प्रधान
पुत्रीछुं कहेवा मात्र ॥ हुं तो ब्रह्माणी मानवगात्र ॥ तु-
न अरथे लीधो अवतार ॥ मेघाधियां त्री लरथार ॥
६॥ जेम कहेतां थई अदृशन ॥ चित्रलेखा गई ब्रह्म
सदन ॥ ओखाए आंसूलडी बणे लरी ॥ अनिरुद्ध
आसनायासना करी ॥ ७॥ स्वामीजे संजोग कीना
री ॥ सुष्ये विधात्री मूकी चिसारी ॥ नली पतिनी क-
रे छे सेवा ॥ नणे पति त्रिलोचन देवा ॥ ८॥ नारी नाथ-
ने करे मरदन ॥ माने जन्म पोतानो धन ॥ लघु लोन
न लटके लाघे ॥ रूपे लरथारने मन न्याघे ॥ ९॥ दाडे-
मकलिस्याकरने धारोली ॥ लावे मेवा संल्लेगे रे लगी
॥ कुमरकहे पानीनेरे झांस ॥ मारा समल्ले करो आ-
गवनाली ॥ अजोड पीस्तांने बदाम ॥ तेनां गणतां
न आवुं नाम ॥ केरीकरमदां के जथा एणुं ॥ लघु लोन

नकुरांधणाएं ॥४॥ जेम नित्य लोकन सुखदाया ॥ सेवक तणी तो करुं रोलाया ॥ हेमहिंडोळे हिमनी कडी यों ॥ मणी माणेक रत्नथी नडीयो ॥ ३ ॥ पर रीते पाट तणाई ॥ तेतो सुखमलनी सुखदाई ॥ मांही हंस तणां पर लरियां ॥ कुंभ गाल मसुरियां धरियां ॥ ७ ॥ जेकु ओरिडां नागी नेडी ॥ पाथरी मलमलनी पीछोडी ॥ जे पिर्धीज सेज सुखकारी ॥ पोढे अनिरुद्ध काम विहारी ॥ ८ ॥ ओखा पामी छे सुख स्वामीना ॥ जेनी माताने दुःख अतिमनमां ॥ मारी पुत्री तो पामी दुःख ॥ जेणिये नव दीठुं सुख ॥ ९ ॥ परण्यानो न चित्यो जोरियो ॥ हैये संक... क्रम कूखयो ॥ कु पापणीने पडी पट ॥ दुःख सागरमां बूडी नेट ॥ १० ॥ रजे दिकरी दुःखी थया ॥ तेनलेर्ड जे ते मोकले माया ॥ जेने विसरी विलेगनी पीडा ॥ नरनारी करे काम क्रीडा ॥ १ ॥ छे यहते लेजनडा या ॥ प्रीतजंधन बांधी माया ॥ स्नेह सागर ओखा नारी ॥ जीसे अनिरुद्ध नाथ विहारी ॥ २ ॥ ले लेईजे ते उपरथी आवे ॥ लक्ष लोकन करे मन लावे ॥ पोंकर्यो ओखानो अलिसाख ॥ पछी आव्यो मास वैशाख ॥ ३ ॥ लजिये आरिये वायु आवे ॥ तेम तेम ओखाने मोह उपजावे ॥ आव्या वृषार्कतुना दन ॥ ४ ॥ वरसे छे परजन्य ॥ ५ ॥ वीजळी

थाय आलमां पुरी॥ बोले कोकिला स्वर मधुरी॥
दादूर मोर बपैया बोले॥ महातपसी तणां मन
॥री॥ माणतजेर त्यागर गाजे॥ ओखाने अंगे तेनव
सप्तछाजे॥ तेल मरदन मरजन अंगे॥ अरचे केसर
चंदन संगे॥ २२॥ नेत्रे अंजन आंज्यण सारा॥ मुखे
तंबोळ कस्यो छे अहारा॥ शरद पूर्णीमानो इंदु जेवो॥
तपे ललाट पर चांदलो तेवो॥ २३॥ मस्तक राखडी शो
भे घणी॥ चोटलो जाणे नागनी फणी॥ शीश
फूल सेंथे सिंदूरा॥ मोह पाम्यो अनिरुद्ध शूरा॥ २४
॥ ॥ वलण॥ ॥ २५॥ अनिरुद्ध मोह पा
मियो॥ ओखानुं देखी अद्भुत रूपरे॥ २६॥ कहे वचन
तुं बोलिया॥ तुं सांभळ पारीक्षित भूपरे॥ २७॥
॥ ॥ कडवुं॥ २८ मुं॥ ॥ राग ललित-
नी देशी॥ ॥ साखी॥ ॥ श्रीजे मो-
टी मोहनी॥ जेम कहे कवि अवरन्य मेवा॥ भीजडीनुं
रूप जोईने॥ मोह्या श्री महादेवा॥ १॥ ॥ देशी
॥ ॥ कामकुंवर रह्यो छे मोही॥ ओखा सामुं
रह्यो छे जोई॥ नारी तारी नासिका नो मोर॥ नोहे
भूषण जे चित्त चोर॥ २॥ रक्त अधर हसे छे
मंद॥ नोहे हास्य जे मोहनो फंद॥ पंकजमां मेघ
बिंदु पडतां॥ मोरमोती अधर पर अडतां॥ ३॥
चंपक आंजे श्रीएडुं अंजन॥ जाणे गाले पडयुं अं-

ना॥ मोह्यो मोह्यो ते मुखने मोडे ॥ मोह्यो मोह्यो ते आं
गुळीने ओडे ॥३॥ तारो जुओ ते स्नेहनी रासे ॥ अ
निरुद्ध बांध्यो प्रेम पासे ॥ मोह्यो मोह्यो ओखा स्थं-
ल जयासे ॥ मोह्यो मोह्यो मधुर मंद हासे ॥४॥ मो
ह्यो मोह्यो हस्तकमळ ॥ मोह्यो मोह्यो उरगणस्थळ
॥ मोह्यो मोह्यो ते अलकुनी लटे ॥ मोह्यो मोह्यो के
सरी कटे ॥५॥ मोह्यो मोह्यो चरण कांणी ॥ मोह्यो
मोह्यो ते सुंदर घंटाणी ॥ मोह्यो मोह्यो अंगळने
बेरूकु ॥ मोह्यो मोह्यो ते पालवने लेहेको ॥६॥ मो-
ह्यो मोह्यो झांझरने झमके ॥ मोह्यो मोह्यो घुघरी
ने घमके ॥ मोह्यो मोह्यो हार गळु बंध ॥ मोह्यो
ह्यो ते बाजुबंध ॥७॥ मोह्यो मोह्यो ते नेहेने नमणु
॥ मोह्यो मोह्यो ते हसने गमने ॥ अनिरुद्धने चाल
छ गमती ॥ नारी हिंडे छे नाथने नमती ॥८॥ महि-
ला महिला कुडी ओपरतो ॥ हींडे नारीनी पुठळ फ
रतो ॥ घेलो कीधो छे मृगया नेणी ॥ नयन बाणे हीय
ककेरणी ॥९॥ एक स्थंल ओखानुं धाम ॥ तेणे
विसरयुं द्वारीका गाम ॥ घणुं लहि लोचन पोंखे
कीया ॥ तेणे विसरयां आपने माय ॥१०॥ पाम्यो
अधरामृत रसपान, तेणे विसरयुं हरिनुं ध्यान ॥
निरंकुश विषयनो स्वाद ॥ तेणे विसरयो कुळमर
जाद ॥११॥ क्रिये मोहनी मदिरा पीधी ॥ जाणीन

गन हेछे घाई घाई ॥ एक एकनो हस्त ग्रहीरह्या ॥
अन्यो अन्य अधर रस पाय ॥१२॥ अंग उपर अं-
गनाय ॥ मूछो मूछ अडाडी मुखे लाय ॥ अंगो अंग अन-
म रह्यो छे रमी ॥ एम रे जाणिये अरे अनी ॥१३॥
मांहो मांहे करेछे हास्य ॥ कोइ न जाणे एकांत अवास
॥ सुध बुध गई विसरी ॥ एम मास गयुं नीसरी ॥
१४॥ ॥वलण॥ ॥गयुं मास सुं रमण कर-
तां ॥ आव्यो आश्विन मास रे ॥ कन्यारणी नारी पछी ॥
ओखा पामी रंग विलास रे ॥ पद ॥ ॥कडवुं
॥४२मुं॥ ॥राग केदारो मल्हार॥ ॥साखी
॥ ॥स्त्री सखे सुख संसारनुं ॥ करी जय तेनुं रूप
॥ पर हरी कन्या रूपने ॥ ओखा थई नारी अनूप ॥१॥
॥ ॥ढाळ॥ ॥वृषा ऋतु वही गई रे ॥ ओखा रम-
तां रंग विलास ॥ सुख पामी घणुं रे ॥ एटले आव्यो
अश्विन मास ॥१॥ एक समे ओ जतां रे, शरद पू-
नमनी रात ॥ माणेक ढारी पुरणी मारे, उत्तम हि
आसो मास ॥२॥ चंद्रमाने किरणे रे, जोडा ही जोणे नर
नार ॥ हास्य विनो हमारे, करतां क्रीडा विविध विला-
स ॥३॥ रस करायना रे, तेणे दीठी राजकुमार ॥ कन्या
रूप टपी गयुं रे, ओखा थई लग्न जन नार ॥४॥ चि-
त्र लेहा छे नहि रे, एकलडी हिसे छे एह ॥ राती राती
आंखडी रे, प्रफुल्लित दीसे छे देह ॥ पाछी फिरे उरडां कुत्ती

रे, रीते पियाछे नजपाता ॥ अधर पेरीमता रे ॥ छेडो
ई पुरुषद्दंतना घात ॥ ३ ॥ सेवक संचर्‍यो रे ॥ तत क्ष-
ण आव्यो तेणीवार ॥ मंत्री कौत्तांडने रे, जईने कह्यो
समाचार ॥ ४ ॥ कौत्तांड संचर्‍यो रे, ज्यां छे असुरके
रो नाथ ॥ रायजी सांभळो रे, मंत्री जोडीने केहे छे हा-
थ ॥ ५ ॥ लौकीक वारता रे, कांई कहुं आपणने लांछन
॥ रसना छेदी जे रे, एम कहे बाणचक्र वचन ॥ ६ ॥ जाण-
की तम तणी रे, तेतो थई छे नारी ॥ वारता सांभ-
ळी रे, आसनथी डगियो भूप ॥ ७ ॥ बाणने लागी पेडी रे
ते त्यां जमथी अकस्मात ॥ आण कंप्यो घणुं रे, मंत्री
नी सांभळी साची वात ॥ ८ ॥ रिषे कह्युं हतुं रे, ज्या
बाणथीय पतन ॥ त्यारे तुं जाणजे रे ॥ कोई अेक जे
थयो उत्पन्न ॥ ९ ॥ जो मंत्री तमो रे, जुओ पुत्री
केरी पेर ॥ कोई जाणे नहीं रे, जेम तेम तेडी लावो घेर ॥
१० ॥ प्रधान परवर्‍यो रे, साथे डाह्या डाह्या जन ॥ ओ-
खाने मारियें रे, एकांत रहीने करे छे जतन ॥ ११ ॥ कौ-
त्तांड क्रोधे चर्‍यो रे, जोजो जाई ओखाने दररोना चित्र
लेई कयांथी रे, चालो ते ढूंढो छे रा जन ॥ १२ ॥ पापी पर घर भू-
नती रे, पडी पेटडियामां प्राण ॥ कहे वेरीनुं पारखुं रे,
आवी लागी महा बंधन ॥ १३ ॥ तमो रजे जो जोलता
रे, नाथजी हरीओमां हरीना मुख ओडी गयुं रे, ओ-
खा भरती नयन आंसुना ॥ १४ ॥ आणाजे आहुणी रे,

रुपे करणीसरखा मणी ॥ कसण रुख्या पिनारे, अवगुं
ओरहयुंछे आलणी ॥४॥ ब्रह्मनी व्याकुळीरे, ऊत्तीर
हीछे नारीओ आवी ॥ कौत्तांडे कुंवरीरे, लयंकर ब-
चने करी बोलावी ॥५॥ चित्रलेहा क्यां गईरे, तुं
अंगलडी दछे दरशान ॥ कन्या रुपे क्यां गयुंरे, तुं थई
वेरी स्त्रीजन ॥६॥ रीरीर संकोचतीरे, दीसे जेह
बाहणी जेहनी ॥ घरमां कोणछेरे, ते तुं रीघ्रे साचुं
केहनी ॥७॥ गणस्यण करदईनेरे, बोले आसुं
लागुं वेण ॥ सणगर ताणतीरे, करती स्त्रीकेरां
चेन ॥८॥ दीसवानुं नथीरे, चित्रलेहाये कीधुं सेन
॥ तेणे कुं व्याकुळीरे, कुंबे लईछुं नणनेना ॥९॥ कौ-
त्तांड जोपरयोरे, क्यां तुं बोले आळपंपाळ ॥ तमो
हेठांउतरोरे, नहिंतो चढीने लेईश कुमाळ ॥१०॥
॥ ॥वलण॥ ॥माळ लेईशुं चढीने
त्यारे ॥ लागरी तमारो लाररे ॥ अबुं कणी हेठांउ
तरो ॥ रायकोप्योछे अपरमपाररे ॥२५॥ कडवुं ॥
कडवुं ॥ १७ ॥ मुं ॥ ॥राग सामेरी ॥ ॥
साखी ॥ ॥वनिता वांकी विछणथी ॥ अमह
हे वेद वचन ॥ प्रधान प्रत्ये बोली पछी ॥ जोजा वक्र
वचना ॥१॥ ॥देशी ॥ ॥कन्याये क्रोध क
णावियो ॥ घणुं हांकोरयो प्रधाना ॥ लंपट बोलंतो ला
जे नहीं ॥ वृद्ध पणे गई सान ॥ कन्याये ॥ १ ॥ पापी मा-

ण लेखा क्यांथी आवियो॥ बोलतो व्यग्र वचन॥
अेघा साड़ कीधी लेईरिंगु॥ तारी कुलनडीरे छे दन
॥कडवाये॥२॥ कुंतो डाह्योरे दानव लणती॥ लाखे
भ्रम कौलांड॥ अेवुं आण कोने न मडावियो॥ लागी
पडे रे ब्रह्मांड॥ कडवाये॥३॥ अलक्ष्याकें वाह्यमारी मा
तने॥ पछी तारीरे वात॥ कल्या आपुंकुं तुजने, कु
ळ सागर के पापात॥ कडवा॥४॥ त्यारे कौलांड
लाग्यो कुंपवा, पुत्री परम पवित्र॥ डालावाला प
छी मांडिया, नलाएयुं स्त्री चरित्र॥ कडवाये॥५॥
बाई राजये मुजने मोकल्यो, लोकें पाड्यो विरोध॥
पूछ्या मारे शो आवडो, मुज ऊपर क्रोध॥ कडवाये
॥६॥ अेवुं कहीने सेवक मोकल्यो, बाणासुरनी पास
॥ राजा जे मंत्रीने कहावियुं॥ तुज अेपडीने आवास
॥ कडवाये॥७॥ त्यारे कौलांड क्रोधे गाजियो, वज
डाव्यां निशान॥ माणियामांथी बन्यो ऊतरी, राय
बाणासुरनी आण॥ कडवाये॥८॥ पछी सेवकने आ
पी आगन्य॥ स्थंभ कुरो छेदन॥ त्यारे जोबायें जं
सुडां ढाणियां॥ मारो चंपावीर स्वामीन॥ कडवाये॥
९॥ केक॥ रा अजसुता सांभळी, ऊलो चघ्यो जनि
हठ॥ मेघनी पेरे गाजियो॥ कुंपी नगरी अट्ट॥ क-
डवाये॥१०॥ मंत्री कहे रे गुलट सांभळो॥ कोई लडा
दीसे अडी॥ आपण नाहकी ऊठीयो॥ मेघ शान

ध्थी सही ।। कन्याजे ।।१।। ओखाजे नापिजमाथि
यो ।। रेणुं लओछो वहीवहीं ।। मरजीमरजी अओलुट
ने ।। कुमड । लघुं कहीं ।। कन्याजे ।।२।। आशीरो
ऊलम वठ्या तणो ।। सामुं नथी कामनुं धाम ।। ध-
नवने मानव कृत नहीं ।। नहोय रति संग्राम ।। क-
न्याये ।।२३।। त्यारे नापि कहे सुण सुंदरी ।। वात सघ-
ळेरे थई ।। हवे थो रीरीछे आपणे ।। जेसिये जारिये
नई ।। कन्याये ।।२४।। ।।वळण।। ।।जारी-
जेजेठां जे ऊलणां ।। वात विप्रीत कीधीरे ।। छल ल-
लेकामकुंवर ।। ओखा ओछंगे लीधीरे ।।१।। पद ।।
।। ।।कडवुं।।४८मुं।। ।।रागसारंग।। ।।
घोहरो ।। ।।कहयुं तो करवुं नहीं ।। ले शीर थाय पत
न ।। प्रीत करे वळी करघरे ।। ते लणो मुरख लना ।।
धन दे के तन राखिये ।। तन दे राखिये लाज ।। धन
तन लाज न राखिये ।। सो जे कु प्रीत के काज ।। राख्यां
धी सो छुटे नहीं ।। ले प्राण पत्त धन जाय ।। सरपे
ज्युं यंदन ग्रह्यो ।। कोरे पण लुधो नथाय ।।३।। ।।
कवित छपो ।। ।।चूपके रहे सो चोर ।। ले परघ
नकुं तके ।। चूपके रहे सो नार, पीया कर जोजन रीके
।। चूपके रहे सो ठग, जग मछलीकुं खावे ।। चूपके रहे से
जार, ले परघरकुं जये ।। पीपण पान हस्ती श्रवण,
ईत्ते चूपके क्युं रहे ।। कविजन कहे सुण ठाकरो, सो खा

तुर सुपेडे क्यौं रहे ॥५॥ ॥राग सारंग॥ ॥
वेडी वेधारे हो वेहु मन्यां लोचन ॥ जोखा अनिरु
द्ध तो सीधी छे ओखा ॥ ऊंठमां आंबलडी हो घाली
छे आखा ॥ देखी डोलां डने हो लागी छे व्याण
॥ ॥ ढाल ॥ ॥ व्याण भगटी लाल
अगुरी ॥ सुल्तट सहु वेवा मन्या ॥ मंत्री कहे लागे
सज्जन रीत ले, केम हरि जोडे कमण ॥१॥ लघु
स्वरूपने लक्षणवंतो, पर सुता संगे जेठो ॥ क्यां
परस नहि पंखी तणो, जे मालियामां केम पेठो ॥
२॥ निशंक थईने छले जेठो, निर्लज नरने नारी ॥
हास विनोद करे घणुं, जे लज्या न जाणे मारी
॥३॥ जोखा जे जीतपात मांडयो, थाई थाई दे छे
सांधी ॥ प्रधान कहे छे जे पुरुष मोटो, कारण दी-
से कांई ॥४॥ अनी जंबूक वरणी जांघडी, अन
गुरी मुगरे थांपी ॥ शोभावणी थांझीवणी, वढवा र
ह्यो छे टांपी ॥५॥ माण घेरयो सर्वे सुलटे, जो लता
वचन प्रचंड ॥ जो व्यभिचारी नर जीत रहे ठो, जे
मडके डोलां डा ॥६॥ अरे अल्प आयुष्यना धणी,
जमपुरी मार्ग स्त ॥ असुर सरखा रीपु माथे ॥ के
म थई बेठो स्वस्त ॥७॥ बाणरायनी कुंवरीने, छ
ने थाय आण ॥ तो तुं राज कुंवरीनी साथे, केम चही
बेठो माण ॥८॥ साचुं कहे ने मरी दिशा रहे, कोण तप

तकुणनें गाम ॥ पधारथे तुं त्यां जनेगा केम सेव्युं
ओखानुं धाम ॥१७॥ अनिरुद्ध वणतो बोलियो,
सांभळो सुंदरी मात्र ॥ कुसित्री नंदन स्वर्ग छाजे,
आव्यो जाणी सुरनो नमात्र ॥१८॥ त्यारे मंत्रीके
अन्यो बोल विचारी, उतरशे अभिमान ॥ नम
त्रकुंनो जाणकुं, कोणे दीधुं कन्या दान ॥१९॥ आप
राध पूरण उतर हेठो, तुने जाण रायनी आण ॥
आ दानव तारा प्राण लेशे, मृत्युं आव्युं जाण ॥
२०॥ विचारीने वात मनमां, पडीवरांसे भूकाळो
चकेसरी तो कांश्री ऊठ, पण दिसे छ लघु का ॥२१॥
बोलजणियाना सांभळीने, बोल्यो कामना
बाण ॥ बारीनी भोंगण करमां लीधी, कीधी भु
दिया कुण ॥२२॥ ॥ चणज्ञा ॥ ॥ कुण दे-
छनै अंतले उी ॥ हेउरो लचकीधारे ॥ नारी अनाथे
जथावीने, ऊभ्यर्की माणमां लीधो रे ॥२३॥ ॥८४
॥ ॥ कडवुं ॥ ४८ मुं ॥ ॥ राग देवगंधार
सोरठा ॥ ॥ साखी ॥ ॥ दर दारणथी
न वडे ॥ दाता न वडे दान ॥ मरणथी देय डरे न-
ही ॥ गुणी न डरे न गान ॥१॥ ॥ देशी ॥
॥ ॥ ओखा कहे कंथ जेम न डीने ॥ कोमळ
कुंथा करे ॥ जणिया साथे ते वढतां बीने ॥ पियु गु
णवंता करे ॥१॥ ओघणाने नमो अडवन्ते, कोन

मण कंथ हरे॥ सैन्य मोकल्युं छे मारे ताने॥ पियुगुणवंता हरे॥२॥ दैत्यने वाहन ने तमो पाळा, कोमण कंथा हरे॥ जे कुशनने तमो सुंवाळा, पियुगुणवंता हरे॥३॥ ओने रोप राटर जयतर, कोमणकंथा हरे॥ तमारे अंगे पीतांबर॥ पियुगुणवंता हरे॥४॥ दैत्यने सांग्य बाण बहु लाला, कोमण०॥ मारा नाथ छो ठाला माला॥ पियु०॥५॥ जे महोन्मस्त बहु जन जिया, कोमण॥ तमो सकोमण पातळिया, पियु०॥ ६॥ स्वामी पछी असुरने लेहो, कोमण०॥ पेहेलुं मुनस्तक मारुं छेदो॥ पियु०॥७॥ देहडी नीरखी नीरखी मोकुं, कोमण॥ नेत्र युद्ध करतां केम लेउं॥ पियु०॥८॥ एछा अंतरनी गई फीटी॥ कोमण०॥ दैत्ये माणियुं लीधुं वींटी॥ पियु०॥९॥ प्रलु प्राण कंपे छे मारा॥ कोमण०॥ मुवा दैत्य करे छे होकारा॥ पियु०॥ १०॥ घणुं क्रोधी विरोधी छे बाण॥ कोमण॥ काढुं छीद्र नुं लज्जे ओसाण॥ पियु०॥११॥ बक्तकुंपे छे तातने घाइ॥ कोमण०॥ बाणे पृथ्वी गढावी माइ॥ पियु०॥१२॥ जेने नाद मेरु हाले॥ कोमण॥ चक्रधर सरखे नव चाले॥ पीयु॥१३॥ स्त्री साथ किं जेस कु बीही तो, कोमण॥ तमो ते ने तते केही पेरे जीतो॥ पियु॥१४॥ मंत्री घात रह्यो छे करजी॥ कोमण॥ हुं लज्जे छो मरजी मरजी॥ पियुगुणवंता हरे॥१५॥ ॥

रागकेदारा ॥ ॥कंथ कहे नकरुं संग्रामा ॥ तो नासी
जवानो कोण ठामा ॥१५॥ अंते जीवनां छुटवुं न-
हीं ॥ रीना भारीजे सनमुख रही ॥ गानथी उ-
गरवानो उपाय ॥ त्यारे लय पामे सुं थाय ॥१६॥
नारे लांछन लागे कुळमां ॥ छे शामने लांछन मू-
ळमां ॥१७॥ मोऊर जो लेने मगीधर ठोले ॥ न ठो-
ले तो ते सर्पने तोले ॥१८॥ वनगा केसरी ठाण
॥ नहीं उछळे तो तेह शीआण ॥१९॥ क्षत्री सोंढे घ-
णीने हणा ॥ न सोंढे तो लणवो लाडणा ॥२०॥ हां
क्यो वाघ न मांडे फाळ ॥ नहीय शार्दूल लणवा
स्याळ ॥२१॥ घरमां घोलरो रहे छे पेरी ॥ मरण
विनानो रहे अेरी ॥२२॥ जमो छुं सत्रीना तन ॥
नारे कुळमां लागे लांछन ॥२३॥ कर्यो ओखाने प्र-
तिजो घा ॥ थयो तत्पर वढवाने योद्धा ॥२४॥ ॥
वलण ॥ ॥ योद्धा वढवा तत्पर थयो ॥ त्यां स-
मरिया श्री अविनाशीरे ॥ त्यारे ओखा पेर थिर
मूरती ॥ मनमां थेई छे नीरासीरे ॥२५॥१०७॥
॥ ॥ कडवुं ॥ १० मुं ॥ ॥ रागपरजीये
सोरठ ॥ ॥ ओखा ॥ ॥ धीरज नव
रहे नारीने ॥ श्री लत अधिरा ॥ रुदन करती अ-
आघणुं ॥ सुकायुं सर्व शरीर ॥१॥ ॥ हेवी ॥ ॥
कामनी अे ल्यारे कटक दीठुं ॥ ओखा थई छे नीरा-

रा॥ अरे दैव तें आरुं कीधुं॥ मुने कुंती मोटी आरी
॥ वाला केम वळशो रे॥ मारा पातळीया लगरथार यु-
द्धे केम चढशो रे॥५॥ आज सुधी अमो लीला की-
धी॥ तेनो आव्यो अंत॥ घणे कष्टे कुं पामी कुंती॥
मारो मदन मनोहर कंथ॥ वाला केम०॥ मारा पात-
ळीया०॥६॥ आपेटे अवनि पडे ने, रूदन करती अ-
पार॥ बोलावी बोले नहीने, नेणे आंसुधार॥
वाला०॥ मारा०॥७॥ स्वामी मारा पिताने अणथ-
युं ने, इटक मोकल्युं प्रौढ॥ बाण॥ सु नो कांई नव
समजे, जे पापी पिता छे मूढ॥ वाला०॥ मारा०॥
८॥ रूदन करती ओखा कहे छे, सांभळो ल्हद्यवीर
॥ अंजनां तिक्षण बाण छुटशे, केम सेहेशो कमळ श-
रीर॥ वाला०॥ मारा०॥९॥ ताकुणी तुजने शुं कहुं, तुं
घेली दीसे छे नार॥ तारा पिताए सैन्य मोक-
ल्युं, ते मारे लेखे च्यार॥ सांभळ सुंदरी रे॥१०॥
घणी घणी अगणा तुजने कहुं॥ मारे नथी धनुष्य
ने बाण॥ आरीनी लोंगळ करमां झाली, लेउं स-
र्वना प्राण॥ सांभळ सुंदरी रे॥११॥ मारो पिता त-
मोने पीडशे॥ नारी शी चालो कुं आवुं साथ॥ माहरुं कह्युं
तमो नहीं करो तो॥ कहुं सागर नंपापात॥ वाला०॥
मारा०॥१२॥ तमो घेलां दीसो छो ताकुणी॥ आरी
तमारी देय॥ बाणना दणथी ओसरूं तो, लाजे वृ-

कहे श्री वसुदेव ॥ सांभळ सुंदरी रे ॥ ब्राह्मनु मारा
तें हाथ दीठा नथी ॥ कुं तो कहुं असुरनो वंश ॥ प्र-
धान सहीत बाणासुरने मारशे ॥ जेम कृष्णे मार्यो
कंस ॥ सांभळ सुंदरी रे ॥ १० ॥ ॥ वलण ॥ ॥
जेम कृष्णे पछाड्यो कंसने ॥ एम मारशे बाणासुर दु
रमति ॥ ने असुर साथे युद्ध नव करे ॥ तो जाणे श्री
कमळापति ॥ १ ॥ १०१२ ॥ ॥ कडवुं ॥ पेरेमुं ॥
॥ ॥ राग मारु ॥ ॥ साखी ॥ ॥
वार्यो वाघ रहे नहीं ॥ वार्यो रहे नहीं रिस ॥ वनि-
ता वारी नव रहे ॥ वळी अर्जुने सागर पुराण ॥ ॥
हेरी ॥ ॥ रे सुकदेव कहे सुणो राया ॥ युद्ध अनि-
रुद्ध तत्पर थाय ॥ १ ॥ पीतांबरनी पलवट वाळी ॥
कटीकृत मुगट संभाळी ॥ २ ॥ पछी ओखाने अळगी
कीधी ॥ लडगाल्योने लोंगळ लीधी ॥ ३ ॥ असु
र सैन्य उपर नाखियो ॥ छळेथी कपिनी पेरे त
लपियो ॥ ४ ॥ जेम ग्राह पेसे महावनमां ॥ तेम अ
निरुद्ध पेठो दळमां ॥ ५ ॥ जेम चंद्र पेसे वादळमां ॥
तेम अनिरुद्ध पेठो दळमां ॥ ६ ॥ पुष्पवेल जाय
जीजे खीरी ॥ तेम अनिरुद्ध लीधो वींटी ॥ ७ ॥ दान
व कहे मानव भण जाशुं ॥ जेकु सिंहमां मृगलुं
करीशुं ॥ ८ ॥ ने मुगट मंत्री वरणे घेरे ॥ तो तुं मृत्यु
घडी उगरे ॥ ९ ॥ असुरनां वाय कुसांभळी ॥

अनिरुद्ध धायो रे ऊडणी ॥ १७ ॥ नाम दैत्य लणे मद
गण ॥ अही वाधिवेल तु नलोंगण ॥ १८ ॥ बावीस सह-
स्र असुर वछूट्या ॥ अेके वारे स्वर सहु नारे छूट्या
॥ १९ ॥ आयुद्ध घणा तो रही छे रे वरसी ॥ पेड परिघ
पट्टिने रसी ॥ २० ॥ धाया दानव रोणे रोणा ॥ वर
से लीड माणने अकु गोणा ॥ २१ ॥ दैत्यने आव्यो
मृत्युनो दहाडो ॥ गाल्यो अनिरुद्ध मेघ अषाडो ॥ २२ ॥ पे
थायं कुलीना गडेडाट ॥ थाय आंगतणा अडडाट
॥ २३ ॥ हाके हस्ती दे हलकार ॥ थाय शस्त्र तणा य
णकार ॥ २४ ॥ रथ यक्र तणा गडडाट ॥ थाय गगने ध्व
नर्घडडाट ॥ २५ ॥ आल्यायो ऊ ऊतावणा वाट ॥ था
य सांगतणा सुसवाट ॥ २६ ॥ थाय दयनणा कण
णाट ॥ लणे मेघ तणो गडडाट ॥ २७ ॥ दैत्यी दोहलो
नाथनो घाट ॥ ओखा आर्डने थाय ऊचाट ॥ २८ ॥ प
छी दानवनो वाध्यो दाट ॥ अनिरुद्ध मुकावे घाट ॥ २९
॥ केईने झीक्या ले आलीने केश ॥ कोईने ऊडाड्या प
गनी ठेशे ॥ ३० ॥ कोईने मार्या लोंगणने लगडे ॥
कोईनां मुख लाग्यां सपडाके ॥ ३१ ॥ को अदकचरा
को पुरा ॥ मारी सैन्य कर्युं चकचूरा ॥ ३२ ॥ त्यां रण
लयाल्हु लासे दक्षे जज दर्शीने ओखा ऊलासे
॥ ३३ ॥ मैं तो आवडुं जाण न होतुं लण्युं ॥ चित्रले दा
अे रत्न आण्युं ॥ ३४ ॥ शोणित स्पर्श थयो छे हिले

॥नाथिरण रुधिर मांळीये॥रुधा लडे अन्योन्ये पडुं
लं गण॥ना ओकोल्हाड लेईने प्राण॥रख्या थयुं आ-
णा सुरने ल्हणा॥श्रेष्ठ पुरुषे पाड्यो घाण॥७॥त्य
रे पडियो असुरने कोपा॥ सैन्यां उपर आ यदुने
रोपा॥७॥ सर्व सैन्याने तत्पर कीधुं॥ पछी यो रा
यने हुकुम दीधुं॥८॥ चतुरंगणी सैन्या पाळ
॥पग ने प्रहारे पृथ्वी हाले॥९॥ वागी हाक बे
पडियो ज्याणा॥ त्यारे ओखाने थयुं ल्हणा॥१०
॥ ॥वलण॥ ॥ल्हणं थयुं ने तात प
डियो॥ कोण जीतशे सहस्रहाथिने रे॥ आंसु भ
रती शोक धरती॥ साहसतीनाथिने रे॥७॥ पा॥४९
॥ ॥कडवुं॥ ४९ मुं॥ ॥राग मारु म-
ल्हार॥ ॥साखी॥ ॥पाणीजे बु
द्धि नारी तणी॥ धीरज नव रहे ल्हण॥ अपर वि
वेक समजे नहि॥ जेह रुदन करे निरवाण॥१॥ ॥
ढेशी॥ ॥मारा स्वामिजी चतुर सुल्हण॥
आणे रण आव्युं रे ल्हद्यजी॥१॥ आव्युं सैन्य
त्यारे पासे हवे शुं थाशे रे ल्हद्यजी॥२॥ जेतोज
णीया साथे आथि॥ नाथ कुमली जोरे ल्हद्यजी॥ कुं
तो कुंकुम मारी घासी॥ नासीने जोरे ल्हद्यजी॥
३॥ जेतो हणवा हण जण वंता॥ जेमे रुं केहे शोरे ल्हद
यजी॥४॥ जो गर्जं आव्या॥ अनंत हंत केम सेहेशो रे

लालचल्ल॥६॥आव्या असुर महा विकराळ॥ जेथी
नहि डावो रे॥लालचल्ल॥७॥स्वामी तमो छो नाना
बाळा मारिये आवो रे लालचल्ल॥८॥अेवुं भणीने
ओसरीये॥ना डीने कोड रे लालचल्ल॥९॥अेडला-
नो आसरो नहोयो॥मानो मारो प्रतिबोध रे लालचल्ल
॥१०॥मरी डरडे छे नमणी आंखो॥ वरसे छे आंसुडे
लालचल्ल॥११॥हवे धीरज राखो मन॥रान्ने साडू
डांसुरे लालचल्ल॥१२॥ मुने दिवस लागे आंखो॥ल-
गण कही नाखो रे लालचल्ल॥१३॥तमे घणां दिलो-
सो घडणी॥नडणी आंरोटीय रे राणीजी॥१४॥हम
ओ सडु जाणा॥सुर थीकु॥कडं स्वसुरनी सेवरे रा-
णीजी॥१५॥अनिरुद्ध युद्धी ओस रे तो॥सामी श्री
गोपाळ रे राणीजी॥१६॥नाठे अर्थ सवे नही तो,
रीझरवी यात रे राणीजी॥१७॥हवे अंत आव्यो
आपणो॥तो राखरी श्री महाराज रे राणीजी॥
१८॥ ॥पद॥ ॥अंत आव्यो आप-
णो॥ तो राखरी श्री मोरार रे॥ साहु रती नणल
रती॥रोवा लागी नार रे॥पद॥२०॥ ॥
कुडवुं॥पडमुं॥ ॥राग सोरठी पंथमा॥ ॥
साखी॥ ॥डुहन करे ओखा घणुं॥ते केहतां
पार न थाय॥हो पियु हो पियु ओ अनती॥जे कपलक
लुग जाय॥१॥ ॥टेरी॥ ॥ओखा क्या

ती पियुने साह ॥ होरे हीला राणा ॥ आवी ॥ सल
र डीन्मा ह ॥ होरे हीला राणा ॥ ४ ॥ हुं तो लाशुं तम
मारे पाय ॥ होरे हीला राणा ॥ आवे जेसी जे
माणिया मांय ॥ होरे ॥ ५ ॥ हुं तो आणनेरुं प्रण
मा ॥ होरे ॥ छे डालावालानुं काम ॥ होरे ॥ ६ ॥ जे
तो आणिया साथे आथा ॥ होरे ॥ ना लरिये पात-
णिया नाथ ॥ होरे ॥ ७ ॥ जे तो तरयुं सागरनीरा
होरे ॥ जणे न पामिये पेले तीर ॥ होरे ॥ पात्रो कुला
तमे कोण मात्र ॥ होरे ॥ सामा दैत्य मुवा छे कुपात्र
॥ होरे ॥ डापेला दैत्य कुल छे होकार ॥ होरे ॥ तेथी
हुं पामी छुं हार ॥ होरे ॥ ८ ॥ लोपी मारी वाण ॥
होरे ॥ तो तमने मातपितानी आण ॥ होरे ॥ ८
॥ मुने थाय छे मान रूकुन ॥ होरे ॥ मारुं फरके छे ल
मणुं लोचन ॥ होरे ॥ लाकुं तो जोओ देखुं छुं लाग
॥ होरे ॥ लागे नगर ते उजड रान ॥ होरे ॥ १० ॥ हुं
तो धूजती देखुं छुं घणी ॥ होरे ॥ दीसे सागर शो-
णित घणी ॥ होरे ॥ ११ ॥ ओझणके लालानां रूप
॥ होरे ॥ ओ आव्युं दल वादळ ॥ होरे ॥ १२ ॥ आ-
व्या जगणित असवार ॥ होरे ॥ थाय होकार हुआ
रा ॥ होरे ॥ १३ ॥ जो ध्वज फरके व्योम ॥ होरे ॥ से
न्याने लारे कंपे छे भोम ॥ होरे ॥ १४ ॥ आव्यो जा-
णे प्रलय काल ॥ होरे ॥ शीर मेघाडंबर छत्र विशाळ

॥ઢોરે હઠીલા રાણા॥૨૫॥ ॥વલણ॥ ॥
મેઘાડંબર છત્ર બિરાજે॥ ઊલટી નગરી અક્રુરે॥
અગણિત અસવાર આવિયા॥ તેણે વિંટી લીધો અ-
નિરુદ્ધ રે॥૬॥ પદ ૮૨॥ ॥કડવું॥૫૪ મું ॥
॥રાગ ધનાશ્રી॥ ॥સાખી॥ ॥જેમ મ-
ક્ષિકામાં મધ રહે॥ તેમ રાસમાં અનિરુદ્ધ સોય॥ કો
આવી ઘા કરતું નથી॥ સહુ કો સામું જોય॥૧॥ ॥
ઢારી॥ ॥આવી સૈન્યા અસુરની, અનિરુદ્ધ લી
ધો ઘેરીજી॥ કામ કુંવરને મધ્યે લાવી, વિંટી વળ્યા
ચોફેરીજી॥૧॥ અમર કહે રે નિપજશે, જે ઇચ્છા પ
રમેશ્વરીજી॥ રિપુ દળના રૂપમાં, અનિરુદ્ધ લઘુ કેસરી
જી॥૨॥ બાણરાયને કહું કરે, લાંગળ ધરી શકટજી॥ વે
રી ચાયસ કોટિ મળ્યા, કમ જવે પોપટજી॥૩॥ ત્યારે
બાણાસુરે સુભટ વાર્યા, નવ કરશો કો ઘાતજી॥
વીર થોડીવાર થોભો, હું પૂછું એને વાતજી॥૪॥ મા-
ણીજેથી ઓખા નીરખે, રૂદન મૂક્યું છોડીજી॥ જો
વણપુંઠ જેથ ઊભા છે, તે રહ્યા છે કર જોડીજી॥૫॥
સુભટ પાસે રાય આવ્યો, બોલીયો અતિ ગરવેજી
॥ નફટ લંપટ નથી લાજતો, વિંટ્યો હણવા સરવે
જી॥૬॥ કુળ લજ્જમણા કોણ છે તું, કરમ તસ્કરનાં
કરેજી॥ હવે આવ્યો હાથમાં, અપરાધ કરી કેમ ઊ
ગરેજી॥૭॥ ગમન નહીં થાં અમરનું તો, તુને જા-

घतां केम शाव्युं जी ॥ अन्नाणे आवी पड्यो के, लूते
मन लभाव्युं जी ॥ टारीके स्वर्गथी कोण लाव्यो, कर
ण सरणुं लासे जी ॥ साच्युं कके नेम रीरी रहे, आपक
रहे ने विश्वासे जी ॥ नाकोण कुलमां अवतर्यो तुं, को
ण मात तातने गाम जी ॥ अनिरुद्ध के मारो पिताह
मल्यो, हवे पूछ्यानुं शुं काम जी ॥ ॥ मम पितु पिता प्रसि
द्ध छे, श्री कृष्ण कुगदाधर जी ॥ छत्रपतिनी घरुचो,
तुं सूरज मन विचार जी ॥ ४ ॥ वृष्णि कुलमां अवतर्यो
नाम मारुं अनिरुद्ध जी ॥ नेछडे ॥ ता समुद्र मध्योना
भीरी नगरी अघ जी ॥ ५ ॥ त्यार आणना सामुं नेरठने,
कैलांडपणनुं नांभ जी ॥ मोरी करी कन्यावरी, नवकोय
जनहप पामे जी ॥ ६ ॥ पौत्र जाणी श्रीकृष्णनो, पछी
आणे घरिया कर जी ॥ निगचर कन्यावर्यो, देवज अंकु
घर जी ॥ ७ ॥ शरीरसे थयो अनिरातडो, जे आण असुरप
णधीर जी ॥ हाकरो अनुरनो सांभळी, हाकी उठ्यो अ
निरुद्ध वीर जी ॥ ८ ॥ हाकारो सर्वे कर्यो, थयो सोर अकोर
जी ॥ ओखा जे आंसु ढाळियां, मारा नाथने पोहोंचे नो
र जी ॥ ९ ॥ अणवंत दीसे रातडा, आवी सेन्या भिकामणी
जी ॥ जेड जेपुवा यणकता, ऊणकती लाना जणी जी ॥
१० ॥ पवनवेगी पाजस्या, हय चाले छे हणहणी जी ॥ अन
ले लाधा लीडीया, आविया स्वामी लणी जी ॥ ११ ॥

॥ ॥ वलण ॥ ॥ स्वामी लणी सकुआ

विद्या ॥ ए केम करी सहुनरे ॥ मनमां धीरज राखीने
करती मंद रुदनरे ॥ ५॥ १०॥ ॥ कडवुं ॥ ५९ मुं
॥ ॥ राग सामेरी ॥ ॥ दोहरो ॥ ॥
जननी जणे तो हरि भक्त जण्य ॥ के दाता के शूर ॥ नहि
तो रहेजे वांझणी ॥ मत गमावे नूर ॥ १ ॥ ॥ देशी
॥ ॥ ए हुं वाहला तमो केम सहेसो, मारा
स्वामी सहु उमंग ॥ प्राणनाथने पीडा थाय ॥ हवे प्रगटयां कु-
र्मनां अंग ॥ १ ॥ देवना जोधा दैत्य जणिया, दयां नहि लव-
लेश ॥ नानी वयमां नाथजी, नथी जोयां मुछनां केश ॥ २
॥ च्यार दिवसनुं आंदणुं, करम ठगयुं वही ॥ मारा
स्वामीने मारशे, हवे देवडा नथी कहीं ॥ ३ ॥ पुत्र तमारो
अकलो, वीरो वणिया असुर ॥ एवुं जाणी सहाय करजो
शामळिया जी स्वसुर ॥ ४ ॥ कष्ट निवारण कृष्णजी, कुं
छुं तमारी कुळ वधु ॥ जे जाण ॥ मारी लाज जशे तो, आ
वशे नहि कुळ वधुं ॥ ५ ॥ भक्तना प्रतिपाळ छो, पनोता
श्री मोरारी ॥ संभाळजो पुत्रनी लेजो ॥ ना मूकशो वि-
सारी ॥ ६ ॥ अमो ने आ ॥ तमारी, अमो तमारां छे
रुं ॥ लाज लागशे वृद्धने, कोई कहेशे कापुं गो ॥ ७ ॥ एम
वुं जाणीने सहाय करजो, दामोदरजी दास ॥ पसी पल
णो प्रभुजी ॥ पुत्रनी करवा पख ॥ ८ ॥ भगवान भक्ती
ना भिनी, जरथार रिपुदण मध्या ॥ ९ ॥ कहे पिता प्राण-
ना ॥ जे भाणजुने तमो वृद्ध ॥ ॥ भाग डगडके गोरडी, गति

लगन्नणे घेलीं॥ जेवी ईच्छा ते प्राणडंडाडुं, मड स्वा
मी पेंहलीर॥२॥ मुखवक्र नेत्र जिह्‍ामणां, मूछ मोटी
मोटीं॥ जेवा असुर पिंटी वळ्या, स्वामीना पुंडळ केटि
॥३॥ हण वाहण सेन्या उटली, वींटी लीधो अनिरुद्ध
ह्धा॥ वीर वींट्यो वेरीए जे, जेम मक्षिकाए मधपा॥४॥
॥ ॥वलण॥ ॥वीर वींट्यो वेरी एणे केड
थ्यो बाणासुर रायरे॥ त्यारे ओखाए रुदन करवा
मांड्युं॥ संभारया नारद ऋषिरायरे॥१॥ आलस्वा
॥ ॥ कडवुं ॥ पदमुं॥ ॥राग मारीगर्री
॥ ॥ दुहो॥ ॥ कर्म करे ते कोण नव करे॥
कर्मनो आडो आंकडो॥ लख्या लेख मरे नहीं॥ ..
कोनो वांक॥१॥ ॥ देशी॥ ॥नारद संभार्या
ओखाए॥ तमो ऋषि चतुर सुजाण॥ कह्‍या तण
आपी गया॥ पापी जाप करे छ हाण॥१॥ नारदजी
नुं समरण करतां॥ आविया ततकाळ॥ पाय लागी
जी प्रेमे रे॥ प्रदक्षणा करी भाळ॥२॥ मुनि कहे तुं मा
रय पुत्रीं॥ मनवांछीत वर आव्या॥ त्यारे ओखा कहे
स्वामी जपेला, थाय माडु आगळ॥ त्यारे ऋषिए आ
शिरवाद दीधा, कल्लेसेम कल्याण॥ सहाय करशे श्री
कृष्णजी, सुख पामशो नीरवाण॥३॥ धीरज आ
पी मुनि गया, आशीश दईने सद्य॥ लगपान लग
ती लामनी, तरवार रिपु हण मध्य॥४॥ धनुष ली-

घां पांयसें, आणे यढाव्यां आणा॥ राग मारुगाय
गुणीजना॥ गड गडे नीशाना॥ ६॥ अनंग सूतने दां
डियो, जेम आल्ने ढांक्यो चंद्र॥ उपमा ओडगण तणी,
लेलाटे स्वेत बींदु॥ ७॥ आण कुंअरनी सुंढ सरखा,
शोलिता भलुजा॥ सरासन सरखी भ्रगुटी, नेत्र
जे अंबुजा॥ ८॥ तृण मात्र ने पड तो नथी, ओ आण
ने महाबाहु॥ असुरमां अनिरुद्ध शोले॥ जेम यंद्रमा
ने राहु॥ ९॥ अविलोक्युं विकराण रुप, करी तां आ
सरखां यसां॥ वपु शोले लूंजलता, रायणनुं जेम
वृक्ष॥ १०॥ कुंअर पड केडे वृक्ष जेमां के घस सर्पनो साथे॥
कु पेरमां पूर्वज छे, पिंड लेवा कहि आहाथ॥ ११॥ कृष्ट
नाके लाअना, घडी मोटा आछे करा॥ अथवा अपसी
दीसेछे, पंजरथांछे पर॥ १२॥ आ सम ने होयकुहाडे,
अथवा नोंगण ने घास॥ तो जोजे टलत स्वसुरनो,
उतारत लुब नार॥ १३॥ त्यारे बाण सुरने कसथुं
आव्युं, शुं बोले छे बाण॥ केतां डके अज्ञान न
होय, राय तमने हेछे गाण॥ १४॥ लय बाणि सुत अं
तर परजल्यो, बोले जल्यो बणवान॥ शुं कहुं जलांक
न लागे, नहि तो हत कन्या हा नाथा॥ १५॥ अेषुं कहिने कोपि
यो, बाणासुर तेणीवार॥ ज्वेद्ध सकुने कही ने, कन्ने
मारो मारा॥ १६॥ हयगज रथ अथेपैया, जडे जडेया
कन्या॥ दुंदुभी अंकु गडगडे, बाहु छे राजना॥ १७॥

साकण अणके अडग यणके, अणके सांगने लाणा ॥ अ-
णी॥ असुर सरवे छुटिया ते, आविया अनिरुद्ध तणी
॥१८॥ ॥ चलण ॥ ॥ अनिरुद्ध तणी
सरु आविया ॥ राक्षस तेणीवार रे ॥ पछी काम कुंवरे
प्राक्रम कर्युं ॥ तेनो कहुं विस्तार रे ॥१७॥१९॥ ॥
कडवुं ॥ पचमुं* ॥ ॥ राग मारुनी देशी ॥ ॥
दोहरो ॥ ॥ हथियार विना कुंवरे कुंडुं ॥ जेम करतो
मन विचार ॥ जेवे कौतांडके रा कर विषे ॥ धनुष दीकुं ते-
णीवार ॥१॥ ॥ देशी ॥ ॥ कोप्यो अनिरुद्ध
तेणीवार ॥ कीधुं प्राक्रम अपरमपार ॥१॥ अरु तलप
मारी निरवाण ॥ लीधुं कौतांडनुं धनुषने बाण ॥२
॥ पछी बाण कर्युं संधाण ॥ मंत्र संयुक्त कर्युं निर
वाण ॥३॥ अरु बाण मुक्युं तेणीवार ॥ जाणे विद्युत-
नो चमत्कार ॥४॥ त्यारे बाणे मूक्यां दश बाण ॥
पेखुं बाण छेद्युं नीरवाण ॥५॥ सो बाण मूक्यां अ-
निरुद्ध ॥ थावा लाग्युं त्यां दारुण युद्ध ॥६॥ मूक्यां सहस्र
बाण राजन ॥ जेक लक्ष मूक्यां रति तन ॥७॥ दश ल-
क्ष बाण मतिनाथे ॥ तेनुं तेज घणुं छे जघात ॥८॥
कोटि बाण मूक्यां काम बाणा ॥ बाणने क्रोध व्याप्यो
ततकाण ॥९॥ बाणे दश सहस्त्र मूक्युं तास ॥ कीधो स-
कण तेरीरनो नाश ॥१०॥ तव चढ्यो अनिरुद्धने क्रोध
॥ अेक बाण काढ्युं अविरोध ॥११॥ ते मूक्युं वछतुं अक-

* सत्तावनमुं कडवुं छापेलीयाणा केहेता नथी.

रथना॥ सारथीनुं शीर कर्युं छेदना॥ २२॥ मूर्छ्युं कृष्ण॥
रूखाण थिराण॥ पड्यो रथमांथी भूपाण॥ २३॥
पड्यो मूरछीत थईने आण॥ स्वासोस्वास रहि-
त निरवाण॥ २४॥ अेक घडियें वलि मूरछाया॥ पछी
कोपे चढ्यो घणुं राय॥ २५॥ अेणे कीधुं मुजने विघन
॥ माटे पमाडुं अेने पतन॥ २६॥ अेम कहीने आण कढाड्युं
तेठामां जर्थ थंर छे जेनुं नाम॥ २७॥ मूक्यो तेवीर ज्या
रे राजन॥ त्यारे अनिरुद्धे विचार्युं मन॥ २८॥ जगजी
वन अणके आण॥ निश्चे मारशे मुजने जाण॥ २९॥ जा
गति लंगथवा लाग्यो धीर॥ त्यारे समर्या श्रीजदुवी
र॥ ३०॥ तेने छेदवाने निरवाण॥ चढाव्युं धनुष वीपे
र आण॥ ३१॥ अेवे आव्यो तेवीर निरधार॥ वाग्यो
अनिरुद्धना हृदे मोझार॥ ३२॥ जरे में युद्ध नाथयुं निर
धार॥ अेम कहीने पड्यो पृथवी मोझार॥ ३३॥ अेवे जा
ण्यो शोणितपुरनो असुर॥ लेई धनुषने नाखे दूर॥ ३४॥
पण सात थई जेटले॥ मूरछा वली गई तेटले॥ ३५॥
जेने कृष्ण सरखा छे सहाय॥ तेने मूरछा थकी शुं था
य॥ ३६॥ ॥ वलण॥ ॥ मूरछा वलीने जे
गण लीधी॥ कोपियो अपरम पार रे॥ पछी बाण सुर
भगवंत आंध्यो॥ ते संभलावुं सार रे॥ ३७॥ १९०॥
॥ ॥ कडवुं॥ ५१ मुं॥ ॥ राग ढाल॥ ॥
ढाल॥ ॥ सुरने वहालो संग्राम छे॥ जेम कामीने

वहाणो झाम ॥ त्रोंगण लीधी कर विषे ॥ कन्या लाग्यो सं
ग्राम ॥ ॥ देशी ॥ ॥ फेरवी त्रोंगण जण
करीने, रिपु हण्युं बळवंत ॥ ताज्या पंच छ ज्या माडा
पाड्या ॥ आण्यो सहुनो अंत ॥ ५ ॥ प्रहार पूरण थाय सु
रण ॥ असुर पाछा वळिया ॥ अंग रातां रीस करत्यां ध
रणी ऊपर ढळिया ॥ ६ ॥ रणमां नेत्रा रोणी मूक्या, अ-
निरुद्ध इंद्र समान ॥ असुर सुरथी नासता, जेम राई-
जथी श्वान ॥ ७ ॥ कहुं तेहरे ने नारनुं, सुणी अनिरुद्ध-
ना होकार ॥ ताणी देखतां अनिरुद्धे, कर्युं सेन्या तबोत
रा ॥ ८ ॥ दस सहस्त्र योद्धा रायना, अनिरुद्धे कीधा चूर ॥
समुद्रमां संग्राम थयो, वह्युं शोणित सरिता पूर ॥ ९ ॥
बूंबाण पडियुं नग्र मध्ये, कर असुर नारी नार ॥ त्रोंग
ण देखी बाण धरीयो, सज्ज ने नागपाश ॥ त्रोंग
ण छेदी लुन तणी, पछी मेलिया छे सर्प ॥ काम कुंवरने
बांधियो, पछी गाज्यो छे नर्प ॥ १० ॥ ॥ वलण ॥
॥ ॥ नृप गाज्यो मेघनी पेरे ॥ शीत राखी ओखा
ये ॥ पछी वरकन्याने बंधन करी ॥ बाण सुर लेई नय
री ॥ ८ ॥ ॥ कडवुं ॥ ५०मुं ॥ ॥ राग राम-
ग्री ॥ ॥ दोहरो ॥ ॥ सहस्त्र नरथा रो निकळी ॥
त्यां रीपुं जे सिंहनो बाप ॥ अनिरुद्ध जेह दानव घणा ॥ मांदे
बांधी लीधो तेह बाप ॥ १ ॥ नग्रमां लेईने नयछो ॥ मध्य ज-
नने सार ॥ नृप अदभूत अनिरुद्धनुं ॥ लेई मोह पामी सह

* ओखाहरणमां कडवुं डलोई पाथी केताक नथी.

ના॥ ૨ ॥ ॥ દેશીગરબાની ॥ ॥
ડી કામણ ગારી હો સખી એની આંખડી કામણ ગા
॥ ટેક ॥ પતિવૃતાને પાડે પલકમાં, ચંચળ ચોર અણિયા
॥ હો સખી ॥ ૧ ॥ સામું જોતામાં સુધબુધ ભૂલે ॥ લાગે તે
પ્રેમની તાણી ॥ હો સખી ॥ ૨ ॥ નમ સ્યામાં સરવે સમજા
યા જોતાં જણે નહી જાણી ॥ હો સખી ॥ ૩ ॥ અંગ સકોમ
ળ અતિ ઘણું એનું ॥ મ્યાન છે તેની ન કાણી ॥ હો સખી ॥
૪ ॥ કટિ કેસરીના સરખી જેને ॥ ગણી મગરૂપી અન-
ણી ॥ હો સખી ॥ ૫ ॥ પાંપણ ભમરા ચાંપ સરિખી ॥
અંગુરી ભુલાવા વાળી ॥ હો સખી ॥ ૬ ॥ આવા સ્વા-
મીતણો કર સાહ્યો ॥ ભાગ્યવંત બાણની જાણી ॥ હો
સખી ॥ ૭ ॥ મંત્ર જંત્રને તંત્રની વિદ્યા ॥ નારદ ચેર-
ણી ॥ હો સખી ॥ ૮ ॥ રોલા એની કામળ સરખી ॥ નુ
અવેણમાં મોહની ઘાલી ॥ હો સખી ॥ ૯ ॥ મોહપા-
મ્યાં રુકમણી કંથ સરખા ॥ બુધે ગોપે પછી નગ્નજાણી ॥ હો
સખી ॥ ૧૦ ॥ ॥ વલણ ॥ ॥ ગોપે પછી જા ન-
ણા સહુ જોતી અનિરુદ્ધ રૂપને ॥ બંધન કરી પુરમાં લ-
ઈ ચાલ્યા ॥ શુક કહે પરિક્ષિત ભૂપને ॥ ૧ ॥ ૨૦ ॥ ॥
॥ કડવું ॥ ૨૦ મું ॥ ॥ રાગ રામગ્રી ॥ ॥ ટેક ॥ ॥
માણસ માત્ર સહુ માનજો ॥ દુઃખના ઘરથી રે આ ॥ કોટિ
ઊપાએ ટળે નહી ॥ લખ્યો કર્મમાં લેખ ॥ ૧ ॥ ॥
હરી ॥ ॥ આણે તે જન્યોને બાંધિયાં ॥ ઘરજ

एणी देई अनया ॥ अनिरुद्ध राख्यां मुख आगळे ॥ सुंदरा-
खी कन्याय ॥ जाणे तेणी ॥ अडीरामां ओरकणा वि-
यो ॥ ढांकियो अलिआरा ॥ छानी ओखा मंदिर मोकली
॥ राख्यो कुंवरने ल्हार ॥ जाणे ते ॥ २ ॥ लक्षणवंतो पण
ते बेहु हतो ॥ जेहु हता ओकुवास ॥ दैत्यनुं दळ पुंठे पणे ॥
घेरी रह्युं छे दास ॥ जाणे ते ॥ ३ ॥ जेह पेम पहुरयो पाघडी
तणो ॥ आव्यो पग परमाण ॥ मोरे ते मोरन मासियो
॥ नोह करे छे वखाण ॥ जाणे ते ॥ ४ ॥ ओखा नरसीन-
ने परणशे ॥ मकरी नेलरथारा ॥ ते स्वामी रुख रुंधा
मरी ॥ लीधो जाणे सार ॥ जाणे ते ॥ ५ ॥ कोई कहे कुंवर
कोडामणो ॥ रुपवंतो रसाळ ॥ जेनी कायासे कामनी पडे
॥ नाख मोहनी जाळ ॥ जाणे ते ॥ ६ ॥ जेनी भूसामणी
भृकुटी घणी ॥ लली भूलेरे नार ॥ जेता कुंवारीने काम
ण करे ॥ अंतारीने कुमार ॥ जाणे ते ॥ ७ ॥ त्यारे सखी
प्रत्ये सखी ओचरे ॥ सांभळ सैयर अेथ ॥ अेतो जां-
ध्यो लुवे आपणी लणी ॥ अेनी अेवी छे टेव ॥ जाणे
॥ ८ ॥ चार मास सुख भोगव्युं घणुं ॥ लीधो स्नेहनो स्वा-
द ॥ हवे तो भरम भलागीयो ॥ लाग्यो लोक उपवाद
॥ जाणे ते ॥ ९ ॥ ॥ वलण ॥ ॥ लाग्यो लो-
क उपवाद पण ॥ पाम्यो देव कन्याय रे ॥ पछी जाण्या सु-
र अनिरुद्ध ओखाने ॥ नाख्यां कारागृह मांहे रे ॥ १० ॥
सपटला ॥ कडवुं ॥ ७९ मुं ॥ राग धनाश्री ॥

दुःखा ॥ ॥अनुरने चिंताघणी॥ दुवे दुवेने
॥बंधन लेई जेडु जेडनां॥सुकाणां तेनां तन॥ ॥
॥ ॥ढाळ॥ ॥गुरुदेवजी वाणी बोल्यारे ॥
सांभळो परीक्षित रायजी॥ कृष्णकुंवरने कन्याराख्यां
कारागृहनी मांयजी॥१॥नानाविधनां बंधनकीधां,
काढी नथी के स्वासनजी॥ जेड जेडनां मुख दामणांदी
धी, मूके घणो निस्वासनजी॥२॥ राणी बाणासुरत
णीते, करे छे नित्य मसनजी॥ छोकरी नमार्ईने लूख्यं
भणी, छानुं मोकले लसनजी॥३॥ कुवरे ऐखीनेनाथनुं,
ओखा नेत्रे भरे छे नीरजी॥ अनिरुद्ध आपजणे
कीने, आपेछे अजणाने धीरजी॥४॥ बाळे आव्यो
असुर कुळने॥ बेयुं तरणा मात्रजी॥ पण रोळाया
क्या स्वसुरनी, अमो बंधाव्युं छे गात्रजी॥५॥ आव्य
तो सघ छुटुं ॥ दुःख दानव करा पुत्रजी॥ पण थुं कुं स्व
सुरकुळमां॥ राखवुं छे घरसूत्रजी॥६॥ काळे करीयवज
वरी, छोडावशे सहु बंधजी॥ आकरी अवनी जेह
थारो, जेथी करशेनी बंधजी॥७॥ सहाय करशे रामश्या
मनो, असुर थाशे अंधजी॥ कृष्ण आवी बाणासुर
ना, छेदशे सहस्र स्कंधजी॥८॥ मारा सम भले सुंद
री, आंसुं करो मुख चंदजी॥ बंधन पे दुःख घणुं थाय
छे॥ तारां देखीने अश्रुबुंदजी॥९॥ एम करी आसन
वासना, हरि आव्यानु हारदजी॥ कोना भणे त्रो-

मऊ.रा.ग्रहमां, आव्या ऋषि नारदजी ॥९॥ लक्ष्मन
पाम्यो कामकुंवर, लिपी कीधी दृष्टजी ॥ शरीर धूजे छे
अति घणुं, ओखानी नारीक्यो स्पष्टजी ॥१०॥ अल्या
रोलावे छे प्राक्रमी तुं, ओखनी मुक्त साधजी ॥ अे
ण रायनी परण्यो पुत्री, ते पृथ्वीमांथई ख्यातजी ॥१२॥
डोंरणमां तें आलक घाल्यो, अंतर रीनयहूतेजी ॥
घोडे थडे ते पडे पृथ्वी, लणे ते नरलूलेजी ॥१३॥ दीपा
व्यो घरो वसुदेवनो, अंधाये लांछन रेयजी ॥ काले
मोकलुं कृष्णने, द्वारकां लगीछुं कुंयजी ॥१४॥ आतमो
धीरज राखजे, कुं लगीछुं द्वारिकां मांयजी ॥ श्रीकृष्ण
साथे सेन्या लेईने, आवुं हुना मांयजी ॥१५॥ अज
लस कृष्ण जहिं आवशे, त्यारे थशे युद्ध अपारजी ॥
असुरने मारी करी, तुने मूकावतां नहि वारजी ॥१६
॥ ॥वलण॥ ॥मूकावतां नहीं वारला
गे॥ ऋषि गया अेवुं कहीरे॥ रहजो कहे सुणरायजी॥
हवे अनिरुद्ध शुं करतो नहींरे ॥७॥१२०॥ ॥
कडवुं॥८*मुं॥ ॥राग मल्हारी॥ ॥ढाळ
॥ ॥कुळदेवीनुं समरण करी॥ओखा कलाग्यो
पाय॥ लागवती लवताराणी॥ आवी करजे सहा
य॥ ॥टेक॥ ॥वीर रणपडयो धुरे,
सिंहवाहनी, रूपे करुं कोनी आश॥ वीर रणपडयो धुं
रे सिंहवाहनी॥ टेक॥ कारागृहनां ज्यारे आणा सुरा

* आंकडामां कडवुं उलोधाणा केहेतानथी

मारो नथी निकळतो श्वास॥रे॥रण॥११॥कर्म संबं
धेरे आवियो॥ मारी सोधना करी शो पाण॥रे॥रण॥
१२॥ पुरुषे खानपान मळतुं नथी॥ स्नान करवाने शीत-
ळ नीर॥रे॥रण॥१३॥ सुवाने सैयारे मळे नहीं॥ कंठे
वळ्या घणा सुकरी रा॥रे॥रण॥१४॥ कुं आणकनी रे
सहाय ताकशो॥ नहीं लूणुं लवन निरधार॥रे॥रण
॥१६॥ त्यारे द्वारिकारे पहोंच्युं जमो, ब्राह्मण न मारी
रा हलधर॥रे॥रण॥१७॥ जेवी हिनता रे सांभळी॥
प्रसन्न थयां छे अंबा माय॥रे॥रण॥१८॥ धीरज रा-
ख्य तुं रे आणकु॥ आवशे कृष्ण थोडा दिन मांया॥रे॥र
ण॥१९॥ ॥वलण॥ ॥आवशे थोडा
दिवसमां॥१९॥ ईश्वरो वर आपी गयां रे॥ शुकदेव कहे प-
रिक्षितने॥ द्वारिकांनी रीत थई रे॥२०॥२१॥
॥ ॥कडवुं ६३ मुं॥ ॥राग सामेरी॥ ॥
कहे॥ ॥ओखा करे रुदन घणी॥ पण लो नहीं
ते आण॥ नारीयो घणी चींता करे॥ पुरमां पडी हा
ण॥१॥ कायर नर डगमगा करे॥ तुं धीरज कां न धरे
॥टेक॥ शीर पे कृष्ण हा॥ सो गरल तं न हिसार॥ ॥
दिनी॥ ॥शुकजी कहे परीक्षितने, आण आसुरे आं
ध्यो योद्धा॥ कपे द्वारिकांनी करुं कथा॥ लाद्य करता पति
सोधा॥२॥ हिंडोळा सहीत कुंवर हरियो॥ मणी लाद्य-
नी टोळी॥ हाहाकार थयो नगरमध्ये॥ जन निंदुनी थई

बोरी॥२॥रति अति आक्रंद करे छे, मळ्युं विनतानुं वृंद
वृक्ष मांहेली रोहणी देखीने, अति करतां आक्रंद॥३॥अ
दय समय कहे माधवने शुं बेठा छो स्वामी॥ विचार कर
तां विलंब थाय, दुःख ने लागे खामी॥४॥ रावा सुदय कहे
राम रामने, शुं बेठा छो भूपाल॥ वाहार ने विलंब थाय
छे॥ सैन्या करो धाधूपा॥ पा॥ उग्रसेन कहे आ अचर्य
मोटुं॥ कोणे करयो कीं लो॥ देव दैत्य के राक्षसे लीधो,
खप करीने खोळो॥६॥ सहु साथीने जदुनाथ कहे छे,
त्यांथी राने करो छो रामी॥ गोत्र देवाने गमतुं करो,
जे कुंवर हरवानुं कर्म॥७॥ अगियार वर्ष अमो गोकु
ळ सेव्युं, मामा कंसने त्रासे॥ प्रद्युमनने दैत्य हरि गयो
ते, आव्यो सोळमे वरसे॥८॥ फरी अनिरुद्ध आव
री, जेने साचवती कुणदेवी॥ कृष्ण कुटुंबने रोतुं रा
ख्युं, आशा दीधी अेवी॥९॥ पांच मास अेम वही
गयाने, त्यार पछे महा दुःखी॥ अेवे राणी तपुरथी
कृष्ण सभामां, आविया नारद ऋषि॥१०॥ हरि आ
दि जादव सरवे उठ्या, मान मुनिने दीधुं॥ आदर शुं आ
सन आपीने, त्यां पूजन कीधुं॥११॥ समाचार पूछे
श्री कृष्णजी, नारद वणतुं त्यांजे॥ उतपात थातने
पुत्रने, बाणासुर बांधी राखे॥१२॥ ईश्वरी ईच्छाओ जे
ओखाने परण्यो, संबंध जेयो त्यांथी॥ आ जा
पहो अनिरुद्ध पेठे छे, बाणासुरे बांध्यो॥१३॥ ते माटे

कृतमने कहुं छुं, जेतो साच्चो पेरा पुत्र तमारो ज्यां
धियो, राय आणासुरने घेर ॥ ६२ ॥ रूक्मणी जेथी
कृष्ण तेडाव्या, मांडीने कही वात ॥ असुरने घेर आणी
बांध्यो, केम सेहेशो उपघात ॥ ६३ ॥ ॥ वलण ॥
॥ उपघात केम सेहेशो मल्हु ज्या पुत्रनो परिताप नि-
वारियेरे ॥ न्हय सेन्या साथे लईने ॥ शोणितपुर
मां पधारीजेरे ॥ ६४ ॥ ३५ ॥ ॥ कडवुं ॥ ३६ मुं
॥ ॥ राग मल्हार ॥ ॥ ढाल ॥ ॥
समन्नवी कहुं स्वामीने ॥ जे छि माणसनी रीत
॥ रमा वृन्द करतां कहे ॥ सुणीजे स्वामी जगत
॥ १ ॥ ॥ ढाल ॥ ॥ रूक्मणी तो कल्पांत करे
छे, सांभलजो सारींगपाणी ॥ आज हमो तो प्राण
तजीशुं ॥ नहितो पुत्रने आपो आणी ॥ २ ॥ अंतर
ज्ञानथी शुं जोई रह्या छो, न होय तमारो ए धर्म ॥ पु
त्र मारो कष्ट पामे, ते नथी जाणता मर्म ॥ ३ ॥ जो
ज्ञानेश्वर लईने वेणा पडे, त्यारे ततक्षण ऊठी धाय ॥ ए
क पुत्र मारो परघेर पडियो, ते हैये दुःख न माय ॥ ४ ॥
अमारे तो लेहेणुं नथी, तमो करो जीजीनी सार ॥
प्रद्युमन दुःखिया थईने बेठा, सोमकरे छे अपार ॥ ५ ॥
रूक्मणी कहे प्रभु अरद तमारा भक्तवत्सल केवा
या ॥ जेक अनिरुद्ध पुत्र माटे, प्राण अमारा जया पे
॥ ६ ॥ गोराणीनुं मन मनाव्युं ॥ जोजे मोकल्यो आणा ॥

* श्रीलक्षमं कहे उत्तोरीयाजा कहेतानथी

सागर मांथी सोधी लाव्या, जेवा छोरे द्याणा ॥ ६ ॥
सहु स्त्रियो विचार करे छे, पुत्र गयो हवे शुं करशो ॥ वि
षम ठामे राख्यो हशे, कोण जाणे लूंट्यो के तरशो ॥ ७
॥ अन्यो अन्य अबळा एम कहे छे, प्यालो लूंघरनो शुं
वढीए ॥ ने अमो पुरुष सरज्यां होतती, जईने ते शुं
वढीए ॥ ८ ॥ त्यारे जादव सरवे उठियाने, वजडाव्यां नि
शान ॥ शाम राम ततपर थया, त्यां जीतवाने जाण ॥
ला गरुडने तेडावियोने, मळ्युं सरवे दळ ॥ कुटुंब स
हुने धीरज आपी, छे कुंवरने कशणा ॥ ९ ॥ शंखोधरने
सात्यकी ओधव, वणी पुत्र ने प्रद्युमन ॥ श्री कृष्णे सा
थे बेसाडीने, चडियो खगराज नभमां ॥ एक पोहोरमां
पहोंच्या, असुरे सांभळी पंखनाद ने ऊप
कंठे आवीने, शामणे पुरयो शंख ॥ १० ॥ ॥
वणाण ॥ ॥ शंख पुरयो शामणे ॥ त्यारे ऊपजयो
सहस्त्र पाणरे ॥ त्रासे नासे सोळ पुरना ॥ पड्युं छे लं
गाणरे ॥ १ ॥ पद २४ मुं ॥ ॥ कडवुं ॥ ३५ मुं ॥ ॥
राग सारंग ॥ ॥ दोहरो ॥ ॥ जेना दीठे नथ
मरे ॥ तेना मार्या मरे न जाण ॥ शंख शामळानो
सांभळी ॥ प्राण नां गयां ओसाण ॥ १ ॥ ॥ ढाळ
॥ ॥ शंख राज विषेनुं ज्ञानण ॥ रिपु रूदेनुं वि-
दारण ॥ कृष्णनुं आगमन जाणने थयुं ॥ त्यारे आक्रम
कुंठजे गयुं ॥ २ ॥ अनिरुद्ध कहे सुंदरी सुंदरी ॥ शंख

तणायो आव्या श्री हरि ॥ छूट्या बंधन गरुड थ-
की ॥ गाजे हलधरने सात्यकी ॥ २ ॥ बोले प्रद्युम्न मो
टे स्वरे ॥ बाणना प्राण छे हरी करे ॥ गोविंदे गर्ज-
ना करी घणी ॥ जादव सेन्या आवी मणी ॥ ३ ॥ मंत्री
कहे छे हो नरेश ॥ जादवसेन्या चांपे छे आपणे देश ॥
आव्यो अनुचर लाव्यो वात ॥ हण हाले छे अरी अ-
ख्यात ॥ ४ ॥ कृष्ण छीतरया वाडीनी माहे ॥ डेरा तंबु
कस्या छे त्यांहे ॥ ५ ॥ ॥ राग कडखो ॥ ॥ वाडीमां
विठलजी तरया, पडयुं सेन्या च्यारे पास ॥ पछी ओध-
वजीने पासे तेडी, बोल्या श्री अविनाश ॥ १ ॥ श्री
कृष्ण कहे ओधव सुणो, तमे जाओ विष्टि करवा आवार ने
बाणासुर कह्युं करे तो, सरे अमनुं काज ॥ २ ॥ त्यारे
ओधव त्यांथी चालिया, ते सभा मध्ये आव्या ॥
आदर दीधो अति घणोने, बाणासुर बोलाव्या ॥
३ ॥ त्यारे ओधवजी वाणी वदे ॥ सुणो बाणासुर
राजन ॥ तमो केम नथी जाणता जे, आव्या जुग
जीवन ॥ ४ ॥ माटे मन मूकीने मलो, सुख पाम-
शो घणुं राय ॥ ओखा अनिरुद्ध आगळ करीने,
लागो हरिने पाय ॥ ५ ॥ एवी वाणी सांभळीने
बाणने लागी ज्वाळ ॥ जे पापी जादव आविया
हुं आपुं हथडां काळ ॥ ६ ॥ में जाणी मृत्यो जवतो

* ओधवजीए बाणासुरने त्यां जइ विष्टि करी ते उल्लोइ पाणा केहेता नथी.

जे प्रद्युमननो तन॥ कपट करी कन्या वर्यो, मुने ल-
गाड्युं लांछन॥१२॥ अमे अहव सघळे शुविया, न
थी दीठा मारा कथा॥ आज प्राण लेउं सर्वना, अनु-
रुद्ध अहव साथ॥१३॥ जे कृष्ण छे कपटी घणो, ए-
णे कर्यां एवां कर्म॥ वळी पुत्र पासे करावे छे, अजो
एनो धर्म॥१४॥ त्यारे ओधव कहे सुणो रायजी,
मनमां विचारो वात॥ रीस ना नहीं पामो तमो,
युद्ध करीने ते साथ॥१५॥ आ समे अहव अलेशवर
छे, सहायश्री जदुनाथ॥ मरण जीवन जय विजय
ते, छे श्री हरिने हाथ॥१६॥ माटे मणो माधवने जई,
नथी थयुं कंई काम॥ कुळवंत कुंवरे वरी कन्या, थयुं त-
मारुं नाम॥१७॥ कुळवंत राजा कृष्णजी, कुळ अणुं जो
नी अनता॥ केम आपुं अन्यो विवाह करीने, परणावुं
साक्षात॥१८॥ कर्म थोरानां करे जोशी, ते ऊपर अ-
लीमान॥ आज कहुं सहुने पाधरा॥ तो जाणा सु-
रमुज नाम॥१९॥ व्याह चढावुं मेहनी, रोकुं अहव
केरा तन॥ युद्ध कर्या वण कन्या आपुं तो, लाजे जणि
रा अन्न॥२०॥ अजो कहे अने कृष्णने, अहोय क्षत्री
तन॥ तो युद्ध करीजी तो मुजने, एम बोलियो रा-
जन॥२१॥ ओधव त्यांथी ऊठी आव्या, ते कह्युं सकु
ण नीरख्याण॥ सभा मांर हरिये सांभळी, वजडाव्यां
निशान॥२२॥ ॥वळण॥ ॥वजडाव्यां

निशान त्यां ॥ अघ सकु ततपर थयारे ॥ दीअंधु
ख्यो शामणे ॥ सकु युद्ध करवा उत्तारह्यारे ॥ ३ ॥
परजता ॥ ॥ कडखां ॥ दरमुं ॥ ॥ राग मारू
॥ ॥ धाक्रो ॥ ॥ डुरमुखी स्त्रि अरढोल
वर्णी ॥ मूरख अनने सार ॥ ने मुखथी कहे माने न
हीं ॥ अने मार लणो अधिकार ॥ १ ॥ ॥ देशी
॥ ॥ धाग्यां अहवकेरां निशान ॥ पथुं जाण
सुरने अण ॥ १ ॥ त्यारे मंत्रीने करी जागन्या ॥ से
न्या ततत्रर निशांगना ॥ २ ॥ दुंदुभी नाना विध
गडगडे ॥ सहस्त्र धरी वीर चाहन यडा ॥ ३ ॥ अल्हा
ल्हूंपे अेया नरखी ॥ सैन्याटोप सेना कवरखी ॥
४ ॥ पाखर अकतर घुघरमाळा ॥ अयकारे घोडा दंडाळा
॥ ५ ॥ पोतानी छाया देखीने अडके ॥ अस्वार मां
होमांहे अडके ॥ ६ ॥ वांदरिया वांदे नाच्यंता ॥ धुर
घोडाने पाणी पंथा ॥ ७ ॥ कजरा काजाने कलंकी ॥
पंआका उडगण ने आलरंगी ॥ ८ ॥ कुमेदली अने
पंच वरणा ॥ नाखे काळते अणगे करणा ॥ नाक-
जावा देण नेवा कथी ॥ उपर जेठा योद्धा काणलाथी
॥ १० ॥ रथ पाळा अस्वार अनंत ॥ धसे धीर डसे मु-
अ दंता ॥ ११ ॥ प्रचंड अणगे मोटा पहाड ॥ हो चाले आ-
ली करु आडा ॥ १२ ॥ पुरपोणे सेन्या न समाया ॥ दणोअ
दय केहेता अयाधडु ॥ टोणां उपर टोणां आवे ॥

पग मूकारे धरणी धूजे ॥ २ वारीसे अंतर मांग
रगडीयो ॥ रण राय अणासुर चढियो ॥ ५ ॥ क्रो-
धे गाज्यो अणासुर मल्ला पृथ्वी पड्छे हेठी पह्य
॥ ६ ॥ मुखे गर्जना करी लूपाणा ॥ अण लर्ण थांस
तपा ताणा ॥ १० ॥ अमल खोर्ड पोहोंच्यो लई नाहा
आणे कीधो श्रीकृष्णने साह ॥ ११ ॥ अगाडे आव्यो
आप फरी ॥ नहीं व्वाहे पाछो फरी ॥ १२ ॥ ऊन्मत्त
लहेव ऊछांछण ॥ तमो हमो संसार सहुणा ॥ १३ ॥
कुंवारी कन्याने कपटे वरो ॥ क्षत्री अणनां कर्म आ-
चरो ॥ १४ ॥ सघळे धांका पईने फरो ॥ १५ ॥ मांसापे
पेसे पारी रो ॥ १६ ॥ कुकर्म कीधुं कुंवरे ॥ पढवा आम्बा
व्या ते ऊपरे ॥ १७ ॥ त्यारे हरीने बोल्या लगमा
ना ॥ अमो लेई ने आव्या छुं लनना ॥ १८ ॥ ल्ले विधा
ताजे कीधो संबंधा ॥ तो वरकन्याना छोडो बंधा ॥
१९ ॥ अणासुरने चढ्यो तव कोपा ॥ संबंध शाने
रे गोवाणा ॥ २० ॥ जेवी आपुं पेहेरामणी ॥ सकुने
मोकलुं जमपुर भणी ॥ २१ ॥ अणासुर बोल्यो जे-
वुं व्यंग ॥ कृष्णे सलकल्युं सारंग ॥ २२ ॥ कडाकुडकडक
अडी थयां ॥ ऊघाडां आयुध करमां ग्रह्यां ॥ २३ ॥
आंडां जम्धर ने तरवार ॥ कुहाडे शर लाथी थी
अहार ॥ ३० ॥ तुम्बर त्रिशूळ ने भूशाळ ॥ ७ ॥ त्या
राम धरीने हणा ॥ ३१ ॥ छपन कोटि अहवगरगडे ॥

दानव ऊपर तूटी पडे ।। मानव दानव दण दणाय ।। दे
खी बाणासुर अकुलाय ।। ३ ।। पाछ्या नंदी असुर
समान ।। बाणे धरियुं ते शीवनुं ध्यान ।। ४ ।। राग अ-
गियार कोटि गणनी सैन्याय ।। लेईने आव्या शंक
र राय ।। ५ ।। भूत प्रेत डाकण सींकारी ।। अेणी पे
रे आव्या त्रिपुरारी ।। ६ ।। वागे रणसींगी डमरुने डाक ।।
नाव्या हर हरिने ईश हाक ।। ७ ।। ।। वलण
।। ।। हाक मारी शंकरे ।। ज्यां गयो केशव राम रे
।। भट प्रेमानंद कहे ।। हरि हरनो संग्राम रे ।। ८ ।।
कडवुं ।। ७७ मुं ।। ।। राग सारंग
।। ।। ढाळ ।। ।। ईश्वर पोते आविया ।।
करी वृषभ ऊपर आसन ।। वर आप्यो ते विसरी गया ।।
।। ने हर करी कृष्णशुं छे दन ।। १ ।। ।। देशी ।। ।।
युद्ध आव्या शंकर रायजी ।। करवा सेवकनी ते सहायजी ।।
देखी लोपो शिव भगवानजी ।। अंतर रीझ्यो दैत्यरा-
जनजी ।। १ ।। ।। ढाळ ।। ।। राय रीझ्यो असुर
नो ते, शरण शंकरने गयो ।। पाय लागी पंचवदनने,
समाचार सर्वे कह्यो ।। २ ।। पुत्रने प्रद्युमनतणे, तेणे
लगाड्युं लांछन ।। नमात्र पृथ्वी लोगवी ।। सव्युं ओ-
खानुं लोचन ।। ३ ।। बंधने अनिरुद्ध राख्यो, मुने हणवा
तां तेड्या आवी ।। अेवा अपराध ऊपरे, आव्या कृष्ण
कटक पहावी ।। ४ ।। वात सांभळी विरोधनी ।। त्यारे

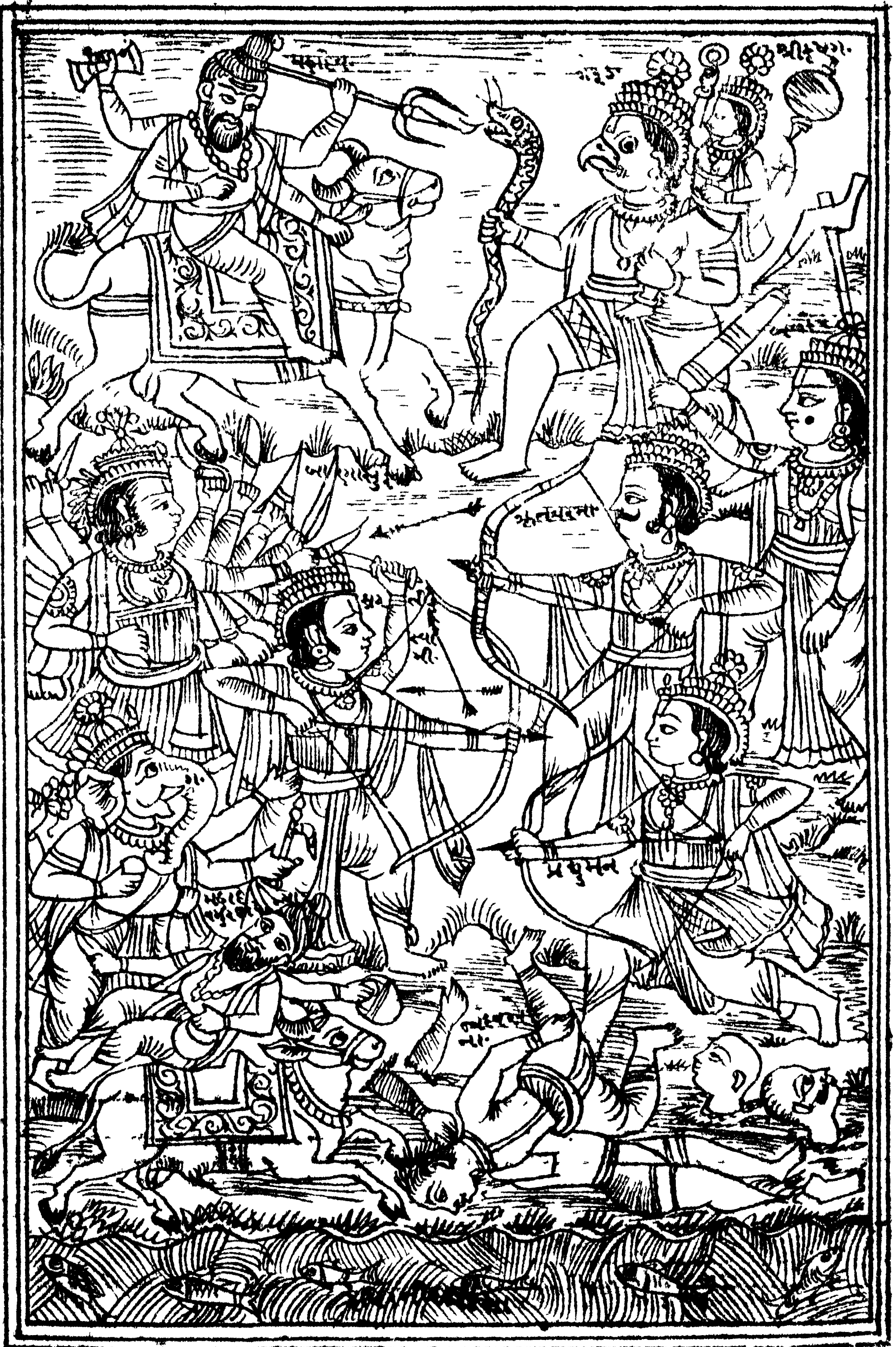
शंकरने चढ्यो क्रोध ॥ हवडां एनो उपाय करुं ॥ तुंथी
रत्नराशि सहो लेय ॥ ५ ॥ ॥ वलण ॥ ॥ पो-
ढ्यांथी रत्नराशि तुं ॥ शंकरे जेथी वाणी कही रे ॥ हवे उपा-
य करुं जेनो कह्यो ॥ शंकरने क्रोध व्याप्यो सही रे ॥ ६ ॥ ७ ॥
॥ ॥ कडवुं ८ मुं ॥ ॥ राग मारु ॥ ॥
हाकरो ॥ ॥ क्रोध व्याप्यो नेहनो ॥ ते नगणे ल-
तना तने ताता ॥ क्रोध शंकरने व्याप्यो घणो ॥ थयां नेत्र
रुंसुनी लनतारी ॥ ॥ टेरी ॥ ॥ व्याप्यो क्रो-
ध शंकरने अपार ॥ थयां नेत्र ते अग्नि आकार ॥ १ ॥
महा क्रोध व्याप्यो छे तेणे वार ॥ नेत्रथी प्रगट करी अंगना-
र ॥ २ ॥ ते बोली शंकर शुं शीर नामी ॥ मुने आज्ञा आ-
पो हो स्वामी ॥ ३ ॥ क्रोधानां सुणी जे वांचन ॥ ते
शुं बोलियां पंचवदन ॥ ४ ॥ ल मार तुं ल्हव साथे
॥ मुक्यो शंकरे शीर पर हाथ ॥ ५ ॥ चाली तारुणी लेई
तरवार ॥ आवी ल्हव सैन्या मोझार ॥ ६ ॥ पेरति-
सरणी छे लनेड ॥ मोही रह्या ते छपन क्रोड ॥ ७ ॥ हाथे
उंचो करे नकिशोर्ग ॥ मोह पामी गया सउ लोकी ॥ ८ ॥
नेने शीव सरप आछे सहाय ॥ ते शुं करती पछी रणमां
य ॥ ९ ॥ शिव मंत्र लणीने वाच्या पेहेलुं कथ्य जल
य ते वाच्या ॥ १० ॥ पछी छेदवा मांड्यां शीश ॥ पाडयो
ढुं ते करमी चीस ॥ ११ ॥ मारे धूढ़ ले पुन ने जाण ॥
नथी गणती ब्राह्मण ने क्षपाण ॥ १२ ॥ कोई ना छेदा

चित्रनंबर ९ मो.

नारीकाने कर्ण ॥ कोईना कापी नाख्या चर्ण ॥४३॥
कोईनी जीव्हा कहाडी ततकाळ ॥ कोनां उभेडी ली-
धारी रखवाळ ॥४४॥ कोना कोठ चाल्या घसी सार ॥ को-
नुं कपोळ छेद्युं निरधार ॥४५॥ जळमांथी चाल्या को-
ना हाथ ॥ घणा योद्धा पड्या लोभी साथ ॥४६॥ मुखम-
णे पुनमनो शशी ॥ जेथां मुस्तक छेद्यां धरी ॥४७
॥ वही श्रोणितनी सरिताय ॥ मांहे गजरथ योद्धा त
णाय ॥४८॥ वस्तु केटलानां लीधां कहाडी ॥ करी नाखी
छे कोईनी दाढी ॥४९॥ जा मारे जहथ तेने मारा नथी
थातुं तेने अगार ॥५०॥ सेन्या मांहे पड्युं भंगाण ॥
त्यारे क्रोधे चड्या कुंभपाण ॥५१॥ आव्या सनमुख
ते जणराम ॥ कुंभ मुशळ ग्रहीते ठाम ॥५२॥ नाख्युं
कुंभ तेनी उपर जाण ॥ तेमां आवी गई निरवाण
॥५३॥ पड्यो ताडुणीने मन त्रास ॥ कहे वेरीशुं करुं उप-
या निवास ॥५४॥ शस्त्र समहु पक्षी तेणी वार ॥ कुंभके-
ठथी निकल्पी नार ॥५५॥ पछी माया रचीछे जाण
॥ अंधकार थयुं निरवाण ॥५६॥ कुंभ घरे कुंभ जेंची
लीधुं ॥ भूरीण मारवानुं कीधुं ॥५७॥ त्यारे कुंभमां
न मणे लार ततव जाण्युं नारी गई नार ॥५८॥ अं-
धकार घणेरो थाय ॥ त्यां नाव जति जणाय ॥५९॥ कुं-
भघरे पण मुकी माम ॥ जेठा छोडीने संग्राम ॥६०
॥ त्राहे त्राहे करे सहु त्यांय ॥ त्यारे उषा श्री रघुराय

॥८॥ बाण छोड्युं मूक्युं तास ॥ कर्यो उद्योत त्यां-
नु प्रकाश ॥९॥ छेदी माया तत्काल गगन ॥ पछी वि-
चार्युं पोते मन ॥१०॥ ओ ज्वाला जे मारा अकुन्न
॥ मारे पमाडुं जेने पतन ॥११॥ कृष्ण उपर आवी
ते जेवा ॥ बाण कृष्णे मुक्युं तेवा ॥१२॥ जल मांहे थी
छे घोडा थिया ॥ अर्ध बाण गयुं ते साथे ॥१३॥ बीजा क-
वडे मूठी वाळी ॥ कृष्णना लागी आवी पासे ॥१४॥
॥ त्यारे बाण मुक्युं गगन ॥ बीजे हाथे कर्यो छेद-
न ॥१५॥ पह प्रहार करया ते ठाम ॥ आवी उछळती ते
नारा ॥१६॥ जे बाण मुक्यां श्रीरंग ॥ कर्युं पाणी वि-
ना तेनुं अंग ॥१७॥ परलेरते पाणवा लागी ॥ आवी
कृष्ण लगी ते अलागी ॥१८॥ वैमान चढीने जोता
पावडे छे विश्वाधार ना ओवारे ॥ पछी काढ्युं सुद-
र्शन ॥ मूक्युं क्रोध करीने मन ॥२०॥ घणी रीस अंत-
रमां व्यापी ॥ तेनुं मुस्तक नाख्युं कापी ॥२१॥ पडी पृथ्वी
उपर थई पतन ॥ हरष पाम्यो हरीने मन ॥२२॥ कृष्ण
क्रोधा पडी ने कुण ॥ रीपने क्रोध पड्यो छे विशा-
ण ॥२३॥ पछी सैन्याने कहे छे महाबळ ॥ जोजो
हवे मारो ओवा ॥२४॥ अगियार कोटि बाणनी सैन्या
॥ मारो मारो करती सहु धाया ॥२५॥ ॥ वल-
ण ॥ ॥ मारो मारो करता आव्या हीरे ॥ रसेन्या-
मां ने करो ॥ बाण संभुरने संधनी जोधा ॥ चढ्या घा-

प्रद्युम्न

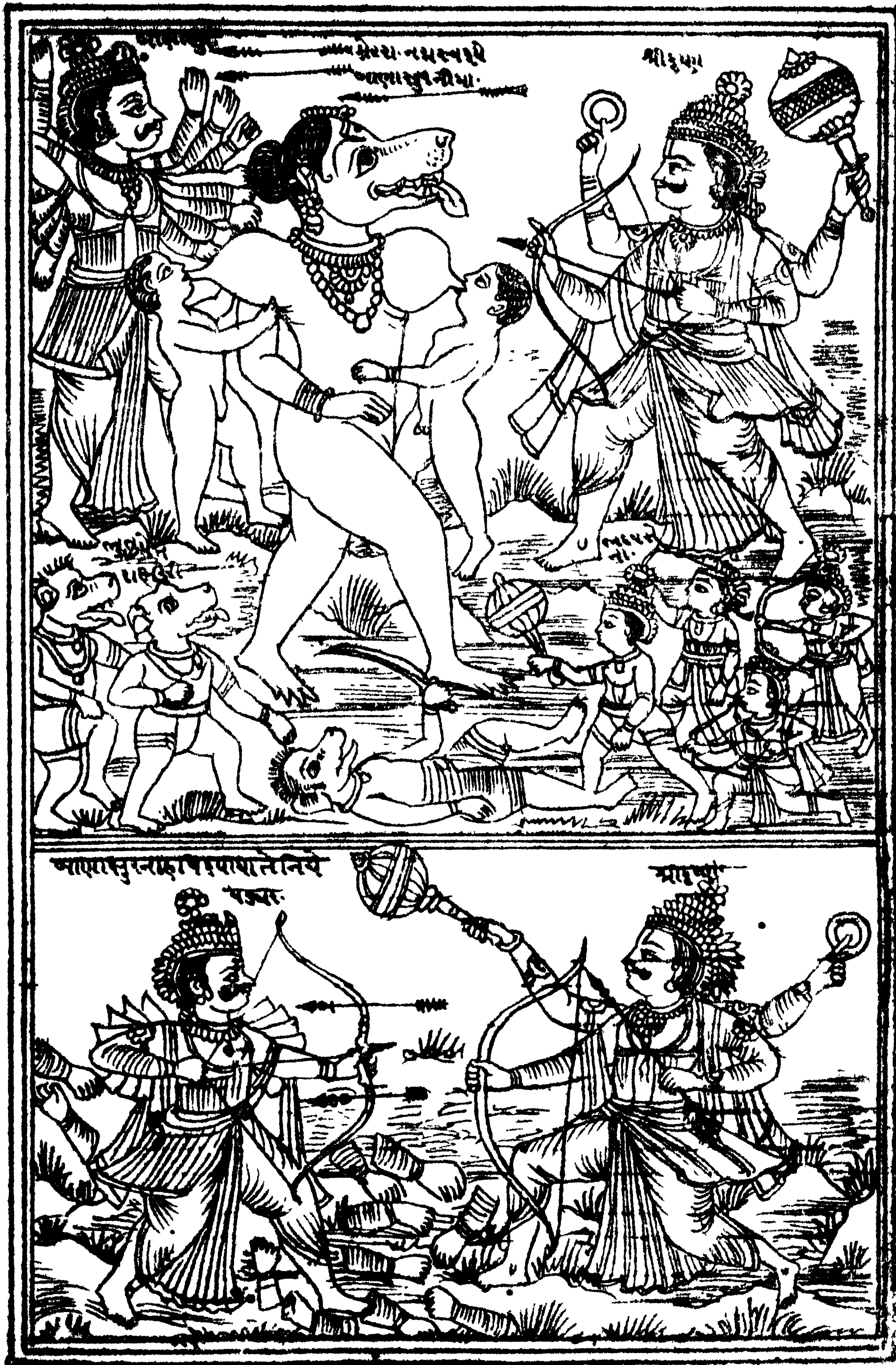
ल्यां ते करे॥ वलण॥ पद ३॥ ॥ कडखुं॥ कल्मुं ॥
राग ललित॥ ॥ दोहरो॥ ॥ अर्जुन
सम जाणो धणी नहीं॥ हनुमान सम जणियो जे
था॥ सीता सम साधवी को नहि॥ बीजुं समान नहि
दीठा॥ १॥ ॥ देशी॥ ॥ ६॥ करणी रा करणी सं
भेरी, जस जस करती थाय॥ युद्धे म्हाल्यां भूत
भैरव, प्रेतने पीशाचा॥ १॥ बाणासुर जळील
न सामो, शंकरने श्रीकृष्ण॥ सात्यकि सामो स्वा-
मी कारतीक, वीरभद्रने बाहुरथ॥ २॥ कृतवरमा
कोल्लांड सामो, गणपतिने प्रद्युमन॥ गद तो नं-
दी सामो, सांबने धूम्रलोचन॥ ३॥ रथ सामा रथ श्र-
था हस्ती सामा हस्ती॥ अनिरुद्धने श्रीहरि हजारे, अ-
सुरने त्यां उमयापति॥ शाल्लोंगणे लोंगणपेड,
धायगडाना भडकार॥ भेमगगनमांहे थाय पिनकी
भ्रम भाडाना थणकार॥ ४॥ परिघ प्रचंड गुर्ज फूर-
शी, त्रिशूळने तोमार॥ प्रजण माया असुर केरी,
थई रह्यो अंधकार॥ ५॥ श्रीकृष्णे आत्मनिकंदकार-
णे, रोणाया राणी जया॥ कुसुम सरख्या जे पो-
ढता ते, रुधिर मांहे तणाया॥ ६॥ पगप्रहारे धरा
धूजे, आकरो अंधकार॥ कुतुहल देखी देव कंप्या,
हुवो हाहाकार॥ ७॥ युद्ध देखी शेष सणक्यो, कमठ
रे धरानो भार॥ पर्वत सहित दिगपाल डोल्या, अ-

पळ ज्यां पोतापणा॥ जो सागर मांहे संगम कर्यो,
वहि श्रोणितनी सरिताय॥ जस्थिने पणी मांस-
नी, जे पासे पाण बंधाया॥ ६॥ मातंग जंग ते मध
रखेवां, शीश लितां विकराण॥ कुंभस्थण ते काचबा
कहिये, शीर केश ते सेवाण॥ ७॥ प्रवाह मांहे रथ
तणाया, शीश लीये नेम वहाण॥ जेवुं युद्ध दारुण
देखीने, कोपे चढ्या रखपाण॥ ८॥ ॥ पकूण
॥ ॥ शूलपाणि कोपे चढ्या॥ वृषभ हांक्यो ल-
घर लणी॥ लट प्रेमानंद कहे कथा॥ हवे वाद ते हरि
हरतणी॥ ७॥ ७४॥ ॥ कडखुं॥ ७मुं॥ ॥
रागमारु॥ ॥ दोहरो॥ ॥ रणे बंधु के
मित्र वा॥ आतुर सम घरनार॥ पुत्र पिताने युद्धप
णे, संभाळे निरधार॥ १॥ ॥ देशी॥ ॥
शंकर आव्या छे रे संग्रामे॥ धरयुं आपते खुंदस्या
मे॥ शीगा नेजा छे ल छजिलो॥ हांके पोठियो हर-
खीलो॥ २॥ हरिये मुख कीधुं छे विकराण॥ त्यारे पेठि-
यो कोपाणीने काण॥ ३॥ जोरो जाव्य तस्करने जा-
रीरी॥ जाव्य नेगीडा रे लीधारी॥ ४॥ जोरो धनके
रारे विलासी॥ जोरो जाव्य तुं स्मशाननिवासी॥
५॥ जोरो कामणी जोइ काण॥ ॥ मृगधारी तुं मां
करयाण॥ ६॥ जाव्य मोर मुगट धरनार॥ जा-
व्य तल कन कहारी रत्नार॥ ७॥ जाव्य मकुजरना

वहालनारा॥ आव्य शृंगीनदुंडनारा॥ ३॥ आ
वणियानारे रंगी॥ आव्य भूत प्रेतनासं
॥ अल्या मामाने तें मार्यो॥ लेगी ससराने त
ार्यो॥ ५॥ आव्य पक्षी तणा जेसनारा॥ आ
व्य वृषभ तणा जेडनारा॥ ६॥ नारी साथे तुं नाचे
मग्न॥ लेगी वनवनांहिं डेतुं नग्न॥ ७॥ लीलडी तां
तें आधां जोर॥ जोरो आव्य तुं माजणु चोर॥ ८
॥ आव्य लेगी लटीलनासंगी॥ आव्य लूलंग
आ लूषण रंगी॥ ९॥ कृष्ण बोरीलाव्यो ढेन्या॥
भाणा लाडारो तां जकु जन्याया॥ १०॥ लेगीने ज
धं तु रोवहालो॥ ढे माणा ते रुद्रनी घालो॥ ११॥ आ
व्य डान डुपरीरे भाणा॥ भाणे घालतो शुं लनीमा णा
रडा॥ आव्य लक्ष्मतणा बोणनारा॥ आव्य आहीर
छारीपीनारा॥ १२॥ व्य मन सांलणी जन्यो जन्या॥ ला
ग्यो जइसेने कुतारीना॥ १३॥ हरिये चक्र चढाव्युं रेया
॥ सारींग सामुं मूक्युंपी नाडा॥ रणा आविलीडीया
जेल गयाना॥ थयो संसार डोलायमाना॥ १४॥ या
गी हरि हरकेरी डाढा॥ पुरमां रांध्या रह्या छे पाडा॥ १५
॥ आपणी विघात्री लजतांरे लोपरा॥ धूळ्यारा नेस
णज्यो रीषा॥ १६॥ वीरहे आडरीना दूर्या रे जली॥
पड्यां गर्लवंतीना ने गली॥ १७॥ डरी आप ते मंडप
डला॥ शिवे जाण मुक्यां त्यां जारा॥ १८॥ पाते पुंठे

मूछ्यां हसि विसा॥ आवतां छेद्यां श्री जुगदीश॥ ८
॥ सत सहस्त्रने लक्ष कोटे॥ वरसे जाण ते टोळे
रा॥ ९॥ वाज्यो जादवनो संहार॥ भराणो देवमां
हाहाकार॥ १०॥ कृष्ण मूक्युं मोहास्त्र जाण॥ मुरछा
पमाड्या पीनाक पाण॥ ११॥ ढळ्युं पोढीया त्रिपुरारीन
यना॥ घायो बाण असुर राजन॥ १२॥ रणकोप्यो ज
न्यो अंध॥ घाया गणपति नेरे स्कंध॥ १३॥ घाया घर दै
त्य जाण जमदूत॥ घाया तेरव ने त्यां भूत॥ १४॥
घायां डाकणियोनां जूथ॥ जेवी सेना जावी अ
भूथ॥ १५॥ आव्या असुर कोटान कोट॥ असुरकुळ
मांन जावे खोट॥ १६॥ आसुरी माया करती
नार॥ पृथ्वी जेन अमायो भार॥ १७॥ हस्ती कुंत
आं अरु पोण॥ कोनुं मुख जाणे मोटी पोण॥ १८॥
कोनां मुस्तक गिरि समान॥ कोना लोमि रोमायन
छे कान॥ १९॥ हस्ती वाढणीमां हींडे मग्न॥ हस्तीय
स्त्र भिना हीडे नग्न॥ २०॥ टरे डाकणी साकणी स
वी॥ आव्युं टोळे एणीनुं पर्व॥ २१॥ घरयां प्रेत ते वर
घा घण॥ पोले मृडे वक्र अवर्ण घण॥ २२॥ पेठो त्यां
असुर केरो मार॥ जादव सैन्या पासी छे हार॥ २३॥ को
वरसे श्रोणित गदाने सर्प॥ कोप्यारी अमराम कहे पोण
॥ कहिये आंख उडी त्यां वक्र॥ क्रोध करीने मूक्युं
चक्र॥ २४॥ छेद्यां डाकणियोनां शिष॥ रंजन हरिने

पाडे चीसा ।। २९ ।। जेम घणानो कीधो आवरकुटो ।।
सैन्या मारी आपरद्य छूट्यो ।। ३० ।। पाछो ओईने लालो चो
च्योत्तम्य ।। ३१ ।। नां नाड पाढियां रथ ।। ३२ ।। आरण घायो ते
सात्वकी देखा ।। कीधी असुर सैन्या चकचूर ।। ३३ ।। छे घा
कुष्यने अकृत्तर छेड्या ।। ना ठा असुर मूकीने देखा ।। ३४ ।। ग
न्यो बाणासुर रीन्म त्ता ।। थयो धनुष बाण पंच री
ता ।। ३५ ।। नाखे बाण दानव ने लक्ष ।। शतसहस्र अ
युद्धने लक्ष ।। ३६ ।। नाठुं सैन्य त्यां लेई डाटा ।। हस्ती
वीस पाडे थई डाटा ।। ३७ ।। दानव सैन्यामां पड्यु लंग
ण ।। घणुं कोप्यो अणियो बाण ।। ३८ ।। कीधो कृष्णे
दानवनो लंग ।। छेद्यो अश्वने रथ अलंग ।। ३९ ।।
छेद्यां कृष्ण सैन्याने टोपा ।। आव्यो बाणासुर करी
कोप ।। ४० ।। हवे नन्मय कपतो ओप ।। करी माया न
थयो अलोप ।। ४१ ।। थई थत्लूकने थोंपा सै-
न्यां कृष्ण आयुद्धने टोप ।। ४२ ।। सोढ्या सामा
थई ने सना ।। गा न्यो बाण ते कुरु घना ।। ४३ ।।
प्रगट्युं मायातणुं तिमिर ।। मंत्रे नीधारे कुवीर
पटाधर से गिरि तरूवर सार ।। दानव सैन्य पेमा
अंधकार ।। ४५ ।। कीधां वाहन बाणा वीर ।। गति लंग
सकुनां रीरी रीरा ।। ४६ ।। कृष्ण धरे मूकी दीधी मामा ।। ४७ ।। दे
दारुण दैत्य संग्राम ।। ४८ ।। दानवनुं देखीने कष्ट ।। कृष्णे
कीधी क्रोधनी दृष्ट ।। ४९ ।। पछी ही यान्त्र मुक्युं बाण ।।

શ્રીકૃષ્ણ

ठरी मायां ते पुरूष पुराण ॥ ३ ॥ कीधुं मुगट विनानुं शि
र ॥ लीधुं चक्र ते श्री जुगदीश ॥ ४ ॥ ज्यारे छेद्यां मां-
थां हाथ ॥ आवी बाणासुरनी मात ॥ ५ ॥ पा असुर
कुणतणीरे देव्याय ॥ कुचा राणानीरे रक्षाय ॥ ६ ॥
कोटराय छे तेनुं नाम ॥ देखी नग्न ने लाल्या श्याम ॥
७ ॥ ॥ वळण ॥ ॥ नग्न पाम्या पुरु-
षोत्तम जी ॥ देखी बाणासुरनी मात रे ॥ ए लल-
ज्या विना सकुने देखाडे ॥ हरिउरीने नांखा हथियार ॥ ८
॥ ढाळ ॥ ॥ कडवुं ॥ ७७ मुं ॥ ॥ राग सो-
रठीनी चाल ॥ ॥ दोहरो ॥ ॥ मात्रा हि-
रण गर्भ न तणी ॥ ते छाये नहि लाण ॥ पण पुरु
विचारीने जुओ ॥ जोवा ये निरवाणी ॥ ॥ १ ॥
हरी ॥ ॥ जुओ लाग्ये पेवाण आव्यांरे ॥ अ-
तो स्त्र लोतणो न लाव्यां ॥ जुओ लाग्ये पेवाण
आव्यांरे ॥ सम जावा रोण गार नथीने, वस्त्र कांई
जे नथ लाव्यां ॥ जुओ लाग्ये वेवाण आव्यांरे ॥ टेक ॥
॥ जेह ने तन पोहोळीने ऊंची, कान वरणी कुच
॥ मुस्तक ते गीरी समान दिसे ने, ताड सरीखा जे पा-
य ॥ जुओ लाग्ये ॥ २ ॥ अग्नि पत नेना ऊंडा दिसे ने,
पयरंगा रीरयाण ॥ जुओ मकुंप सरीखी नासिका ॥
कै आंतरडांनी माळ ॥ जुओ लाग्ये ॥ ३ ॥ गिरि गुफा
पट्ट यहन पिडासो ॥ कणजडी रो ॥ ओघंता ॥ सर्प सरी-

श्रीकृष्ण सणगे ॥ जेतो अननो आणती अंत ॥ नु
ओलगां ॥ ४ ॥ नुपसरी आ अे श्रवण सोहियो ॥ अ-
न्निवत दिसे डोणा ॥ यमडंड सरिखा अे लूंन भिरकने
॥ देखी नासे असुरनां टोळां ॥ नु ओलगां ॥ ५ ॥
स्तन नाख्या अे पछवाडे ॥ वणग्यां छोकरां दसवी-
स ॥ दसो दिशा कांखी पडी रे ॥ रडे पाडे मोटी चीस
॥ नु ओलगां ॥ ६ ॥ शरीरथी अग्निनी ज्वाळा उडे ने
कपिमां धरियुं त्रिरूप ॥ अे दाढनी वच्चे लेइने ॥ ओ-
णीना अे कुंवरनां रूप ॥ नु ओलगां ॥ ७ ॥ बाण असु
रने उगारी लीधो ॥ पूरव हतुं वरदान ॥ नग्रतणी जे
तो देवि कोटरा ॥ जेनुं रूप घरयुं हतुं ध्यान ॥ नु ओ
लगां ॥ ८ ॥ महाकाळथी राखी रे तुनने ॥ जे कुचाररण
मांया ॥ कोटरा जाणप थई त्यारे ॥ नाठो बाण असुरना-
या ॥ नु ओलगां ॥ ९ ॥ श्रीहरीथी आयुद्ध सघळां गयां तो
॥ मनमां आणी कोप ॥ कोटरानुं स्वरूप हतुं ते ॥ प-
णमां पाम्युं अलोप ॥ नु ओलगां ॥ १० ॥ कोटरा ज्यां
ल्यां सुधी हतां ॥ नव मूकियुं सुदरशन ॥ देवीना पर
तापथी ॥ नासी छूटी ओ बाण राजन ॥ नु ओलगां
॥ ११ ॥ ॥ वलण ॥ ॥ नासी छूट्यो बाण ॥
असुरराज ॥ कृष्णे पेरी दीधी तरवार रे ॥ पछी कृष्णे जे
कर छेदिया ॥ तेनी कुंडी थाय रे पार ॥ ६ ॥ पद ॥ ॥
कडखुं ॥ वरसुं ॥ ॥ राग मारु ॥ : ॥ घणो

॥ ॥ आयुष्य तेनुं आवी रह्युं ॥ तेने पीगारना
रनी होय ॥ पछी हणूमाने देखता ॥ कोपन घाले होय
॥ ॥ ॥ देशी ॥ ॥ बाणासुर जाण्यो बी-
जीवार ॥ सरे दांड्या छे श्री मोरार ॥ ध्या जे पातक-
मारी तेणीवार ॥ हां रे हां रे, भीताइं ते सुजनो लार ॥
॥ मूक्युं चक्र ते बीजीवार ॥ त्यारे हुवो ते हाहाकार
॥ कुः अहेथनां हृदयां ॥ हां रे हां रे, आज अवनी ते
रीत ण थाय ॥ २ ॥ जेवुं जाणीने जुगजीवन ॥ कीधो
अरअरीत राजन ॥ कुथय टोपने देघो डाया ॥ हां रे हां
रे ते तो कृष्णे कीधा कटकाया ॥ डाबा रतपासे नासवा म-
ना ॥ जकणायो घणुं राजन ॥ जयूपडु तपासे छे मन ॥
हां रे हां रे पडीयुं जुजपर सुंदर तान ॥ सायन दसने
होठ लेहे ॥ वडडाणने कोठे कु छे हे ॥ जेम कुरु कापयां छे
गोपाण ॥ हां रे हां रे, भूमो पाडे आणिनो आणा ॥ पा
मोर कपा तले छे तेम ॥ पक्षी परने परहरे जेम ॥ तेम
हगलो पृथ्वी उपर ॥ हां रे हां रे, थया बाणासुरना कर
॥ ३ ॥ कीधी कृष्णा श्री मोरार ॥ पछी राखियां जुज
च्यार ॥ पड्यो बाण ते पृथ्वी मोझार ॥ हां रे हां रे हवो
जुगमां ते हाहाकार ॥ ४ ॥ श्रोणितनी सरिता वही
॥ सुद्ध रीरीरनी नव रही ॥ ३णाहुण जकु सेन्यमां
थाय ॥ हां रे हां रे भूम पाडता दानव जाया ॥ टा ॥ होस्स
पड्युं छे लंगाण ॥ हां रे हां रे, नर्यहुने कर्युं छे जाण ॥

॥ला॥ ॥वळणी॥ ॥प्रेमपाळी छे हस्त
छे घा॥ पीड्या पाम्यो पंडरे॥ तव संघारीय कोपे च-
ढ्या॥ हवे जिल्लनुं अद्धांड रे॥ जीतीये डरा॥ ॥
कडवुं॥ ३मुं॥ ॥राग वेराडी॥ ॥दोहरो॥
॥ ॥नीरत तवाय तनायकुं॥ कहो कहांझी एमी
त॥ अपनो सींध्यो भणकु॥ एही जगोडी रीत
॥१॥ मर्याद राखी नहीं॥ जेमां कोरीजे नीरधरा॥
त्रास पड्यो त्रिलोकमां॥ थरथ्यो हाहाकार॥ ॥
२॥ ॥ घणुं कोप्या ते देव सूलपाणी॥ जरूणाव्या
ते श्री वनमाळी॥१॥ मूक्यो पीतज्वर महादेव॥ ह
रिये ज्वर प्रगट्यो तत खेवार॥ वातज्वर तो तेनुं
नाम॥ पितज्वर शुं मांड्यो संग्राम॥२॥ अतिक्रो
ध जीपन्यो लारी॥ त्रियो प्रगट कर्यो त्रिपुरारी॥त्र
ण जीहरने त्रण अंघाय॥ त्रणपदने नेन त्रण काय
॥४॥ त्रण नासिक ने त्रण हाथ॥ मांहोमांहे करे छे वा-
त॥५॥ नेपा अग्निये घुघवे गोळा॥ अेपा त्रणलया
न कुडोणा॥६॥ त्रांबा वरण॥ ते शीवना करे॥ कुपो
रंगने क्रूर छे वेष॥७॥ मुखे रुधिर तणा ओघवाळा
॥ ड्वा पी छक्का काणी कुंठमाळा॥८॥ जीत्यो सेपने
रीअगुणम॥ स्वामि सोंपिये मुजने काम॥९॥ ज्वर
त्रियो तो मारुं नाम॥ ले जीतुं तेनो कहुं ठाम॥१०॥
त्यारे शिवे आपी आग्नाया॥ ज्वर ज्वर सेन्यामांआ

हरिहरनुं युद्ध.
महादेव.
गरुड.
नारद

॥२॥ कुल्प विरथ छप्पनकोटी॥ यदी डाया ये डर लोटपो
टी॥१३॥ शिवधाय कस्ताल पीन्नतो॥ करमां लोख
नोडंड स्हातो॥१४॥ येगे करीने पापी ढवडियो॥ छ
पन्नकोटिनी डायाये मढियो॥१५॥ आंड्यां आडग
पड्यां हाथमांथी॥ पड्या लोमियेन्द्र अभ्यने हाथी॥
१६॥ तेम ढये दाध्यारे दोलाया॥ तेम तरफडे रे सैन्याय
॥१७॥ गति लंग स्नरथनां रीरिर॥ त्राहे त्राहे करे जण
वीरा॥१८॥ अणल्लनकरे त्राहे त्राहे॥ त्यारे जोल्यो तेन
गदाधारा॥१९॥ त्लातधीरन्धरी जे यंत॥ कृष्णं जाण
एछुं छुं पापीनो अंत॥२०॥ अेम त्रियो मुक्यो त्रिपुरा
री॥ प्रगट्यो अेकांतरी जो भोरारी॥२१॥ जेने नेत्र
ने अेक रूप्यणी॥ घोर दारुण रक्तछे वर्ण॥२२॥ पंच
वरण॥ तेरी रीरपर डेरी॥ कांपो रंगने कूर छे वेरी॥२३॥
आवी प्रलुने लाग्यो पाय॥ स्वामी मेरी छे मुने आ-
ज्ञाय॥२४॥ कृष्ण कहे त्रियाने ताडा॥ सैन्य मांथी ते पा
पीने काढ॥२५॥ जेम पवन घयाक्र पिंडेरा॥ कणीने अ
स्या त्रियाना केरा॥२६॥ जेडुं तरीजो कहाड्यो जडा
रा॥ जन्यो अन्य कुले मारा मारा॥२७॥ घणुं कां प्याते
न गदाधारा॥ त्यारे त्रियो पाम्यो छे हारा॥२८॥ मुकुमु
डीने नाठो नयात्र॥ अेकांतरियो ते पुंठण धायो॥२९॥ लन
थिया न्हपवन माफी॥ दवी मांहे आंहे देन फीका॥३०॥
॥ हर त्रियातणी मनन्नणी॥ कोपे चढिया घणुं रेतन

पाछी ॥ ७९ ॥ शिवे राखडीयो तावड आव्यो ॥ ८० ॥
ज्वर तो कृष्णे विडार्यो ॥ ८१ ॥ त्यारे ज्वर मूक्यो ते मा
नाथी ॥ जेम ज्वर प्रगटे छे रे आत ॥ ८२ ॥ सातेनां ज
यानक वेषा ॥ ज्वर प्रगट्यानो डख्यो ते पेहेरी ॥ ८३ ॥
शुकदेव कहे सुण राय ॥ हरिहरतणो समुदाय ॥ ८४ ॥ पा
घणुं कोप्या ते मानाथी ॥ पीनाक ग्रह्युं पछी हाथी ॥ ८५ ॥
ढरी धनुरविद्या अस्त्र ॥ मंत्र भणी मूक्युं अग्नि अस्त्र
॥ ८६ ॥ बाण प्रगटी कृतारान ॥ पी पो म्यान ज्वन
ना ॥ ८७ ॥ जे वाहन रथने अंबा ॥ डोनी नास तां
रक ह्यां ॥ ८८ ॥ कुं शरीरने नाठ लय ॥ पोठे कृष्ण
डोला नथी या ॥ ८९ ॥ मेघास्त्र मूक्युं भुग कथन ॥ तत्
क्षण वरसाव्यो पेर ज्यां ॥ ९० ॥ शिवसैन्य तणां थयुं ज
॥ हाहाकार सैन्यामां थाय ॥ ९१ ॥ पवनास्त्र मूक्युं र
लोपाये ॥ वीर वाहन उडी रे जये ॥ ९२ ॥ वावंटोळ
ऊडे धूळ ॥ सैन्य उडाड्युं छेक दुर ॥ ९३ ॥ नागास्त्र मू
क्युं अविनाशी ॥ आव्या व्याळ वहन विकराळी ॥ ९४ ॥ पा
आव्या व्याळ ते वळग्या वाहन ॥ तेणे लक्षम्यों वे
पवना ॥ ९५ ॥ पर्वतास्त्र मुक्युं ते मा कान्त ॥ कृष्णे व
ज्रास्त्र पमाड्युं शान्त ॥ ९६ ॥ मूक्युं सूर्यनुं आण
शिवे पाणी ॥ राहू अस्त्र रमापति भणी ॥ ९७ ॥ शस्त्र
र्य जाण त्यारे मिथ्या गयो ॥ घणो क्रोध कृपाणीने
थयो ॥ ९८ ॥ जे कुंजाण काढ्युं ते क्षण ॥ ते पडाव्युं तत्

तत काळ तापेण मृत्युं जाण तहां ध्येसा यवृथा लाग्यां घणा सुरेशापी॥ तेनां अनेक थयां निरन याण॥ याग्यां सरवेने हरी हरी जाण॥ पेरा थिया क्रोध करे कपाणी॥ ठामठामथी सृष्टी प्रजळणी॥ ५३॥ मृत्युं जाणमहादेवनुं करे॥ श्रीकृष्णनी रक्षा करे॥ ५४॥ हरिहर ओ करठे तलराथ॥ नारद ब्रह्मा तणी तो धाया॥ ५५॥ नर्ठ संतणाव्यो समाचार॥ मारो मो मां लगाड़ो वार॥ ५६॥ हरिहर करे छे रोष॥ थसे ठीलोकनो करशो लोप॥ ५७॥ नारद शारदने रे ब्रह्मा य॥ आवी ठोला ते रणनी मांय॥ ५८॥ मध्ये आवीने जोड्या रे हाथ॥ युद्ध मूकिये दीनानाथ॥ ५९॥ नहि मानो जो मारुं वचन॥ तो मृत्यु पामशे त्रीभुवन॥ ६०॥ ॥ वलण॥ ॥

दीनानाथ युद्ध मुकीजे॥ स्तुति करे ब्रह्मा यरे॥ हरिहर जुगते मिलव्या॥ तेनो कहुं महिमा यरे॥ ६१॥

॥ ॥ कडवुं ३४ मुं॥ ॥ राग स्तुतिनो॥

॥ ॥ एवे स्तुति करे ब्रह्मा यरे: नमो नमो॥ कुंतो जोडीने लागुं पायरे: नमो नमो॥ १॥ जय जय त्रिलोचन रायरे; नमो नमो॥ शीवजीने नमुं छुं पायरे: नमो नमो॥ २॥ जय गंगाधर पेहेरु पाणरे: नमो नमो॥ जय गुजंधर गोपाणरे: नमो नमो॥ ३॥ जय मोरपीछंधरनाररे: नमो नमो:॥ जय जटाधर जस्म

त्रारे;नमोनमो॥७॥जयजयवैकुंठवासीरे;नमो
नमो॥जयजयपतिकैलासीरे;नमोनमो॥८॥ज
यजयदेवमोरारीरे;नमोनमो॥जयजयत्रिपुरारी
रे;नमोनमो॥९॥जयजयत्रिगुणातितरे;नमोनमो
॥जयजयईन्द्रजीतरे नमोनमो॥१०॥जयजयकमला
वररे;नमोनमो॥जयजयउमाधररे;नमोनमो॥
११॥जयजयगरुडारूढरे;नमोनमो॥जयजयवाहन
पोठीयुं चढरे॥नमोनमो॥१२॥जयजयकोटिमदनरे
॥नमोनमो॥जयजयपंचवदनरे;नमोनमो॥१३॥
जयजयरूपे मिन्तश्यामरे;नमोनमो॥जयजयकर्पू
रगौररे;नमोनमो॥१४॥जयजयपूरातनपररे न
मोनमो॥जयजय प्रभु दिगंबररे नमोनमो॥
१५॥जयजय प्रभु परमेश्वररे नमोनमो॥जयज
यजादवअमररे॥नमोनमो॥१६॥टाळोतमेजन-
मजनातापरे;नमोनमो॥उतारियेहवेपापरे॥
नमोनमो॥१७॥एवीस्तुतिकरीचतुर्भुजरे;नमो
नमो॥त्यारेशिवे नाख्युं धनुष्यरे;नमोनमो॥१८॥
श्रीकृष्णअशरणशरणरे;नमोनमो॥उतारियेआ
युद्धधर्णरे;नमोनमो॥१९॥ग्रहीअन्योकेशाकररे;न-
मोनमो॥लेराख्याश्रीहरिकररे;नमोनमो॥२०॥
हरिकरतेअन्योलेराख्यारे;नमोनमो॥पछ्यायोद्ध
तेसरवेनाठ्यारे;नमोनमो॥२१॥बाणासुर

पड्यो पृथ्वी मोझाररे नमो नमो ॥ कुरडाण्या श्री देवमो
रारेः नमो नमो ॥ १ ॥ स्नाते नेऊठाड्यो अरीणीरीणी
रेः नमो नमो ॥ आण नमो हरिने पर्णरे ॥ नमो नमो
॥ २ ॥ मेणा पथ्यो तेणीवाररे ॥ नमो नमो ॥ तचकर-
ण्यो सकुळ संसाररे ॥ नमो नमो ॥ ३ ॥ ॥
वळण ॥ ॥ संसार आनंद पामियो ॥ रायसो
लणो प्रिय जाणीरे ॥ हरिहर अन्यो अेक थया ॥ तव
ब्रह्मा बोल्या वाणीरे ॥ ४ ॥ पद ४७ ॥ ॥ कडवुं ॥
४८ मुं ॥ ॥ राग गोडी ॥ ॥ दोहरो ॥ ॥
प्रसंन थया हरिहर तद ॥ क्रोध गयो निरधार ॥ पछी
ब्रह्मा वचन केवां कहे ॥ तेनो कहुं विस्तार ॥ १ ॥ ॥
देशी ॥ ॥ ब्रह्मा ते वचमां आवियां ॥ कुःअ वा
मियांरे ॥ तमो पाम्यां हमा वांना ॥ ७ ॥ ललां सुअपा
मियांरे ॥ १ ॥ कोण ब्रह्मा कोण कृष्ण कां ॥ कुःआ ॥ कोण
कहिये त्रिपूरा रा ललां ॥ २ ॥ अत्रण आपण अेक
छीये ॥ कुःआ ॥ अेमां तेरी वढवा ॥ ललां ॥ ३ ॥
आणने नारदे नाण कश्युं ॥ कुःआ ॥ श्री कृष्णने ला
गो पाय ॥ ललां ॥ ४ ॥ बाण असुर सुखियो थयो
॥ कुःआ ॥ श्री कृष्णे करयो हाथ ॥ ललां ॥ ५ ॥ नयन
यक्कार त्यां थई रह्यो ॥ कुःआ ॥ घणुं प्रसन्न थया रिष
राया ॥ ललां ॥ ६ ॥ ॥ वळण ॥ ॥ प्रसन्न
थया रिखि घणुं ॥ तुं सांभळ परीक्षित रायरे ॥ अ

ण।। सुर करे विनति।। पछी हरिहर पुरमां जय...।।
उ।। रपसेरो।। ।।छपो।। ।।धन जिनें धिक
अवतार।। नारी जिन मंदिर नेसो।। धिक नयन
जिन देव।। नेह जिन सज्जन नेसो।। धिक अहीर
शुं गान।। गुण जिन संपण नारी।। धिक नित्य प्र
त्येल्ली ष्मा।। व्यंडनरिं हास्य विहारी।। धिक दान जि
न पात्रकु।। धिक घृत जिन लोक न करे।। ईतने कथ
कुं धिक पड्यो।। ने नित्ये परवशी . टक लरे।।१।। पेख
।। ।।कडवुं।।७७मुं।। ।।राग बंगालो।।
।। ।।श्रीकृष्ण कहे सुणरे राजन।। संतोष्या जे
लगवन।।१।। दीन वचन ते विधिये लाष्यां।। शिव
कृष्णे तो अयुद्ध नाष्यां।।२।। ईंद्रे कीधी अमृतनी वृ
ष्टी।। सजीवन थई सरवे सृष्टी।।३।। हरिहरनो अंतर
टलियो।। बाणासुरतो आवीने मलियो।।४।। हवे
ज्वर प्रगट्यो छे सात।। तेतो ब्रह्मा प्रत्ये कहे वात।।
५।। स्वामी हवे अमो क्यां रहिये।। विरंची विना को-
ने कहिये।।६।। चतुरानन कहे छे वाणी।। तमो रहो
पृथ्वीना प्राणी।।७।। अर्ध मनुष्य अर्ध जाणो।। पं-
शु वनस्पति - नाकणो।।८।। होय धन ने नहि दातार
।। रहो तेना शरीर मोझार।। दुष्टबुद्धिने मंदजन।।
पियो रुधिर शोषो तेनां तन।।१०।। तमो करी रहो त्यां
वास।। जेम ज्वरनी पुरी आश।।११।। ओखाहरण

सांभळणे घरित्याघा॥ तमो त्यां नयचन्नशो ताघारि
॥ तेज्झों सांभळणे त्रणपारा॥ तेने त्यरनपीठे लगार
ए॥३०॥ जेम ठुक्तिगयानिनधामा॥ हरिहर रह्या तेणे
ठामा॥ ३१॥ रिवे साह्यो स्यामनो करा॥ तमो सांभ-
ळो कुमणावरा॥ पावे याठनी क्रीने सहाय्या॥ आण
स्वरूपा म्यो रे पीगया॥ ३२॥ आव्या पासे त्रीलोचन
नाथ॥ स्यामे हेरवी जो शीर हाथ॥ ३३॥ जाणा सु
रतो परणे नमियो॥ पाणछेद्या ते प्रवाहे समियो
॥ पता भछी स्तुति भत्नुक्तनी करतो॥ कर जोडीने मु
खे जो मरतो॥ ३४॥ तमो हिना नाथ दयाळ॥ तमे
ठावृया श्रीगोपाळ॥ ३५॥ ओखा अनिरुद्धनो विहि
वाया॥ करो हरजे तन हवे राया॥ ३६॥ जम कुळने घणी
कृपाय॥ तमो राख्यो छो तन हवे राया॥ ३७॥ भमपिता
ते पृथ्वी आपी॥ ते जस रह्यो छे विश्व मां व्यापी॥
३८॥ वराह रूप धर्युं वेद साचि॥ मात्राणे हण्यो हिर-
ण्यक्ष॥ ३९॥ नृसिंह रूप तो आपे लीधुं॥ अलचा
न प्रल्हादने दीधुं॥ ४०॥ हिरण्यकश्यपने हरियेठ-
णियो॥ प्रल्हाद पोतानो जणियो॥ ४१॥ वळीमा-
रो ते पिताय॥ तेने कीधी घणी करूणाय॥ ४२॥ आ
व्या वामन रूपने धारी॥ लक्ष्मी जयनित्ते बंध मोरारी
॥ ४३॥ सत्य राख्युं ने राजी लाव्या॥ आप्युं जणिने ज-
निमणराख्या॥ ४४॥ पायन कीधां जमारा पसियां॥

तेमांकुं अेक अहंकार भरियो ॥३०॥ मारो मद मोहन-
जीअे हरियो ॥ बाणासुर तो अेवुं ओचरियो ॥३१॥
सहुथी सुभपर कहुं ण ॥ विशेष ॥ वेह वाई थया ऋषिकेशी
॥३२॥ भले पाम्यो पुत्री ओखाया ॥ मारो सिमाडो राज
भ्याया ॥३३॥ कंई बाधतु घमन जोवाया ॥ त्यारे भेट
भद्धराय ॥३४॥ बाणराय मागे छे मान ॥ पुरमां प
धारिये भगवान ॥३५॥ पछी हरिहर पुरमां भयावा
किंत्र नाना विधनां वाय ॥३६॥ भाट च्यारण त्यां भरीगा
या नग्र लोक भने घाने धाया ॥३७॥ सहु ने कैडे ते हरण
नमाया ॥ भेवा भद्धनीरे शोभाय ॥३८॥ जेम वाणी
वेदनर नारी ॥ जे शोभानी तो भवीं बलिहारी ॥३९॥
॥ थियुं हरिहरनुं दरशन ॥ ते तो ओखा आईनुं पुन्य
॥४०॥ साठ लाख छे हरिना तन ॥ ते तो हुं गाडूं परतन
॥४१॥ थया अश्व ऊपर असवार ॥ तेना तन ते अपरम
पार ॥४२॥ वांका मुगट अणके तोरा ॥ कोई शामल कोई
गोरा ॥४३॥ हाथे हेमकडां श्रवणे मोती ॥ मुख चंद्र कम
ळ रीयुं जीयोती ॥४४॥ हेम साज शोलीता घोडा ॥ अणके
हेमतणा रे अछोडा ॥४५॥ मोटा मद गणे जं जाडी दणकापेगे
सोनानी सांकळ अणके ॥४६॥ रथ सुखपाल जे तिस्मारी ॥ भद्रसे
न्या सहु शणगारी ॥४७॥ मनी वासो बाणासुरे रचियो ॥ जंब
रजा भूषण हव्यथी जवे शमियो ॥४८॥ त्यां पधराव्या श्री हरी
हांना थियो ॥ छप्पन क्रोड जादवनो साथी ॥४९॥ जाजा णारायेवीधुघडं

मानी ॥ सेवा करवाने मूक्यां प्रेयान ॥ पे ॥ आणा सुरे
नागीरे आज्ञा या ॥ वेगे अन्नमात्र पासे नयापीताव
अनिरुद्धने लाग्यो पाय ॥ जोते देछे तम पीताथ
॥ पे २ ॥ अनिरुद्ध वलती त्यां नय ॥ न्यां जेठाछे
नाइवराय ॥ पे ३ ॥ अनिरुद्ध श्रीकृष्णने मलीया ॥
दीठे विनोग विचक्षणियां ॥ पे ४ ॥ सोइत्युं आणा
सुर राय ॥ वरकन्याने पीठी चोणाय ॥ पे ५ ॥ त्यां गणे
री गोत्रजने बेसाडे ॥ ब्राह्मण लगणे छे वेद भषा
डे ॥ पे ६ ॥ पछी ऊमा सहित पियर आवे ॥ मोसालुं ते
सुंदीर लावे ॥ पे ७ ॥ ॥ वलण ॥ ॥ पियर वउ
आव्यां ऊमा ज ॥ सर्वने आनंद थायरे ॥ मैत्री कृ
ष्णे लषी ॥ तेनो करुं भक्ति मायरे ॥ पे ८ ॥ पद ७७ ॥ ॥
कड्युं ॥ ढंमुं ॥ ॥ रागमारु ॥ ॥ दोहरो
॥ ॥ कंके लषी कुंकोतरी ॥ कृष्णजी तेणीवार ॥
विनय वचन मुज आोच्यरे ॥ करपत्र लीधो निरधार
॥ १ ॥ ॥ देशी ॥ ॥ बाणासुर जो त्यां त्यां
सागरगाम्यारज तेडावो आहीरी लषी पत्र ते
आवे सर्व ॥ विवाह मलाले ने मूके गर्व ॥ २ ॥ विवा
हनो तो ऊलम घणो ॥ तेडावो सगां साथे आपणे
॥ ३ ॥ लग्ननी तो रोला त्यारे ॥ आवे सगां जा रणे
त्यारे ॥ ४ ॥ द्वारकाहरीशं भोकलोने गरुड ॥ आवे तत खेव
पेठ जादव ॥ पे ॥ स्वस्ति श्री द्वारीकांगामा लषि-

तमे श्रीकृष्णजी नामा ॥ ६ ॥ वसुदेव वृद्ध छो तमे ॥ पत्र
लखी मोकल्युं छुं अमो ॥ ७ ॥ वधामणीनो समाचार ॥
अहिंयां लग्न लीधुं नीरधार ॥ ८ ॥ साथे आपणो होय
जेह ॥ विवाह मळवा आवजो तेह ॥ ९ ॥ जानने होंस होय
मन मांहे ॥ ते सरवे आवजो आंहे ॥ १० ॥ अमो अेथी
रह्या तम माटे ॥ तेथी विलंब न करशो घाटे ॥ ११ ॥ साथे
लावजो स्वजन ॥ आवे वृद्ध सुरसेन राजन ॥ १२ ॥ अ
हिंयां घणी गीत गानारी छे नार ॥ माटे लावजो आपणे
परिवार ॥ १३ ॥ आवे पटराणी आठे जेवा ॥ रति रेवती
अपस्य मेवा ॥ १४ ॥ अमो वृद्ध ने रूं लखीजे अपार ॥
तमो सौ समजजो सार ॥ १५ ॥ आप्यो पत्र गरुडने
हाथ ॥ जो तेडी लावो सहु साथ ॥ १६ ॥ आव्यो कु-
शस्थळपुरीनी मांहे ॥ सर्वे आनंद पाम्युं त्यांहे ॥ १७ ॥ आ
नंदमां थया सौ घेला ॥ सहु थया वधामणी पेहेला ॥
१८ ॥ वधामणियाने आप्या हार ॥ पछी पूछ्या सहु
समाचार ॥ १९ ॥ त्यां नानुं मोटुं वृद्ध ने हो ॥ आपे व-
धामणी सहु तेह ॥ २० ॥ भवाना सहुने कोड थयो छे
अपहरणी छपन क्रोड ॥ २१ ॥ सुखपालने हाथी घो
डा ॥ सहु साहने जोडु रथ ने जोडा ॥ २२ ॥ सरवे आ-
व्या छे सहु थई ॥ २३ ॥ शोणित पुरमां ते वात गई ॥ २४ ॥ बाण
सामा आव्या छे वैकुंठनाथ ॥ विवाह महालेते अहेव
लावे ॥ २५ ॥ समाके पियर पड आव्यां ॥ मोसाळुं ते

સુંદીર લાવ્યાં ॥ રૂપા વિંધ્યાચળ તે રૂડા લાવ્યા ॥
મોસાળું તે સુંદીર લાવ્યા ॥ રૂડા ઉદિયાચળ આવ્યા
છે જ તે ॥ ગિરિ ગઢાચળ તે આવ્યા છે સાથે ॥ રૂડા આ-
વ્યા છે ત્યાં ગિરિ કૈલાસ ॥ મોસાળું લઈ આવ્યા છે પા-
સાગર ॥ બ્રહ્માદિક વીદીયાયે આવ્યા ॥ રૂડી સત્ય પો
તાની લાવ્યા ॥ રૂડા પછી રાજાને કહે છે રાણી ॥ સ્વામી
સાંભળો કહું પ્રણામી ॥ ૩૦ ॥ ॥ પદ ॥ ॥
બાણાસુરને કહે છે રાણી ॥ દેશોદેશ લખો કુંકોતરીઆ ॥
સગાં સહોદર આપણાં ॥ તે તેડાવો હેત કરીને ॥ ૩૧
૧૬૪ ॥ ॥ કડવું ૭૯ મું ॥ ॥ રાગ ધનાશ્રી ॥
॥ ॥ ઢાળ ॥ ॥ હરખ્યા સહુ નરનારને ॥ તે-
નો કહેતાં પાર ન થાય ॥ બાણે નૃપતિ તેડિયા ॥ કહે
કહે કહું સાંભળ રાયા ॥ ૧ ॥ ॥ દેશી ॥ ॥ બા-
ણરાયને કહે છે રાણી ॥ તેડાવ્યો સહુ પરિવાર જો ॥ કંકો-
તરી દેશો દેશ મોકલાવો ॥ મોટા મહીપતિ આવે દ્વાર જો
॥ ૨ ॥ સ્વર્ગવાસીને તેડાવ્યા લઈ જે ॥ અગ્નિ વરુણ ય-
મરાજ જો ॥ કૈલાસપતિ સને આવ્યા છે ॥ તે લઈને સ-
ઘળો સાજ જો ॥ ૩ ॥ અષ્ટ વસુને તેડાવો આમ ॥ ગંધર્-
વેનો સહુ સાથ જો ॥ સાત સમુદ્રને દધની ધીને ॥ લઈ
ને હો તરી હાથ જો ॥ ૪ ॥ નવ કુળના નાગનો તરિયા ॥ શે-
ષનાગ ભુજંગ જો ॥ સોરઠ વારી કુંવરી રાજનો ॥ પં-
ડેરાતન જો ॥ ૫ ॥ અષ્ટકુળ પરવતનો તરી એ ॥ લ-

पतिलडजनजी॥जेसरवेनेनोतरांमोकल्यो॥ते
आपरीअनुल्लितवदनजी॥५॥आरविपत्नियोंविवा
हेआव्यां॥तेनांकुंकुंछुंनामजी॥रंगा॥गंगा॥गोमतीरे
रा॥गोदावरीनेरामजी॥६॥कृष्णकुंवरनेकेसरबधुने
सुंदरवहुछेसारजी॥राधाजमुनानेजानकी,ओसरवे
आवीनारजी॥७॥मीठीवहुने मानवहुने,माणक
वहु मरडायजी॥देवकुंवरने माहकोर वहु॥परणियात
वहुमरडायजी॥८॥रूपकुंवरनेराजकुंवरवहु॥हीरावहु
ठमकायजी॥सरवस्त्रियो सुंदरदीसे॥लटके मूके
पायजी॥९॥जयीजाईतो पुंठफरती,गीतगा
वाअकुणायजी॥कोगोरीकोशामणी,तेमनमध्येमरु
लायजी॥१०॥कोनुंमुखछे कसामणुरे, कोनुं मोटुं पेट
जी॥कोकामनीसरूप गुणपूरण,कोईतेदेवनीवेठजी
॥११॥कोआणाजेडीपानचावे,कोनातेशातोकोठजी
॥कोपंकजवयणीकोमृगानयणी,कोनीनमणेजेड-
जी॥१२॥कोशामणारंगेकोमणअंग,कोनेतेनमणे
जोडजी॥१३॥कोवरनेनरखेहैडेहरखे,कोगायछे
गीतसारजी॥कोवरनेजोईनेमनमांमोहीने,क्यां-
थीआवोलरथारजी॥१४॥आनेकदेशनाराजमणि-
या,ऋषिजणोनहिपारजी॥जादवसरवेआवीनेम-
णिया,रुक्मणीआदेसहुनारजी॥१५॥सोकासण
सरवेमणीने,नरखीने मंगलगायजी॥जाणासुर-

हींडे मलपतो तेने, हैडे हरख न माय जी ॥ ५७ ॥ शुक्रा-
चार्य तेडाविया, कर्यो ग्रहशांति आरंभ जी ॥ ५८ ॥ चोक
मधे चोरी चितरी, त्यां रोप्या केळना स्थंभ जी ॥ ५९ ॥
श्रीकृष्ण लव तल घृत होमाये, स्वाहा करे ऋषिरूप जी ॥
धुन्य लागी रहीये दनी, मळ्या मंडपे मोटा भूप जी ॥ ६
॥ सूर्यवंदन चरखियां ने, जरखिया राजन जी ॥ नृ
त्य करे जकु अपसरा, मुनि करे छे वेद नी धुन्य जी ॥ ६
२ ॥ वाजंत्र वाजे छे अति घणां ने, हरख्यो बाणासुर रा-
य जी ॥ श्रीकृष्ण ने लनीवासे, त्यां ग्रहशान्ति थाय जी
॥ २० ॥ ॥ वलण ॥ ॥ श्रीकृष्णे ग्रहशा-
न्ति करी ॥ भानुनी मंगळ गायरे ॥ लरप्रेमानंद क
ह्यां ॥ अनीरुद्धने पीठी चोळायरे ॥ १ ॥ पद ८५ ॥
॥ ॥ कडवुं ६९ मुं ॥ ॥ राग कल्या-
ण ॥ ॥ दोहरो ॥ ॥ पीठी चोळे सरवे सो
हासणी ॥ उलट अंगन माय ॥ भानुनी सद्दवे मळी
॥ त्यां गीत अनोपम गाय ॥ १ ॥ ॥ ढाळ ॥ ॥
पीठी चोळो पीठी चोळो पीत राणीरे ॥ मगद मो मग
दनो मोलाणीरे ॥ १ ॥ पीठी चोळो पीठी चोळो वरनी
डोसीरे ॥ मोटी मामी हलमल करती तेथाडीरे ॥ २ ॥ पी
ठी चोळो पीठी चोळो वरनी लोजणेरे ॥ मुख मां लो
पाननुं बीडलुं चाखेरे ॥ ३ ॥ वर जतो उपणा क अंगे
जेरे ॥ लाइव स्त्री जन मळीस कुटी पेरे ॥ ४ ॥ तलस-

एनाहीने पीआवरजीरे॥६१॥ इष्ट लईने पुजेछे कुंकरे
॥६२॥ सन्त्यां परम अनोपम साररे ॥६३॥ शणगार सन्या
छे अतकाररे ॥६४॥ पग घुंघरो पग घुंघरो वरनी साणीरे
॥६५॥ आंखे आंजी अंजन ने अणीआणीरे ॥६६॥ वर
जीने रत्नकुं सुं कीधुं छे गालेरे ॥६७॥ वरजीने तिलक कर्युं छे ला
लेरे ॥६८॥ वरजी तो बेठा सभामां रोलेरे ॥ मनडुं
तो त्यां लेईने त्यां लोल्लेरे ॥६९॥ ज्ञा कुलवी तो आण
सुरनो आव्योरे ॥ चारवार तो पहन कराव्योरे ॥७०॥ गा
रीत भात करीछे घणी सारीरे ॥ ते लेई प्रसन्न थया
छे मोरारीरे ॥७१॥ जुवंती गीत गायछे त्यां पररे ॥ कु
मनी झारी आपीछे करमांयरे ॥७२॥ आवीने तो
विचार कीधोछे सहीरे ॥ आपी आप्यमन न डोल्यो न
हीरे ॥७३॥ वेवाणो गीत गाता गाता आव्यांरे ॥ सु
लसाजी सोपारी लाव्यांरे ॥७४॥ हाथमां तो श्रीफल
पान वेंच्या परे ॥ सकल सखवेरो मणीने गायरे
॥७५॥ वांरणां तो केसरनां छांटायरे ॥ हारे त्यां तो
भानुनी मंगळ गायरे ॥७६॥ वरजीने आसन जे सण
घोरे ॥ नाना विधनां वाजिंत्र वजडाव्योरे ॥७७॥ अनि
रुद्धने घोडली जे चडाव्यारे ॥ लेतामां सकुन ने
मन भाव्यारे ॥७८॥ जय जय शब्द बोलेछे सकु
भागीरे ॥ नात जातनां वाने नगारां नीरीशानरे ॥
रजावाज्यां त्यां तो इन्द्र तणां नीशानरे ॥ अप्सरा

माहे गायछे तानके ॥२०॥ गायरजीतो परघाडेम्यदि-
यारे॥ पुष्पे हीरले तो लडीयारे॥२१॥ दिरलतणे
नथी पाररे॥ परजनेनीरखे छे नरनाररे॥२२॥ रानीर
खीनीरखीने हैछे आरीरीरेरे॥ आ धर क्योंकोन
उपरीरेरे॥२३॥ पाने लुंगणने पणीलेशरे॥ घर
कुख्यो रीरीरेरीरे॥२४॥ आजेसातो तणी दोल
घणीरे॥ पाछण वेहलो न्हरणी तणीरे॥२५॥ प्र
द्युमन सात्वीको जे पीलेरे॥ जीलकुंवर मध्याछे स
कुशरे॥२६॥ मन मध्ये छे न्हधरायरे॥ तेनीशो
भातो वरणीन न्नयरे॥२७॥ मांये मोडरा मणही
योआनीरे॥ रुक्षमणी पर्ध जेहांवरनी माडीरे॥२८
॥ न्नेवा आव्या देवता जेरी यैमानरे॥ वागेछे दुं
दुभीने निशानरे॥२९॥ ॥वलणा ॥
वालिंत्र वागे अतिघणां॥ आनंदओछव थायरे॥
न्हदयस्त्रियो रथे जेरी॥ अनिरुद्धनी घोडली गा-
यरे॥ उगाणपचासमु॥ ॥कडवुं ६० मुं॥ ॥
रागधवणधनाश्री॥ ॥पणती वीहीया माडी
योरे॥ जीत्या न्हध्वराय॥ मोड आंध्यो राणी रुक्ष-
मणीरे॥ त्यांतो मानुनी मंगळ गाया॥ अनिरुद्ध-
जीनी घोडली॥१॥ शोला सहीत घोडी सजरे॥
तेने सुवर्ण केरो साजा॥ रुल स्वर वाणीवदे॥
रत्नपेगडे पेल्या वरराज॥ अनिरुद्धजीनी घोडली

॥२॥ अधर प्रवाळी ओपतीरे ॥ अति पद्म प्रफुल्लित
मुखा॥ चंदन खोळ कुंवारी रीझे ॥ तेल्ने छैने लागे ल-
घु:ख ॥ अनिरुद्धजीनी घोडलीरे ॥३॥ मुगट मणी-
मांहे जड्यांरे ॥ ते ऊपर शोभे मूंपा ॥ कुंडळे मुक्ताने
मणीरे ॥ अति अद्भूत रूप अनूप ॥ अनिरुद्धज-
नीघोडली ॥४॥ आजानुभुज घडावेद विंटियोरे ॥ श्रीकृ
ष्ण लीधुं छे हाथ ॥ अश्वे चढ्या अवल जेलडारे ॥ संगे सा
खेलानो घणो ठाठ ॥ अनिरुद्धजीनी घोडली ॥५॥
स्वजन सहु रोणे भर्युंरे ॥ सुरीनर भर्या अपार ॥
तेने आप्यां पानना बीडलांरे ॥ ऊपर श्रीकृष्ण कु-
मार ॥ अनिरुद्धजीनी घोडली ॥६॥ वाजिंत्र वाजे अ-
ति घणांने ॥ मांहे मृदंग भेरीनाद ॥ ढोल ददामा गड-
डेरे ॥ शरणाईजे पुरखो साद ॥ अनिरुद्धजीनी घोड-
ली ॥७॥ सुखा चंदन छांटणांरे ॥ मांहे केसर कस्तुरी
सार ॥ लाट अंबीलन अकुभर्यारे ॥ तेतो जोले छे व
चन उचार ॥ अनिरुद्धजीनी घोडली ॥८॥ अपछरा
नाचे इंद्रनीरे ॥ मांहे नारद तुंबर वाय ॥ मधुरी वा-
णी सहु वदेरे ॥ जेथी आनंद ओछव थाय ॥ अनि-
रुद्धजीनी घोडली ॥९॥ साखेला सहु शोभतारे ॥
असवार घणा छे रसाळा ॥ धनक धनक तेजे नाचतारे
॥ सहु को हिसंता आकुळ माणा ॥ अनिरुद्धजीनी घोड
ली ॥१०॥ हस्ती शणगार्या अति घणारे ॥ तेऊ-

पर जंजाळी सोहे ॥ मोतीऊले पाखरया रे ॥ ते देखी
ने मन डुं मोहे ॥ अनिरुद्धजीनी घोडली ॥ १ ॥ तुरीते
म्याले नव नवा रे ॥ तेनां रतन जडीत्र पलाण ॥ तेने
मोरडे माणेक जड्यां रे ॥ ते तो जणके छे लाणे ताला-
ण ॥ अनिरुद्धजीनी घोडली ॥ २ ॥ मोपैडनार थे
घणा रे ॥ तेनी शोभानो नहि पार ॥ घोडानी कोटे हे
म सांकळी रे ॥ तेना मूलनो नहि पार ॥ अनिरुद्ध
जीनी घोडली ॥ ३ ॥ हाथणा ते हस्ती पाखर्या रे ॥ तेने
रूपा जडीत्र पलाण ॥ तेनी उपर नोबत गडगडे रे ॥
बोल्युं न संभळाय केण ॥ अनिरुद्धजीनी घोडली ॥
४ ॥ रथ जन जागण परवर्युं रे ॥ अति आनंद कर-
ना विशेक ॥ पाणी पंथा जे अनिरुद्ध चढ्या रे ॥ त्यां
तो लेवा मळ्या सहु लोक ॥ अनिरुद्धजीनी घोडली
॥ ५ ॥ नगर लोक त्यां सहु मळ्युं रे ॥ लेवा लहवनो
परिवार ॥ त्यांथी ते वरघोडे चालियो रे ॥ आव्ये
चौटा शेरी बजार ॥ अनिरुद्धजीनी घोडली ॥ ६
॥ वाट शेरी रळियामणी रे ॥ ते लेवा सरवे नगरी लो
या ॥ नगर लोक सहु हरखियार, ते तो नीरखे जोवे सं
कुडोय ॥ अनिरुद्धजीनी घोडली ॥ ७ ॥ श्रोणितपुर
पाटण लख्युं रे ॥ फूले सोहावी वाट ॥ अनिरुद्ध वरघो
डे चढ्या रे ॥ त्यां तो शणगार्यां शेरी ने हाट ॥ अ
निरुद्धजीनी घोडली ॥ ८ ॥ एवं वण सरणे चालती

रोरंगेरातीवानाा तेने मछियाळडे माणइक्रम्यां
रो। मुक्तइरोाने सुरियापान।। जनिरुद्धनीघोळ
ली ।।१७।। मूळजनेनो फाळोरे।। तेमां मिनाकारी
झामा।। घोडीधरतीजे पगमांडे नहिरे।। तेनुं पंचकल्या
णीनाम।। जनिरुद्धनीघोळली।। १८।। शोभतुरांप
दीने छत्रेरे।। उरुपेअसेरीने लेय।। घन नगरद्वारामं
तिरे।। नित्य दर्शन हरिनां होय।। जनिरुद्धनी
घोळली।।१९।। नगरनी नारी निरखतीरे।। निरखीने
नेवडे धयन।। कन्यालाग्यवान जतिघणुंरे।। वर
पामीछे रूपेरतन।। जनिरुद्धनीघोळली।।२०।।
छत्र चमर दीये जे घणारे।। चोफेर चिंऋणलावायापुं
छ जावे सरवे लहरणीरे।। ते तो गीतने मंगळगाय।।
जनिरुद्धनीघोळली।। २१।। घाटपें कन्यो राणीरुक्
मणीरे।। वळी रामणदीयो हथी।। मोंड आंघ्यो जति
ओपतोरे।। तेना श्रीकृष्ण सरजानायी।। जनिरुद्ध
नीघोळली।। २२।। आवरहेलदहीं तोरणपद्यारे।।
साणीछांटे छेनीरा।। तेने ऊीपित आपीयुंरे।। ऊल
जाळे अनिरुद्धवीर।। अनिरुद्धनी घोळली।। २३।।
सासु जे सन्त्रर्छघणीकरीरे।। पोंपयानी परिधान।।
अनिरुद्ध घोडेथी ऊतर्योरे।। रहेछे कवित्त नमूकीने
मान।। अनिरुद्धनी घोळली।। २४।। ।।
वलण।। ।। कवित्त न करले ऊीकहे।। ऊीतरया

घोडेथी घर रायरे॥ त्यारपछी वणी रिसे थयुं॥ तेनी कुं
कुंथायरे॥ २७॥ ढाळ॥ ॥ कडखुं॥ समुं॥ ॥
राग घोण॥ ॥ टोक रे॥ ॥ जळ छांटयां आ
व्या गणपति॥ ते ओखा कावीर॥ गणपतिने अद-
व वढ्या॥ रिस करे सुणमति धीरा॥ १॥ ॥ टेरी
॥ ॥ गणपति पासे नीर छंटावेरे॥ त्यारे अद्भ
सकुन ते कसबु आवेरे॥ १॥ जेकंतो सुंदने कानकुवाले
रे॥ कुंडाणोतो जळ छांटवाने जावेरे॥ २॥ गरजड्याले-
ने गुंगुणोले रे॥ अनेगीनी अतन ही अदवने तोलेरे॥
३॥ गणपति कहेछे अदव अत अणडुं रे॥ कृष्णकेरां
कर्मने रोवे आणुं रे॥ ४॥ अदव कहेछे आपजन्म हीजे
जेहोरे॥ गणपती कहेछे कृष्ण कारागृह मां पेठोरे॥ ५॥
अदव कहेछे तारो पिता परेरु पाणरे॥ गणपति कहे
छे तारो आप गोवाळरे॥ ६॥ अदव कहेछे तारे आपे
चोणी राणो डीरे॥ गणपति कहेछे कृष्णे कामणी मोडीरे
॥ ७॥ अदव कहे तारो आपलीलडीरु राख्योरे॥ गणप-
ति कहे गोविंद गोपीयोमां नाच्योरे॥ ८॥ जल्यापिता
तारो आकुधंतुरो आवेरे॥ तारापिताने जाहिरनुं अं-
कुं लावेरे॥ ९॥ अदव कहेछे अनेगीने नही नारीरे॥ गण
पति कहेछे अदवअत लीजारीरे॥ १०॥ विवे घरमां रा
णीते लीसडी लुंगे रे॥ जल्यां कांडे करीने रींछडीथी कुंडी
ढांकरे॥ ढांके मारां कुण घाणुं छुं तारांरे॥ लाखनी

पाणी छांटणां मारां रे ॥ ५२ ॥ जल्यां जे मां रोमनी
लागे छे रीत तमारी रे ॥ जल्यां जेतो इन्यां जंबुक
मारी रे ॥ ५३ ॥ जल्यां शुं बोले जंबुकनी जननी रे
॥ ऊमानी अंगेथी ऊपनी जननी रे ॥ ५४ ॥ त्यारे बोल्यो
जांबुवंतीनो तन रे ॥ आरे ॥ माजे जण्या छे कृष्णत-
न रे ॥ पा ॥ कुवडां तारी ढुंढुं नाखीश ढोडी रे ॥ बोले छे
कृष्णनी भरव्वाड तोडी रे ॥ ५५ ॥ अेवुं सुणतां क्रोधव-
र्यो छे वरसी रे ॥ गणपति त्यां ऊठ्या लेईने फरसी रे
॥ ५६ ॥ मेणां देतां रीसे सामासामी आव्या रे ॥ त्या
रे अलाकृष्णने तेडी लाव्या रे ॥ ५७ ॥ हरिये त्यां वारी
ने वेगळा कीधा रे ॥ गणपतिने पासे तेडीने लीधा रे
॥ ५८ ॥ कंठथी कढाडी मुक्ताफळनी माळ रे ॥ आपी
गणपतिने ततकाळ रे ॥ ५९ ॥ मोहनजी अे सहुनां
मन मनाव्यां रे ॥ ऊमाजी त्यां पोंखणां लेईने आ-
व्यां रे ॥ ६० ॥ ॥ वलण ॥ ॥ पोंखवाने
आव्यां ऊमया ॥ सजी सोळे शणगार ॥ रुक्मण्या
ईन्न पासे ऊभां ॥ ते करावे कुळआचार रे ॥ ६१ ॥
॥ ॥ कडवुं २८ मुं ॥ ॥ राग ल्हेरखी ॥ ॥
आवी ते जाणुने मांडवे रे ॥ बहु वधुगणनी रे जनना ॥ अ
निरुद्ध ऊभा छे तोरणे रे ॥ जणे मंगळ गाया छे लाणा
॥ जांण ऊठीने ऊभा थया रे ॥ नवरे निरख्यां छे रु-
प ॥ कोडे हिंसे वरराजीयो रे ॥ कोटिकाम स्वरूप ॥ २

अमारे लाग्ये आवी मळ्यारे ॥ अनिरुद्ध सरखो क-
माठो ॥ हवे शी जाडी जा पणे रे ॥ मळ्या मेह्युमन थै ह
वाठं ॥ ३ ॥ मुज थकी जो लियानाथ ज्जीरे ॥ क्यां छे पों-
जण हूर ॥ अमनी वेणा वही लईरे ॥ म्याले थायछे
असुर ॥ ४ ॥ पारवती ने आप्यां पों अवारे ॥ माथे
मुडीने मोड ॥ अमणा तेह रमांडारी म्हीरे ॥ ५ ॥ जे सो
वण थाळ ॥ पा सो वण थाळ मां धुं लस्युंरे ॥ सरी-
खा संपूट ओड ॥ रीते लाते रीजवीरे ॥ पोंखी पोंखां
व्या छे कोड ॥ ६ ॥ धूरीज मृशाजर वैयोरे, सरिया सं-
पूट त्राह ॥ ई डीपींडी लेई ओवारणां रे, हरखी सा
सुं छे नाह ॥ ७ ॥ ॥ चाल ॥ ॥ नाहुं आणे-
वा जय छे ने वेरे ॥ हाथे हळ धरे दीधो ते वेरे ॥ दापण
छो ता ए लीधो पोते पाणीरे ॥ लेई रह्यां पारव ती
राणीरे ॥ त्यारे हसीया ते श्रीजदुरायरे ॥ धुं जु-
ओ छो उभया यरे ॥ १० ॥ हसीके छे पारवती था-
क्यरे ॥ ए जी क्यां छे लहवने नाकेरे ॥ ११ ॥ नाह होय
तो रीद आवो जांहरे ॥ कन्यानमणी प्रथवी मांह
रे ॥ १२ ॥ अमे महा सउरे मांहमांहेरे ॥ वर पोंखीने
लीधा त्यांहरे ॥ १३ ॥ पोंखी पारवती वरने ते डेरे ॥ था
ई अनिरुद्ध पढिया केडे रे ॥ १४ ॥ वरने मांहेरा मांप-
धराव्या रे ॥ मामो कन्याने तेडी लाव्या रे ॥ १५ ॥ अं
तरपट तो धरिया रे ॥ हस्त मेळा परेणु न मपिया रे ॥ १६

मातुनी मंगळ करे छे जीभ्यारे ॥ सकुं ओढे ओखा छे व-
ळ्य करे रे ॥ ५ ॥ आडेथी अंतरपट तो लीधुं ओतं-
ओणनुं छांटणुं कीधुं रे ॥ ६ ॥ अनिरुद्ध परणीने बेला
थाय रे ॥ त्यां तो मंगळ फेरा फराय रे ॥ ७ ॥ ॥
वळण ॥ ॥ फेरा फरतां हरखियां ॥ अन्योअन्य
कन्या मन मां हे रे ॥ जी मयाचन सामुं पेखुं ॥ त्रीकम
र परण्यां त्यां हे रे ॥ १ ॥ फळ्युं ॥ ॥ कडखुं ॥ टंडभुं ॥
॥ ॥ राग कल्याण धोळ ॥ ॥ धोळ ॥ ॥
गीत गाजे सकु गोरडी ॥ आनंद उर्यो न माय ॥ वर कन्या
जे जी परणियां ॥ तेनी कीर्ति थाय ॥ १ ॥ ॥ टेक ॥ ॥
ब्रह्मा करे वेदनुं गान रे ॥ सौभाग्य रणी रे ॥ सम वरतें
जोने सावधान रे ॥ सौभाग्य रणी रे ॥ २ ॥ मधुपर्कनुं क-
रव कीधुं रे ॥ सौभाग्य० ॥ मध्ये वस्त्र अंतरपट दीधुं रे ॥
सौभाग्य० ॥ ३ ॥ वरमाळ आरोपी छे कंठ रे ॥ सौभा-
ग्य ॥ पछी पडी पटोळे गंठ रे ॥ सौभाग्य० ॥ ४ ॥ त्यां
स्वस्तिवचन भणाय रे ॥ सौभाग्य० ॥ हथेवाळो
कन्यानो मेळाय रे ॥ सौभाग्य० ॥ ५ ॥ मया करे र-
वराणी रे ॥ सौभाग्य० ॥ अनिरुद्ध स्वस्ति कही ग्रह पा-
णी रे ॥ सौभाग्य० ॥ ६ ॥ वरकन्या जे साज्यां भेळा भेड-
रे ॥ सौभाग्य० ॥ मात तात ना पोहोंच्या कोड रे ॥ सौभा-
ग्य० ॥ ७ ॥ प्रसाद पर्वतने रणछोड रे ॥ सौभाग्य० ॥ मे-
रु सानिध्य ते त्रीस क्रोड रे ॥ सौभाग्य० ॥ ८ ॥ अ-

थिमां अमृतजघृतकोमायरे॥सौभाग्य॥त्यांतोवे-
नीधुंन्यं अकुथायरे॥सौभाग्य॥टापैहछुंपेहछुं मंग
णवरतायरे॥सौभाग्य॥यरकन्यानेइंराद्यरायरे॥सौ
भाग्य॥जा॥तेरीरीअभजनोपमथायरे॥सौभाग्य
॥त्यांतो मानुनी मंगणगायरे॥सौभाग्य॥२०॥ज्या
पीलक्षधेनुंतोदुझणीरे॥सौभाग्य॥सहस्रदासीपि
यसिणघागीरे॥सौभाग्य॥२॥अशीछुंजीछुं मंगण
वरतायरे॥सौभाग्य॥त्यांतोरीरांरीरां दान अपायरे
॥सौभाग्य॥वरार थिजण सहस्र श्रीहाररे॥सौभाग्य
॥ जाप्या मोहरसहस्र तोभाररे॥सौभाग्य॥२३॥श्री
छुंत्रीछुं मंगणवरतायरे॥सौभाग्य॥त्यांतोरीरांरीरां
दान अपायरे॥सौभाग्य॥रीरां जाप्यां जायुद्ध से-
वकजनरे॥सौभाग्य॥गज सहस्र ने सतमनधनरे
॥सौभाग्य॥पी॥पोथुंपोथुं मंगणवरतायरे॥सौ
भाग्य॥त्यांतोरीरांरीरां दान अपायरे॥सौभाग्य॥
२५॥जाप्यां सातसे उत्तमगामरे॥सौभाग्य॥आ-
णेतमात्रने इयों श्रीगामरे॥सौभाग्य॥२६॥त्यां
तो पर लक्ष वेणाथी अमरे॥सौभाग्य॥सरये आवीने
ओठांसलायरे॥सौभाग्य॥२७॥आणराय नीवलि
तानारीरे॥सौभाग्य॥हस्तमांहे रुनरुनी झारीरे॥
सौभाग्य॥२८॥स्वसुर पतिपीरसे हुंसाररे॥सौभा-
ग्य॥माहे मेलेछे घृतनी धाररे॥सौभाग्य॥२९॥

कन्याने कमाडे अनिरुद्धरे ॥सौभाग्य॥ कन्याने मा-
डेरी घणी खुद्धरे ॥सौभाग्य॥ २२॥ अनिरुद्धने क-
स्युं थायरे ॥सौभाग्य॥ त्यां तो दासी जोगीतन
गायरे ॥सौभाग्य॥ २३॥ नमो नमो कुंभार नमाडी-
रे ॥सौभाग्य॥ कीधी वडोवासरखी कुमारीरे ॥सौभा-
ग्य॥ २४॥ क्यांथी पेठो तुं घरने ओपीरे ॥सौभाग्य॥
तें तो छेतरी ओखा भोळीरे ॥सौभाग्य॥ २५॥
तारां कोण छे मातने तातरे ॥सौभाग्य॥ शुं करि-
ये भूली कन्यां विधातरे ॥सौभाग्य॥ २६॥ मनुष्य
दानवन्ने तां घणी खामीरे ॥सौभाग्य॥ नीमडींय-
नी कन्या पामीरे ॥सौभाग्य॥ २७॥ तुं तो घीपी घीपी
घीपीरे ॥सौभाग्य॥ तुं नवर पेतो कन्या घणुं दिपीरे॥
सौभाग्य॥ २८॥ छोरा तुं तो नखसरीखो नानोरे॥
सौभाग्य॥ छोरा तुं तो क्यम करी पेठो छानोरे ॥सौभा-
ग्य॥ २९॥ तें तो कपटे कामण कीधुंरे॥ सौभाग्य॥ ओ-
खाईनुं मन हरी लीधुंरे ॥सौभाग्य॥ ३०॥ हवे ज-
थां न करशो कामरे॥ सौभाग्य॥ थारो कुलत ठामोठन-
मरे॥ सौभाग्य॥ ३१॥ तारा वडोवानी नमणे नगमांबे-
डीरे ॥सौभाग्य॥ नेना घरमां घणी छे ओडीरे ॥सौ-
भाग्य॥ ३२॥ तेनो नससो भंखुयानरे ॥सौभाग्य॥
तेनी पुत्रीना लांबा लांबा कानरे ॥सौभाग्य॥ ३३॥
जेने रनकुडहे छे विश्वाधाररे ॥सौभाग्य॥ पण अ

णपितातणोअतिहर्षरे ॥ सौभाग्य ॥ ३३ ॥ अवे मे-
णां दीधां छे वेवाणरे ॥ सौभाग्य ॥ त्यारे भद्य क्षत्रियो
बोलीवाणरे ॥ सौभाग्य ॥ ३४ ॥ तमो भलां जी बुली
टांगफलावोरे ॥ सौभाग्य ॥ सरवे भुंडणनी पेठे भा-
णोरे ॥ सौभाग्य ॥ ३५ ॥ अमारो अनिरुद्ध नाने भू-
णरे ॥ सौभाग्य ॥ तेणे जीत्यो ते जाण भूपाणरे ॥ सौ-
भाग्य ॥ ३६ ॥ तमारी कन्याना रामण गारीरे ॥ सौभा-
ग्य ॥ पेली चित्रलेखा चोरनारीरे ॥ सौभाग्य ॥ ३७ ॥
अमारे कृष्ण जीत्यो घणो भारोरे ॥ सौभाग्य ॥ भ-
णी भेई भवा दिधो दीं जोणोरे ॥ सौभाग्य ॥ ३८ ॥ अ
मारा श्याम ने राम भल्या रे रूड्यारे ॥ सौभाग्य ॥ त्यारे
वेवाई नाह्या पड़ी घाकुंठारे ॥ सौभाग्य ॥ ३९ ॥ रणमां
रझपाव्या राय ना अंगुठारे ॥ सौभाग्य ॥ कन्या आपी
तो कथता छुट्यारे ॥ सौभाग्य ॥ ४० ॥ जेम किंकरी
गाती वरणी वरणीरे ॥ सौभाग्य ॥ वरकन्यातो ज-
म्यां भेने परणीरे ॥ सौभाग्य ॥ ४१ ॥ त्यां आवी
सोहासणग्यारेरे ॥ सौभाग्य ॥ तेना रूपतणो न
हि पाररे ॥ सौभाग्य ॥ ४२ ॥ वर कन्याने वधावी रह्यां
रे ॥ सौभाग्य ॥ अखंड सौभाग्य दान मांग्यांरे ॥
सौभाग्य ॥ ४३ ॥ इच्छे ब्रह्मा आदि रचनाररे ॥ सौभा-
ग्य ॥ मोरा चिमकरे छे वेदवाद्य ॥ सौभाग्य ॥ ४४ ॥
शिवे जीवी रहे भले अजभेडीरे ॥ सौभाग्य ॥ ४५ ॥ पमाने

हिवे ते थोडीवे॥सौभाग्य॥३॥पा॥ओखा सुंदर वर-
ने पामी रे॥ सौभाग्य॥ जेनो दादो त्रिलोचन स्वामी
रे॥सौभाग्य॥४॥पछी गोत्रज आगण आव्यां रे
॥सौभाग्य॥पूजन करीने शीश नमाव्यां रे॥सौभा
ग्य॥५॥कर्यो कुळ आचार रे॥सौभाग्य॥पछी उ-
छ्याह गहाधार रे॥ सौभाग्य॥६॥ वर कन्याने साथे
लीधां रे॥सौभाग्य॥ त्यां तो कुमकुम हाथा दीधा रे॥सौ
भाग्य॥७॥ मन हरख्यो बाणासुर राय रे॥सौ-
भाग्य॥हवे पेहेरामणी केवी थाय रे॥ सौभाग्य॥८॥
पद॥ ॥वलण॥ ॥पेहेरामणी करे अ-
ति आदरे॥ शोभित तोरण गार रे॥ भट प्रेमानंद क-
ह्या॥ हरखतणो नहीं पार रे॥१॥ टीप॥ ॥
कडवुं॥ ७४ मुं॥ ॥राग धनाश्री॥ ॥होहरे
॥ ॥बाणासुर करे पेहेरामणी॥ सांभळो हो
राजन॥ जे वस्तु जेने घटे॥ ते आपा पेछे भगवना॥१॥
॥ ॥टेक॥ ॥हरी हळधरने पेहेरामणी ते
॥आपे दानव राय जो॥ कुण केशवनुं मोदंडु ते॥ अमक-
री पूरण थाय जो॥२॥ वसुदेवजीने प्रथम गणिया, उ-
ग्रसेन भूपाळ जो॥ अमूल्य आंजर पंच आपतां॥ उ
पर मुक्तामाळ जो॥ नगारां मरामने पेहेरामणी ते,
रुल वस्त्र उद्योत जो॥ मुगट कुंडळ माणाभलीते, भ
णे रघि पंक्ती ज्योत जो॥३॥ गाम भित्त मसरूक्षमजा-

ગણપતી
સખીયો
ઓખા
સખીયો
બાણાસુર
મહાદેવ
શ્રીકૃષ્ણ
બળદેવ

त्यां, पांच सहस्र तोखार ॥११॥ रथ सुखपालो शो
भतीने, आप्या हस्ती हजार ॥१२॥ आपे हंस रामणी
आपी घणीरे, रीझिया प्रद्युमन ॥१३॥ शाम आदे
सहु शणगारी आरोसा ठ सार बने ना ॥ तन ॥१४॥ पा
कृतवरमा जाद सहुरे, सात्वीकी ने श्वर ॥१५॥ ल
छपन्न कोड सरवे, छे ऊधव ने अक्रूर ॥१६॥ दा
नमात्र हरिना पूज्य सरवे, कोई मासी रे स्वजन-
॥१७॥ कुटुंब कोई विसर्युं नहिं रे, सहु कोने धन ॥१
८॥ नरस्त्रीनी पामरी रे, ऊपर गांठे अमूल्य ॥
१९॥ पंचरंग सुं हसे पाघडी रे, मांहे कसब अनुकूल ॥२०॥
पंच नाहाना विधि रे, मीरा तो राकणके ॥२१॥ लटके
मोती कुलगी तणां रे, मणि माणेक घणां भेणक ॥२२॥
नावीं री छापने वेजियां रे, हेम सांकरणी सोहती
॥२३॥ माणामाहणी जां लसां रे, दुगदुगी मांहे मोती
॥२४॥ रुद्ध राकडीने पोहोंची, जालुजंघ चित्री
॥२५॥ पुरुष पाम्या पेहेरामणी रे, हवे तो रही छे जा
॥२६॥ साठ सहस्र आठ ने कोई, अग्नकुंवरीना
र ॥२७॥ सुख्य तेमां कुसमणी रे, कमळानो अवतार
॥२८॥ सरा अंजुली त्यां लपके रे, स्वेत साळुने केर
॥२९॥ सतला माने साडी शोभती, मांहे हेमनी होर
॥३०॥ मालीको ने भ्रमनगमे रे, तेवी चंद्र कला ॥३१॥
रंगलती पेरे शाजियो रे, जाणे सुरके राय ॥३२॥

रामनी राणी रेवतीरे, तेने कंचन धार ॥ मनग
मती पेहेरामणी पाम्या, पितांबरने पाल ॥ सेप
ारातनारीओरे रामनीरे, वळी सोणहलनर ॥ प
ल आप्यां नाहाना विधनां, रोल्लिता शणगार
॥ रद्या ओरीओनी श्री कृष्णनीरे, नेनेओवा कोड ॥
।ओ।ण।सुरनामंडपमध्येते, किडेछे मोडामोड ॥
रणा पेहेरामणी पूरणकरीने, पोहोच्या छे मननाकोड
॥ ओ।ण।सुर आवीनेनमियो, रीझ्या श्रीरण
छोड ॥ तातमस्तरे कुंडांई थयुंनथीरे, लणओ
थोडामां घणेरू ॥ त्यारे कृष्णकहे अकुतातणो ते,
अमारे तो मेरु ॥ ा।ओ।ण।सुरतमेसांभळो
ने, कहुं तेथरओ मन ॥ संभारीने आपो सकुने,
पेहेरामणी राओन ॥ रखा ओनेक ओवती ओहव
करी, तेणे मंडप मांहे ॥ घटे तेवां वस्त्र आभूषण,
पेहेरावो ना त्यांहे ॥ रशा नडाय अलती धाम-
णीरे, रीरा फूलअफटी ॥ लमरगणुजंघकुमणा
रे, त्रेसे टियुं नेत्रो टी ॥ रसा मूडाओ वैयांने कगणी र
नाके वेसर वाडू ॥ ते मध्य सुंदीर मणी लगडियां, सो
ळी तासुंभसाड ॥ खुणागां गायकुने ओमना वकुने
घटे परो णीसार ॥ म्मणियांभ्योणी पेहेराविया रे
ऊपर मुक्ताहार ॥ रजा गोरीवकु ओवीवकु ऊ-
नां, ते पाम्यां कुरा ओनी सापु ॥ केसरपकुने ऊसजी

સાડી, માંહી ઝાપડું ઝાકું જી ॥ રૂપા માણક ચકુ મીઠી
ચકુ તે જ્યાં, આપ્યા તેમને ઘાટ જી ॥ સુંદર ચકુ પેહેરામ
ણી પામ્યાં, લાગ્યા લવણી ઘાટ જી ॥૨૬॥ સોળે શણ
ગાર ઓખાને આપ્યા, અનેક દાસી સાથે જી ॥ પાયે
લાગી પરમેશ્વરને, ત્યારે બેસાડી ઓછંગે જી ॥૨૭
॥ વહેન નેઈ વિઠ્ઠલ જી કરજ્યા, ચકુ માગો વર દાન જી ॥
ઓખા કહે મુને વર આપો, સમર્થ શ્રીભગવાન જી
॥૨૮॥ મુજ માટે જે બંધ મુવા તે, જીવાડો રણછોડ જી
॥ કેહેરી ઓખા પરણી ત્યારે યુદ્ધ થયું તે, મુને લાગે
ખોડ જી ॥૨૯॥ અમૃત દૃષ્ટે હરિયે જોયું, ત્યારે બેઠા થ
યા સહુ ભેળ જી ॥ તતક્ષણ ઉઠ્યા જીવતાં જે, માર્યા
હતા કરી ક્રોધ જી ॥૩૦॥ ઓખા કહે બીજું વર મુ
જને, આપો માગું સોય જી ॥ તાપ તેને જે કોને વ
પીડ, વ્યાધીન વ્યાપે કોય જી ॥૩૧॥ સરસ્વતી થૈને કંઈ
તે પામે, નરનારી જે કોય જી ॥ કથા મારી જે સાંભળે
ભાવે, તે પ્રાણી સુખીયાં હોય જી ॥૩૨॥ ઓખાએ જે
માગ્યું તે સરવે આપ્યું, સમરથ શ્રીભગવાન જી ॥ પેર
મણી પરીપૂર્ણ થઈને, હરખ્યું સહુ સ્વજન જી ॥૩૩॥
શ્રીકૃષ્ણને ચરણે લાગ્યો બાણાસુર રાજન જી ॥ દીન
જાણીને દયા કરજો, સેવક છું ભગવન જી ॥૩૪॥
॥ ॥પદ॥ . . ॥સેવક જાણી દયા કરજો
॥ કૃપાસિંધુ જદુરાયરે ॥ જનની વાસે થી સરવે માણિને

॥ गोरखनमवा नचरे ॥ ७५ ॥ रपेण ॥ ॥ कडवुं ॥
रपसुं ॥ ॥ राग मारु ॥ ॥ आणा सुर
ओल्योथाण ॥ सुणो कृष्णा सिंधुलग माना ॥ १ ॥ अ
म्हे मुकुं नलेरी तमो ॥ सेवक छुं तमारा अमो ॥ २ ॥
तुल्युं भुक्युं मन नवगणो ॥ अंबर सामो सत्र तातणो
॥ ३ ॥ अवगुण के अज्ञान नेह्ना ॥ मोटा मन मां न आ-
णे तेह्ना ॥ ४ ॥ ह्वे ऊठो सकु सनाथि ॥ लो न नवे पायि-
छीना नाथि ॥ ५ ॥ कहेता मां ऊठ्यो सकु साथि ॥ कृष्ण-
शं लुभुवण ग्या हाथि ॥ ६ ॥ नग्न लोक तेरी लाल्येय
॥ नरनीधा से आव्या सकु कोइया ॥ ७ ॥ आणा सुरनी
ललिता राणी ॥ ते प्रत्ये बोल्यां ऊमा वाणी ॥ ८ ॥ ते
डावो लुवती त्यां न्याया लोचनने अंसुर वधायाए
॥ नारी आवी सघली संगा राणा गार सन्त्या सर्व
अंग ॥ १० ॥ श्रवणे आल अफूके आणी ॥ कोने वेस र कोन
ने वाणी ॥ ११ ॥ सेंथे सिंदूरनी कीधी रेखा ॥ कुसजी केरना
साथु पेखा ॥ १२ ॥ सर्व नार नेकसजी साजु ॥ कसजीला
रतने कापडुं झाणुं ॥ १३ ॥ न नीवासे सकु गात्तां आव्यां प
सुलना ७ सोपारी लाव्यां ॥ १४ ॥ लुवंती मांह्ने मांह्नु
गीत गायां ॥ लाद्य सापेने रुवुं पाया ॥ १५ ॥ रामरा
मपनले प्रगट्यां ॥ त्यारे ॥ पडआं माआपडआ रा भ्रहत्यारे ॥
॥ ८ ॥ मथरा ते मधुरांथी नाठो ॥ गोकुळ लईने नंदघेर पे
ठो ॥ १७ ॥ रुक्मणी वण लग्ने परणी ॥ कथा नवकन्ने मु

मे परणी ॥ २० ॥ गोत्रदेवी ए जे मन ध्यायुं ॥ तेअ
निरूद्धजे सर्वे संताप्युं ॥ पलाव आणरुक्मीणे
वेवाई तणां ॥ जेना घरमां तो वैरां घणां ॥ २१ ॥ ओ
रणे मोरा पीईने मह्याले ॥ घरमां स्त्रिना जागण नव
थया ॥ २२ ॥ शालोकमां मोरा वेहवाई ॥ परणी लाव्या शी
छी आई ॥ २३ ॥ अणलख्ख विवाह आव्या ॥ सांपेसा
त्वहीने तेडी लाव्या ॥ २४ ॥ प्रद्युमन सगा वेहवाई ॥ सा
ठलाख छे तेमना भाई ॥ २५ ॥ पछी आव्यां श्रीकृष्णसो
पारी ॥ गाती गाती आवी सर्वे नारी ॥ २६ ॥ वेवाई
ना मंडपे सर्वे आव्यां ॥ आणा असुर तणे मन भा
व्यां ॥ २७ ॥ हेमआसन मेहल्यो त्यां हो ॥ लक्ष्मीजीने
बेसाड्यां त्यां हो ॥ २८ ॥ पग धोई आव्यां ललिता वा
णी ॥ पीण कुहाडोने ऊभया राणी ॥ २९ ॥ मों पीणने
पियण कुहाडी ॥ हेमआसन पर बेसाडी ॥ ३० ॥ मांहोमां
हपीण छे नारी ॥ वात रुक्मीये विस्तारी ॥ ३१ ॥ ऊभया
जने शीतळ थाया ॥ रांनुजने तो हरखं पाया ॥ ३२ ॥ ऊ
माडेरी मोराई मोडी ॥ घेर घणी आपे छे रांओडी ॥ ३३
॥ परकूणना पैसा लेडा ॥ धाधर्य मेलईने जोडा ॥ ३४ ॥
हाम जरयत्नां लागे होणी ॥ घेर घेर लेई मागे जोणी ॥
३५ ॥ घर होय तो छुंपे ऊमाना ॥ माटे पडी रहेवुं समवा
ना ॥ ३६ ॥ अण हेवकन्या ग्नायवरणी ॥ ते तो कें रायनीअ
हरणी ॥ ३७ ॥ आणा असुरनी नारीने गाया ॥ आनंद तो

अंगनमांमा ॥३७॥ जमारो अनिरुद्धतीओमंदीरस्य
मामांगयोहतोवरी ॥३८॥ कन्यानामनमांजेवरत्ना
व्यो ॥ तेने आदरकरीनेतेडाव्यो ॥३९॥ आवर वहुअने
समरो जेमणियां ॥ बाण ॥ असुरनां तो हैडांगणियां ॥
४०॥ बाणेकिधोजेपरकोप ॥ जेणे लाग्यां कपटनेटो
पा ॥४१॥ थुंथयुं अनिरुद्धने साह्या ॥ तो हरिहणधर
धारेधाया ॥४२॥ मुजमांमारीनेकन्यालीधी ॥ घरस्य
सधानेपकुघरकीधी ॥४३॥ ने तमोहवे जोतरी ओजुड
॥ तो जमो नहिमेलुंपुं ॥४४॥ जमो गातांनरछे
हस्यां ॥ पणहुं करी अने घरडांजेवास्यां ॥४५॥ पावेवा
ईथयो तेनेकुमकमियो ॥ मालो ओछो सवारांनमिवेप
४६॥ मुवायंदन ओगट थाय्या ॥ नहवसाधेते सघणो
कायां ॥४७॥ ॥ वधणा ॥ ॥ कायो ने
हवसाधेसघणो ॥ तेडांकरे राणीरायेरा ॥ मंडपमां
सहुकोमब्युं ॥ हवेगोरवकेईपेरेथायेरा ॥ हलापटन्दे
॥ ॥ कडखुं ॥ टकमुं ॥ ॥ राग सोह्यणी ॥
॥ ॥ बाणासुर लाग्यो पायके, मूकी मानने रे
॥ गोरवनमया नहवसाधे, तेडुं कुंअननने रे ॥ १ ॥
गोरव नोतरे नाडीनी माय, रीत सहु आपशुं रे ॥ म
हुंमंदिर थाय पवित्र, तम परतापरहुं रे ॥ २ ॥ श्रीकृष्ण
जुकेरे प्रताप, जमो मोटां थयां रे ॥ मांडुं पाकुं राण
नुं डाम, नमवा सहु मल्यां रे ॥ ३ ॥ नाना विधनां पाक

पकवान, अकुल्या तल्या तनां रे ॥ तरतीज कुरी कुरी
पेर, रीक अत अतनां रे ॥४॥ पापड़ पुन मंगे छे,
तेतो घी मां तळ्या रे ॥ अहप ने श्रीगोपाळ, अमृधास
कुम अ्या रे ॥५॥ पाक र्‍या सेवैया मोतइया, पेंडा छुटी कणी
रा अलेबी घेवर गुंदरपाक छे, मांहे साकर अणी रा ॥६
॥ तल सांकणी ने दहींवडां, घणिया मसम सें रे ॥ पुरी
कपोरी जेलबी पाक छे, अमतां स्नकु सेरा ॥७॥ सेव
रीरो ने लाजसी, पोणी पातर्णा रे ॥ तरतनां तावेन
सांतू पके, आंळ आंगी लणी रे ॥८॥ कुर रांध्यो कमोद छे,
मांहे केसर लख्युं रे ॥ चंपा ना सरभी दाणा के, अमवा
सकु भख्युं रे ॥ ला तीजां तमत मांछे रार्इतां, दहिंवडां
लायियां रे ॥ जोअले मूळु छे आंउ के, दूध कढावियां रा
॥९॥ त्रा अतियां कुरयां अली लातनां, दाढ मखा अरीं रे ॥
साकर मीठी आंबरोळ के, आंबा साअरीं रे ॥१०॥ केरी क
रमदा जीलीकेरां, लींबु रस अरयां रे ॥ कुनकुयोळा
मांहे के, लेठ जागण घरयां रे ॥११॥ सुरसेन ने वसुदेव
श्रीकृष्ण जमणी रे ॥ अण अरुद्ध ने प्रद्युमन के, रौला
हीसे लसी रा ॥१२॥ सामी जेठी छे हार के, अहरणीत-
णी रे ॥ रोहणी देवकी सुलक्षा कु, जेठां रुक्मणी रे ॥१३
॥ विंजणा ले दांजे छे बाय के, अमाउ छे अनन ने रे ॥ रुकुजा
छ मन रादां पाणी, आमि नो पारी पान ने रे ॥१४॥ पाउस
रछां रणां अनन ने, आपी पेरामणी रे ॥ सरवे जेठे

न्हयसाथ॥श्रीकृष्णने इस मणीरो॥७॥ आप्या सोन्या
गागरडे, मोती मोटा घणांरो॥ आलूपण न्हायडे, स्फटि
कमणि तणांरे॥८॥ ओखाने जे साडी ओछे गढे डीधी
पेरा मणीरो॥ पामरियो छपन्नकोटने, ते आपी घणीरो॥
रदा परोणांनो नहिं पारडे, नवरंग हीरनांरो॥ इसी पेरस
मणी आयारडे, वधाणरी मीरनांरो॥ [illegible] सन्तरसें
आप्यां गामडे, हाथीघोडा घणांरो॥ सुखासन रणगार
डे, तेमां नहिं मणारे॥ रवा॥ ओखाने पुछे छे वात, तमो
मागो घणीरो॥ आप्यां उत्तम गामडे, त्यां कुरस्थळीरे
॥ रथाने मागुं आपो महाराज तो, मेणुं राखियेरो॥ म
लु मुजने आपो त्यातडे, इष्ट निद्राखियेरो॥ रवा॥ ओखा
ने आप्युं वरदान, पिंत तुजने इसेरो॥ गयासुर तेनुं नाम
डे, तेतो प्रगट थरोगेरो॥१३॥ ॥ धपण॥ ॥
त्यात आप्यो ओखाने॥ आनंद अधिको पायरे॥ गो
रचजमी डीठ्यां सहु॥ पछी जननीयासे जयरे॥ रवा॥
रवा॥ ॥ कड्युं रूक्मणं॥ ॥ रागधनाश्री ॥
गोरव ले इने उठियाने, जन जहरणी सर्वज॥ आणा
सुरतो प्रियाणे लाग्यो, मूढी मनन्नो गर्वज॥१॥ मानुनीत्यां
सवे मणिने, आनंद मंगळ गायज॥ हर्ष वाध्यो अति
घणो, पछी जननीयासे जयज॥ ॥ ढाळ॥ ॥
[illegible] कृष्णज तेणीवाररे॥ स्योमन मां हर्ष अपाररे
॥३॥ आरतीघी [illegible] मेरा मनवांछीत थाजे

झामरे॥४॥आडीअेरामंडपमांहेरे॥गोत्रजपूजनेआ-
व्यात्यांहेरे॥५॥कृत्योलगनवनोसहुसाथेरे॥आव्या
बाणासुरनाहाथेरे॥६॥हार्यपाम्योबाणासुरराय
रे॥कन्याआपीनेलाग्योपायरे॥७॥लेल्यांलक्ष्मी
नेउमयायरे॥ललितालक्ष्मीनेलाग्यांपायरे॥८॥
लेख्यारीकुलनेअविनाशीरे॥शिवउमयाआव्याकैलास
रे॥९॥ओखाअनयानेतत्परथायरे॥सखीसर्वओखा
गीपायरे॥१०॥हसीकहेसखवेलोकरे॥युद्धकर्युंतेसर्वेझा
कुरे॥११॥हरिहरनेतेरानुंवेररे॥बाणासुरनीदीधी
पेररे॥१२॥नेत्रज्युंपिधातामायरे॥तेतोअजसरनथ
थोबायरे॥१३॥ओखाअनिरुद्धनाअंधरे॥पेलाज
न्मतणोसंबंधरे॥१४॥कौलांऽलाग्योछेपायरे॥ओ
खाअर्धंशअनेकगुणायरे॥१५॥पछीबाणासुरना
ग्योपायरे॥श्रीकृष्णेमागीविदायरे॥१६॥ ॥वण-
णा॥ ॥विदायगरीओखानेआपी॥भूषणप्री
तमनमांधरीरे॥मातायेओलावीओखाने॥शि-
खामणसांभणदीकरीरे॥१७॥ ॥
कहुं॥८॥मुं॥ ॥रागमेवाडो॥ ॥होकरे॥ ॥
शिखामणदेमावडी॥नेथीओघनारीनेपाया॥संपरकेस्व
सुरपक्षमां॥दीकुसांभणवाया॥१॥ ॥टेकी ॥
पुत्रीपधारोरेहो सौभाग्यवासासवे॥भाग्यतमा-
रानीरेहो तूननाकोणकरेरे॥१॥अमोअपराधीरेहो

अहु अवगुण लयं रे ॥ अमो तमोने रहो अहुःखि
यां कयां रे ॥३॥ ॥ढाल॥ ॥दुःखियां दीयां दि
करी, तेतो मरण लगी नहि विसरे ॥ मात पिता दोनुं थयां
तेमननी जटपर केम निसरे ॥४॥ आर्णआ पेतु अने जं
घन राजी, होहुं वेदुं हिकरी ॥ मोटा घरनो घर पामी ॥
तेतुं तारे लाग्येकरी ॥५॥ अदयकुण वसुदेवजी, वली देव
कीने रोहीणी ॥ अणलम सात्यकी प्रद्युमन, श्रीकृष्ण
त्रिलोवनधणी ॥६॥ रुक्समणीने सत्यलामा, अंजुवं
तीने रेवती ॥ रुजे हिकरी आण संहरती, पणतेमनासे
वती ॥७॥ ओग्र पुन्ये जो आर्ण, पाम्या अनिरुद्धनाथ
ने ॥ अने सुज आगण सहुःअविसातु, पणलागुं अने अम
आणना हाथने ॥८॥ शिखामण देवीतुने दिकरी ॥ मारी
तारी लाजवधारजे ॥ पति आज्ञा आपे त्यारे, पियर वे
हेलां पधारजे ॥९॥ सचसुर अंठनी लाजकरिये, नाजे
लिये ऊंचे स्वरे ॥ आघुं ओढी हिंडिये, दृष्टी राखिये अ
वनी परे ॥१०॥ कूडी लूंडी वात न करिये, आर्णजेनुं कांई न
वहोरिये ॥ ऊघाडे केशे न वमूकिये, घणुं झीणुं वस्त्र न पे
हरिये ॥११॥ तात समान पर पुरुष गणिये, कोपिं गाळ
ऊन वहीजे ये, सासु नणंद रीस करे ते ना, सामो उत्त
र न वहिजे ये ॥ पारके घेर न जइये नहि ने, न किजे
कोईनुं अरूपशा ॥ रूडया पुरुं उत्तर देइये, लपारपंजाल
ये अंशा ॥१३॥ दासी आणसनो संगनहि कीजे, आणे पीय

रने नच बोलाणियो ताह्मकुळ आपनुं होयते, स्वामी
नेमुजनेनच आणियो ॥ एआमोटे स्वरे हसिये नहि, हो-
नीअंगेताणी नच लीजियो जीत्नां रही जीघाडे मस्त
क, मारीपुत्री भागीनच पीजियो ॥ ४ ॥ तरथार पेहेलुं
न मिये नहि, आर्ध जीर्मीष्टन्मिये नाथनुं ॥ हंकारि
ये नहि सेवक आदे, मनराखिये सरवे साथनुं ॥ पा
ळिये से स्र्त्ये नहि हिरीरे, वचन प्रभुनुं पाळियो
सासुत मारी साहकुरे त्यारे, जोजे कहीजीत्तरवाळि-
यो ॥ ५ ॥ आम पाळीयेना हिरी, जळ मां मुखनचन्ने
ळियो अग्निमां जण नचरेडिये, आर्धपगेपगनचधो
ळियो ॥ ६ ॥ सासु ससरो बेहेनणदी, जे साथिसास
रियातणो ॥ तिर्थिंगणिये तहने, सर्वने आदरअति
घणो ॥ ७ ॥ गोमतीजीमां मरजनकरतां, जोजा
र्धसंभारजो ॥ स्वात्वीरूपणे स्वामीने सेवी, आर्ध
जीत्नय कुळने तारजो ॥ ८ ॥ आणवचणाधी पाछीव
ळ्योरे ॥ करी प्रभुने प्रणाम ॥ जयगुणविसारीये
मारा, सेवक जाणी घनश्याम ॥ ९ ॥ पछी जोआ-
नेविदायकीधी, वरत्योजयजयकार ॥ श्रीकृष्णजीपा
छ्याहालीकुंरे, परणावीने कुमार ॥ १० ॥ पावचणावया स-
कुयालियांरे, जोजानो लैपरसाथि ॥ नेत्रजळसकुने
आव्यां, मळेछे लीजी आयी ॥ ११ ॥ राजाणा कुर कुंवर
नने, सकुल्न हयकुंज परिवार ॥ १२ ॥ पियकअंस्थिंयवाश्री-

स्वप्ने ईत, आवी ओखा अनिरुद्धनी लायारडा॥ वैरी पा-
यन जोयारे, अनिरुद्धने यरान्नना॥ घालिंगवाने
अतिघणां, पाली नद्दकुंवरनी न्नना॥ २४॥ ॥
वलण॥ ॥ सकुंवर मालीहारि ॥ आनंद
अछ्य अतिघणोरे॥ सकुमानुनी मंगळ गाय॥
ओतानसकुंडरिलणोरे॥ रंपा पल्ह्र॥ ॥ कुं
वुंअल्पमुं॥ ॥ रागघोळनी ढशी॥ ॥ सकु
मानुनी मंगळगाय, ओखाओढ्याल्यांसासरे रे
॥ जमने मंदिर आवाधाय॥ ओखा ओठ० गौ॥ मा
री ओखाने गमन देबो॥ ओखा गा० नल्लईजेते
मागीलेल्ला॥ ओखा गा०॥ पुत्री मारी नोधारला
आधार॥ ओखा॥ ओणे उघाड्युं वांछियाछार॥ ओ
खा॥ ३॥ ओखा पाछुंवाणी ल्नेतीन्नया॥ ओजगाय
जतांबम्पनओलेछेमाया॥ ओखा गा०॥ ॥
याल॥ ॥ तमो गोमती मां करज्ने स्नान॥ त्यां
अमने संभारज्नेरे॥ पा सुदयकृने करज्ने प्रणाम॥ त्यां
अमने गा पा देवकीक्तने लागो पाय॥ त्यां अमने प्री
त करीने पूजे न्नदवराय॥ त्यां अमने॥ ५॥ ॥ ढशी
॥ ॥ हांरे हांरे हां लोओणी लाडीले ईवल्यो॥ टेक॥
आव्यो आव्यो द्वारिकानो चोर॥ लोओणी लाडीले ई
वल्योरे॥ हांरे हांरे हां जेनो हाहो नंद किशोर॥ लोओ-

* ऊपरनो कडवानी प्रथमनी छकडीयो ऊलोढ़ेवाळा क्नेतानथी.

वी॥१॥ हां रे आव्यो प्रद्युमननो तन॥लाजेणी॥ हां रे
हां रे को केणे मारुं ओखानुं मन॥लाजेणी॥२॥ हां रे हो अ-
ने दाहे पाड्यां तोरा॥लाजेणी॥ हां रे हो घणुं गोवाळांनुं
मेरा॥लाजेणी॥३॥ हां रे हो जेनो दाहो मही मांजण-
नो थोरा॥लाजेणी॥ हां रे हो गोपी साथे नाच्यो नंदकि-
शोरा॥लाजेणी॥४॥ हां रे आव्यो वत्सनो हरनारा॥ला-
जेणी॥ हां रे हो जेनी अनत अणी नरखा॥लाजे-
णी॥५॥ हां रे अेणे लोण चोरी व्रजनी नारा॥लाजेणी॥
हां रे हो मासी पुतनानो हणनारा॥लाजेणी॥६॥ हां रे
हो पीधी लन्दयानी छारा॥लाजेणी॥ परनारीशुं रंगे
रमियो रासा॥लाजेणी॥७॥ हां रे अेणे वस पहीने वण
घरबार॥लाजेणी॥ हां रे अेणे मोरयां कुन्यां जेनां थी-
रा॥लाजेणी॥८॥ हां रे हो मणे तेने पेहेरावे रोपी॥लाजे-
णी॥ हां रे हो रोती मुकी व्रजनी गोपी॥लाजेणी॥९॥ हां
रे हो प्रेम गाय असुरनी नारी॥लाजेणी॥ हां रे सुणी
गीत कस्या मोरारी॥लाजेणी॥१०॥ हां रे हो जेतो संग्रा-
मे महाधीरा॥लाजेणी॥ हां रे हो जेतो अणहदबळनो
वीरा॥लाजेणी॥११॥ हां रे हवे असुरनी नारी गाय॥ला-
जेणी॥ हां रे सुरवचन देन समाय॥लाजेणी॥१२॥
हां रे कुत्यो कुत्यो त्रिलोचन नाथ॥लाजेणी॥ हां रे हो
कापिया बाणासुरना हाथ॥लाजेणी॥१३॥ हां रे दीधी-
शोणितपुर नगर देवा॥लाजेणी॥ हां रे करिये असुर से-

कास्याडोरा॥जाणेमणी॥कडवुं ॥ढाळ॥ ॥
रागधनाश्री॥ ॥पौत्र लेईने श्रीकृष्णजी आव्या॥म
नीकळ्युं छे प्रयाणजी॥अनिरुद्धने परणावी आव्या॥ग
रगडियां रे निशानजी॥१॥पाप आणवजावी पाछो व-
ळ्यो ते, शुभ प्रभुने प्रणामजी॥अवगुण विसारिये म
रा, सेवकलणी घन श्यामजी॥२॥पछी ओखाने
विदायकीधी, वरत्यो जयजयकारजी॥श्रीकृष्ण पधार्या
द्वारिकामां, परणावीने कुमारजी॥३॥वधामणीयां पु
रमां पेठां, त्यां जेठा वसुदेव तातजी॥सैन्या सहित
जे कृष्णात आव्या, जीती युद्ध विख्यातजी॥४॥डीम
सेन आदे सहु सुख पाम्या, स्वजन सभु त्यजी॥
ओखा अनिरुद्धनी रखीने, हर्षते हरखन मायजी
॥५॥पालावाडीमां उतरया नाथजी, लुगलें नमाज्युं गाम
जी॥पालते गात ते पुरमां पेठा, पुत्रने परणावी श्याम
जी॥६॥चक्र साखुने चरणे लागी, जाप्यानउत
मधारजी॥त्यो हरसोड सुखपामियुं रे, नरीजालेछे
मारण लाटजी॥७॥ ओखा हरणने सांभळशे ते
ना, तावत्रणे न्यजी॥अनिरुद्धने ओखासंगायें॥
पोंखणे पोंखायजी॥२२॥ ॥वखाण॥ ॥
पोंखेराणी रुखमणी॥ उलट अंगन मायरे॥गोम-
नुजागण वरकन्यानां॥टेक॥ओजयवे॥१॥ हनु
॥ ॥कुंवीतुं॥ ॥रागजैवो॥ ॥

दोहरो ॥ रागांथाणी चतुरानननो ॥ हरीघरेरु-
नतन ॥ छूटतां घणुं मुरादेलछे ॥ सांभणहोरानना-
॥ ॥ रेखी ॥ ॥ त्यांतो मानुनी मंगळगाय
छबीला होरडो नाछुटे ॥ ने विधिये आंध्यो करमांय ॥
छबीला होरडो नवछुटे ॥ १ ॥ तारो प्रद्युमन पिता नेडाव,
रंगीला होरडो नवछुटे ॥ स्याघरनी दासीने लाव ॥ छ-
बीला ॥ २ ॥ वेगे आणियो तेडाव अर्जुन ॥ छबीला ॥
ने जाये रोहीणीनो तन ॥ छबीला ॥ ३ ॥ ने जाये रु-
क्षमणी वडी आई ॥ छबीला ॥ तारो पिता जाये कुरा
ई ॥ छबीला ॥ शाने तो छारा मारीने ओछेर्यो ॥ छबी-
ला ॥ तेने जादवे मोटो कर्यो ॥ छबीला ॥ ५ ॥ जाये गोकुळ-
नो अधिकारी ॥ छबीला ॥ रंगे रमे रोघलनत जादवी ॥
छबीला ॥ ६ ॥ उग्रसेन जोअलीजाने लाय ॥ छबीला
॥ वसुदेव गेसाने जोलाव ॥ छबीला ॥ ७ ॥ ने पेलीआ
येदवकी ओरी ॥ छबीला ॥ गरगाचार्य जायेलनेरी ॥ छ-
बीला ॥ ८ ॥ सांभ आदेने ओक्रुरजाय ॥ छबीला ॥ तम-
न्मातनो पासन थाय ॥ छबीला ॥ ९ ॥ ने लागो जमारे
पाय ॥ छबीला ॥ तो अमो छेडुं हरडुं मांय ॥ छबीला ॥
१० ॥ अनिरुद्ध हरेडे छोडे ॥ छबीला ॥ जोजा हाथे घरीर-
कीहोडे ॥ छबीला ॥ ११ ॥ मल्यो लहघनो परिवार ॥ छ-
बीला ॥ त्यां जाव्या कौरवो देव मोरार ॥ छबीला ॥ १२
॥ छोडे पो जनिरुद्ध कुसुमदाय ॥ छबीला ॥ हवे छेडे छेडे

कन्याय॥कोलाडीहेरडोनाछुटे॥६॥ ॥वलण॥ ॥
कहेछेओखाछोडहेरडो॥मानुनीमंगलगायरे॥अनिरुद्धेकरणां
ध्योहेरडो॥ तेकेम छुटयोनयरे॥७॥ ॥कडवुं॥
रूमुं॥ ॥रागमालतो॥ ॥कहेवेन्हयजोलेछेओ-
ला॥छजीलीहेरडोनाछुटे॥यशवाध्योनेबाग्यांढोला॥छजी
ली॥१॥तारारिवकन्नेगीनेतेडाया॥छजीली॥संगेउमया-
जीमातानेकहाव्या॥छजीली॥२॥आवेकुंठेतारोलाला॥छजी
ली॥तारीललिताआवेमाता॥छजीली॥३॥तारेघेरडीलो
हरागांठ॥छजीली॥जेतोब्रह्माजेवाणीछेआंरा॥छजीली॥
४॥तारीचित्रलेखानेतेडाव्य॥छजीली॥ताराकौत्लांड मंत्रीने
कहाव्या॥छजीली॥५॥ताराहिंमाअपणनेतेडाव्या॥छजीली॥
संगेमेनकामातानेकहाव्या॥छजीली॥६॥नेआवेजयकु
लपर्वत॥छजीली॥तारोत्मातआवेगणपत॥छजी-
ली॥७॥कुकुजबुद्धलोन्नर्ठनेतेडाव्या॥छजीली॥तारासैय
रसायनेकहाव्य॥छजीली॥८॥तुंतोअतिसुरेछेकुध्यां॥
छजीली॥कररयरीरह्योअनिरुद्ध॥छजीली॥९॥जोजाकरे
छेअतिपेर॥छजीली॥पछेकृष्णेकीधीमेहेर॥छजीली॥१०
॥छोडतांछुटयोछेसद्य॥छजीली॥त्यांनोहर्षथयोछेअघ
॥छजीली॥११॥ ॥वलण॥ ॥ओखायेछेडयोहेर
डो॥पछीरमियांपासायरे॥आनंदसोथईठ्यां॥गोत्रजने
नमवापायरे॥१२॥राग॥ ॥कडवुं॥१२मुं॥ ॥रागधन-
नाश्री॥ ॥नरनारीजन्योन्नेड॥आनंदीपन्योनो॥थि-

परसरयुं छे ओखानो सोहाग। आनंद० विप्रने तो आप्या अति द्रव्य
तेणे दीधा आशीर्वाद आनंद० गोत्रजने कर्या नमस्कार। आनंद० ज्या
शिश छे रे ब्रह्मा या। आनंद० मनवांछित फल पाम्या। आनंद
॥३॥ आप्युं हेमनुं वेवर दान। आनंद० जमाडी घृत करेने अन्न
॥४॥ आनंद० वर ने तेडी ने भुवन सोहाये ॥ आनंद० पामे स्वामि
भुवनसुखमां आनंद० पाम्यो ओखाहरण ने केशव गाया। आनंद० ते
संपापस मूकाय। आनंद० ॥६॥ ने कोई कृष्णकथारस गाय
॥ आनंद० तेतो वैकुंठ के ज्ञान्य जाय। आनंद० ॥७॥ अति क्रूप तसर्ण
श्री लक्ष्मीवान। आनंद० ॥८॥ आप्या बुद्धिना निधान। आनंद० ॥
*॥ पांगला गणां सर्व ने थाय। आनंद० तेतो लक्ष्मी आनंद गाय॥
आनंद० ॥९॥ ॥वलण॥ ॥पांगला गणुं करे सर्वने। सुख
अन्नेव यशवायरे। आनंद घ्यंतीरी सावसा ते नीरखुं थाय रे ॥१०॥
॥ कडवुं ॥ ॥राग धनाश्री॥ ॥वैशं
पायन कहे सुणजे। पुरी संतष्ट पुत्र ज्या। श्रीकृष्ण परिवार
नो ताया। श्री तनी रह्यां घर अंतर ज्या। गुण आव्या त्यां सर्वे की-
धो। त्यारे बोल्या श्री रघुराय ज्या। अष्ट पटराणी पधसासुल-
मानी। तेने पाय लागो पाय ज्या॥२॥ जेवुं सांभणी ओखा
आव्यां। रुक्मणीजी री पासज्या। पाय लागी पाये ज्याग मुंडी॥
यरणे नमी हिस्नासज्या॥३॥ त्यारे रुक्मणीये त्यां कुलवंती धुं

* श्रोता वक्ता सुणजो हानपुत्रआनंदपूरण ओखानुं आख्यान॥ आनंद० ॥ ॥
वलण॥ ॥पूरण आख्यान ओखा तणुं कह्युं छे रत्नेश्वरे। लक्ष्मी आनंद कहे छे ज्या
॥ कवि भट्ट प्रेमानंद ओ तो श्रीरणछोड जी रमण॥ ओखा हरण ज्ञान ते परनी अर्थ
नीरखी तथा वलण कही उत्तरार्थ ओखाहरण समाप्त करछे. ?

ालवुं करयुं बहु आमकह्युं॥ जमारापुत्रनेहरि गयांपणआव्यां
अमारेघांमकह्युं॥मालनेवकुह्तमोपपायो॥वरत्योनेवेश
रकह्यु॥अजंउकेथातणसुखनोगयन्नो॥थन्नेपुत्रपरिवारकह्यु
॥पा॥पछीसतन्नामानेमहोलेआविने,जोजाजेनाम्युंशि
शकह्यु॥पगेलागणउंलीधुंप्रीत्ये,वहुनेदीधीआशिषकह्यु॥दास
छीउसिंहीनेपगरोनाम्यां,त्यारेजोल्यांजाशीशवचनकह्यु
सासुससरोलाउलडावे,वीरंकह्युवीरेकुन्नेस्वामीनकह्यु॥जा
सताफ्हवकुसुणीयांयान्नो॥लमाफहेलोगवन्नेलोगकह्यु
मित्रवृंदानेलक्ष्मणाकहेछो॥रेहन्नेजेजंउसौतानयसंतने
कह्यु॥दाकृष्णकहुंवहुरुकुकीधुं,हवेसोहेसांथडीजेकह्यु॥नकुलना
गुतितांनंजुवंतीनें,पाजेलागवानडीजेकह्यु॥४॥त्यारेवहु
हेछेसुणीजेदादाकह्यु॥कुनयीनीवहुजनीफन्याचकह्यु॥नतन
एउंछुंरीछडीकेरी,मारेकुनहींलागुंपायकह्यु॥९॥तेवातलंजु
वंतीजेनणी,वहुनेकृष्णपडावेपाउकह्यु॥नारेदइदुंलंजुवती
ने,श्रीकृमासरहीपदथाउकह्यु॥१०॥श्रीकृष्णकहेश्रालावाला,व
हुछेकनछोरुपर्डजेकह्यु॥माटेपटराणीनेपाजेलागो॥घएंव
एउरुंकरीजेकह्यु॥११॥त्यारेमाननूकीनेजोजायालीजावी
लागीपायकह्यु॥त्यारेलंजुवंतीनीरीसउतरी॥दियो
आशीरवादकह्यु॥१२॥आनंदेआशिशआपस्यां॥
ओखासकुणसुजसेन्नेकह्यु॥त्यारेलादवकुणनोसयथ
रो॥तातेपुत्रवीरंकह्युवीरेहेन्नेकह्यु॥१३॥त्यारेरायचन्नाने
यमरूकरेछे,जागणनेहोमारकह्यु॥तेलंशुवंतीजकहुं

ओखानो ॥ जे जन्मणा होण अवतार जी ॥ ए ॥ ॥
वर्णवा ॥ ॥ जे अवतार पूरवे होण हसे ॥ सुं जाणे
आगण होनार रे ॥ ते वैशंपायन कहो मुनिनो ॥ पुछे परीक्षत
राजकुमार रे ॥ इहां राग ठ ए ॥ ॥ कडवुं ॥ छप्पनमुं ॥ ॥
राग आसावरी ॥ ॥ दोहरो ॥ ॥ महाराज मन
न वच्यो रसो ॥ कहो ने चरित्र भगवान ॥ नाथ मुनि ने सांभ
ळवा घणो ॥ सामुं कहुं मुनि जन ॥ १ ॥ ॥ देशी ॥ ॥
त्यारे वैशंपायन बोलिया, तमो सांभळो पांडुकुमार ॥ सं
क्षेपे कुतारामन तणो, कहुं जन्म उत्पत्तिनो अवतार ॥ १ ॥
पूर्वे त्रेतायुग विषे, हरिये धर्यो राम अवतार ॥ ते पीता
वचन पाळवा माटे, चाल्या वन मोझार ॥ २ ॥ श्रीराम ल-
क्ष्मण जानकी, आव्या गोदावरीने तीर ॥ त्यां पंचवटी मा
वास करीने, रह्या श्रीरघुवीर ॥ ३ ॥ ते समे रावण हरण करी-
धुं ॥ जानकीनुं त्यांहां ॥ कहुं घडी पर बेसाडीने, लेई गयो लं-
का मांहे ॥ ४ ॥ त्यारे सितानी परि सोध लेवा, मांडी राम
भमा ॥ वन मांहे फरता सोध करता, लक्ष्मण रामा ॥ ५ ॥
आरते गमया सहित शिवजी ॥ जता हुता नील ग्रामा ॥ दूर थ
ड़ी राम ने, त्यारे शिवे कर्यो प्रणाम ॥ ६ ॥ शिवने सति
ये पूछियुं, सांभळो मारा स्वाम ॥ पेला रा कुंवर जता
हरे, तेने केम कर्यो प्रणाम ॥ ७ ॥ शिव कहे सती समजे न-
हीं, जे प्रभु पूरण ब्रह्म ॥ मायाना नर थे रचना होई न
जाणे मर्म ॥ ८ ॥ त्यारे सती कहे हुं लेउं परिक्षा, जे प्रभु पूरण

होया लेवीं मुननेकेवी ओळजेछे, त्यारे शंकर बोल्या सोम
गाला। में मां सार नहि पामो सती, दुःख पशे तमने लगार
न मान्युं पाछा शिव तणुं, सती चालियां नियाणा ॥६
॥ छप्पय एणी शिवे परहर्यां, ज्यां होरो छे यज्ञ मां ज्याराा
जे रूप ली धूलछे मारे, नहि सरे ताउछु लगारा ॥ मेवुं सु-
णीने चाल्यां सति, चालियां तत जेवा ॥ मन सोलकरू-
तां जावियां, ज्यां जेठ श्री महादेवा ॥ ७ ॥ त्यारे शिवे
लगयुं सीता थयां, पाम्यां अति अपमाना ॥ शिवे स-
तीनो त्याग कीधो, जेठ धर्यु ध्याना ॥ ८ ॥ पछी धणा
काळे प्रजापतिये, यज्ञ कीधो ज्यां हा ॥ ते यज्ञ मां के सतिजा
ज्यां, देहत्याग किधो त्यां हा ॥ ९ ॥ पछी हिमाचळ घेर अ
वतर्यां, धर्यु पार्वतीनुं रूपा ॥ त्यारे शिवे अंगिकार कीधां
॥ पाम्यां सुख अनूप ॥ १० ॥ पण दोष जेठ सतीने लेइ
खुं ल नडी रूपा ॥ ते वार्ता हरिमां रही, तुं सुण जन्मेज
य भूपा ॥ ११ ॥ लं जुवान महा योद्धो जाणियो रीछ लती
मांहा ॥ अंस करीने अवतर्यो जे, पोते पारब ती त्यांहा
॥ १२ ॥ ते ओखा पोतानी पुत्री लणी, राख्यो जेनो वंश ॥
जे रामारणे लणो रीछडी, जेतो उभयाळ नो अंश ॥
॥ १३ ॥ जे कथा छे हरिवंशमां, तुं सुण जन्मेजय राय ॥ भावे
ओखाने जोछं गोजे साडी, जाशी शादी धी माया ॥ १४ ॥
॥ ॥ वलण ॥ ॥ जाशी शादीधी लखुवंती जे
सुण जनमेजय रायरे ॥ गातां सुणतां शिजतां ॥ महा

पापी पावन थाय रे ॥ रु० ॥ कडवा ॥ ॥ कडवुं ॥ ८५ मुं
॥ राग मारु मल्हार ॥ ॥ श्लोक ॥ ॥
आनंद द्वारिकां नग्रमां ॥ घेर घेर कुंकुलिनां घा मंगळ
गाये दिन प्रती ॥ युवती जो मधुरे साद ॥ १ ॥ ॥ देशी
॥ ॥ पवराजे वाजिंत्र वाजंते, पुत्र परणावी घेर
आव्या ॥ २ ॥ श्री गोपाळ कृपाळ दयानिधि ॥ सहुने
मन लाव्या ॥ ३ ॥ पा॥ रे शुकजी कहे राय परिक्षित प्रत्ये कथा
कहीतु ने जेह ॥ ४ ॥ दशम स्कंधनी कथा जे छे अध्याया
सर मे तेह ॥ ५ ॥ रा आपो पार्थ दिवसे अनेवुं पुरी, कर्यां
पंचाणुं सार ॥ ६ ॥ कवि जन ते कर जोडीने कहे छे, कर्यो बु
द्धि प्रमाणे विस्तार ॥ ७ ॥ हवे कथा सांभळवानी री
त कहुं ते, श्रोता धरजो मन ॥ वर्ष आदिने प्रथम मा
नो, चैत्र कह्या जे पावन ॥ ८ ॥ चैत्र शुक्ल प्रतिपदा
दिवसे, करवो कथानो प्रारंभ ॥ ९ ॥ काम क्रोध लोभ मोह
मत्सर, अहंकार तजवो दंभ ॥ १० ॥ श्रद्धा सहित ते वि
श्वासनथी, कथा धरवी कान ॥ ११ ॥ कवि जन कहे श्रोता व
क्ताने, धरवुं नहिं अभिमान ॥ १२ ॥ समाप्ति दिन ज्या
रे आवे, त्यारे हर्ष धरवो मन ॥ १३ ॥ यथायोग्य विधिथी करवुं
॥ ब्राह्मणनुं पूजन ॥ १४ ॥ शक्ति प्रमाणे दक्षणा आप
वी, ओछं तेनुं नहि प्रमाण ॥ १५ ॥ शुकजी कहे जे कोइ जा
पे, ते पामे कोटि कल्याण ॥ १६ ॥ ताम्र पीतळ रक्त ने
सुवर्ण, जे दान करवुं सार ॥ १७ ॥ पण अवण दान ने वस्त्र

दाननुं ॥ पुन्य कर्युं छे अपार जी ॥ ९॥ जेम ओखाहरणने
गायां सांभळ्युं ॥ शुकदेवे परीक्षितरायजी ॥ ताप तेने
जेहुन पीडे, संकट दूर पमायजी ॥ १०॥ कालमूल प्रेत पीशाच
लैव, डाकण शाकण नेहं जी ॥ ओखाहरण कथा सांभळ
तां, आधान करे तेह जी ॥ ११॥ जे कथाने सांभळे तेनुं ॥
लाग्य लेनं वकहे पायजी ॥ कोटि मेरु कंचनकेरा, आप्या
तणुं फळ पायजी ॥ १२॥ सूर्यग्रहण वेळा काशीमां,
गंगास्नान करे नेह जी ॥ ओखाहरण सांभळतां प्राणी
पुन्य लोग वेले हजी ॥ १३॥ अयोमुखी गाय सहस्र आ
प्यानुं, फळ ते प्राणी पामेजी ॥ कोटि कन्यादाननुं फळ पामे
महा मोटुं दुःख वामेजी ॥ १४॥ आपुस्तक आपी ने वधी
शुद्ध करीने सार जी ॥ सासरहूतने ते आपशो तेना ल
क्ष्यतणो नहीं पार जी ॥ १५॥ आपुस्तकनो जेना घरमां,
होय निरंतर वास जी ॥ तेना घरलणी न्यारन लाणे कु-
पीतणो थाय नाश जी ॥ १६॥ शुकजी कहे राय परीक्षित प्र
त्ये, शुं वखाणुं कह्या जेह जी ॥ द्वि सहस्र जिव्हा शेषना
गने, पण लक्षवर्षे न पामे छेह जी ॥ १७॥ भूमि रजकण गगन
गनतारा, बिंदुघन गणायजी ॥ बुद्धिवंत तेनी करे लं-
ख्या, पण हरिना गुणन गणाय जी ॥ १८॥ जे ओखाह
रण थयुं परिपूरण, शुकदेवे परीक्षितरायजी ॥ जन्मभृ
त्युं तेनुं न थाये, जे शो सांभळे ने गाय जी ॥ १९॥ भले प्रेमा
नंद कृत ओखाहरण ॥ कडवां ओगणत्रीस सार जी ॥

॥कहान दयाराम आहे भीजये॥ मेणवियां छे अपारजी
॥२०॥ जेने जेम आपज्युं तेम गायुं॥ विस्तार कथानो कीधो
जी॥ कविजन सरवे अनुग्रह करो॥ मारे लांबो लक्षंधा
लीधो जी॥२१॥ पहलंग जे कोई न करशो॥ कवि गर्व मूकी
ने मन जी॥ नेयात्तेया पण हरिना गुण छे॥ अखिल
लोक पावन जी॥२२॥ जेम थांकुं सुकुं भीजे पडे पण॥
ऊगे प्रथवी मांह्य जी॥ जेम काव्य शक्ति थोडी घणी
पण॥ हरीना गुणलो गवाय जी॥२३॥ सांभळतां च्या
र पदारथ पामे॥ शुकजी कहे सुण राजनजी॥ हरिजन
ने अेव्हालुं लागे॥ जेम करजोडी कहे कविजनजी॥२४
॥ ॥वलण॥ ॥करजोडीने कविजन कहे छे॥
गर्व मननो परहरीरे॥ श्रोताजन सावधान थईने॥
अेकवार बोलो श्री हरिरे॥२५॥ २०८०॥ ॥
इति श्री भागवते महापुराणे दशम स्कंधे ओखाहरण
कथा पूर्णो नाम त्रीयाशीतमो अध्याय:॥८३॥ संपूर्णम्

